EUGENIA RILEY

Cuibul dragostei

ALCRIS

Capitolul 1

VALERIE VERNON intră grăbită pe uşa din faţă a atelierului foto Vernon, udă leoarcă, cu geanta pe umăr şi trepiedul la subraţ.

- Practic am înotat până aici, îi spuse ea oftând tatălui ei, aşezând cu grijă echipamentul fotografic lângă perete, în spatele tejghelei. Am fost nevoită să închiriez o barcă pneumatică, ca să reuşesc să ajung la tăbăra de copii. Doamne! Ce nebunie! Mi-a luat o jumătate de oră până i-am liniştit pe neastâmpăraţi. Nu-şi risipiseră energia, pentru că dimineaţa dormiseră până mai târziu. Ziceai că sunt floricele de porumb, aşa săreau! Nu ştiu de ce-mi trebuie mie angajamente din acestea. Auzi! Fotografii şcolare! pufni ea.

Tatăl ei râse amuzat şi îşi scutură cu grijă pipa în scrumieră.

- Val, fii mai indulgentă! Si tu ai fost mică. Ce o să te faci când te vei mărita şi vei avea şi tu, la rândul tău, copii? Sau nu vrei să te măriţi?

- Ba da, admise Valerie zâmbind, dacă voi găsi vreo dată bărbatul potrivit.

Apoi se aplecă şi-şi sărută tatăl pe frunte, adulmecând mireasma familiară a amestecului de tutun de pipă.

- Dar sper să nu mă pricopsesc cu o trupă de Muppets, ca asta de astăzi.

- Mama ta spunea că erai mai rău ca păpuşile Muppets, spuse tatăl ei cu melancolie. Odată, pe când aveai patru anişori, ai dat drumul colecţiei tale de greieri în maşina pe care abia o cumpărasem.
Valerie zâmbi nostalgică, scuturându-şi pletele castanii şi ude.
- Duci dorul acelor zile, nu-i aşa, tată?
- Da, răspunse tatăl ei, părând dintr-o dată mult mai trist şi mai bătrân, cu ochii înceţoşaţi în spatele ochelarilor cu rame metalice. îmi este dor de mama ta.
Valerie simţi un nod în gât. Mary Vernon murise de un an şi durerea pierderii ei era încă vie.
- M-a sunat cineva? schimbă ea subiectul, dregându-şi glasul.
- Nu, Val, îmi apre rău.
- La naiba! Tipul de la Southern Times mi-a promis că mă sună de trei zile. Până acum...
- A angajat pe altcineva, spuse tatăl ei cu blândeţe, privindu-şi fiica compătimitor.
- Da, constată ea, deloc surprinsă. Măcar dacă ar fi sunat să-mi spună...
- Aşa e, iubito. Dar vezi tu, asta este viaţa! Aşa sunt oamenii.

- Dar sunt de-a dreptul furioasă. Cu portofoliul meu! Am cele mai bune fotografii din Natchez. Am fotografiat toate casele interbelice şi cunosc Delta ca-n palmă.
- Val, Val, am mai discutat asta de sute de ori. Munca ta este excelentă, dar nu eşti renumită. Si nu vei ajunge sus, rămânând în Natchez.
- Si asta am mai discutat tată, îl întrerupse ea frustrată. Nu pot părăsi oraşul meu natal, Natchez. Adică nu vreau să-l părăsesc.
- Tot te agăţi de ideea că nemernicul acela din Laurel se va întoarce la tine cu coada între picioare?

- Doamne, tată, nu! păli Valerie. Eu şi Mark am terminat-o de doi ani!
- Dar eu tot aş vrea să pun mâna pe ticălos şi să-l scutur bine! De când v-aţi despărţit, nu mai eşti aceeaşi dinainte.
- Nu e vorba numai de Mark, spuse Valerie, ştiind că tatăl ei avea dreptate. Si mama...
- Stiu, iubito, ştiu... Să înţeleg că eşti legată de bătrânul tău tată?
- De ce nu? sugeră ea, îmbrăţişându-şi tatăl.
- Nu trebuie să-ţi împiedici tinereţea de un sac de oase bătrâne. Si nu te mai frământa cu tipul de la ziar. O să ajungi în top şi mulţi te vor regreta. într-o zi, şansa îţi va surâde şi privind înapoi, vei zâmbi când îţi vei aminti toate astea.
- Sper să ai dreptate.

Si ca un răspuns, uşa magazinului se deschise şi intră un străin înalt, brunet, cu o geantă diplomat de aluminiu.

Valerie şi Fred îşi zâmbiră, privind bărbatul care îşi depuse geanta pe tejghea.

Valerie se grăbi să întâmpine clientul. Bărbatul se întoarse încruntat spre ea. Cu surprindere, Valerie constată că era de-a dreptul frumos. Avea un chip ca sculptat şi era îmbrăcat elegant, după ultima modă, dar sobru. După firele de păr alb de la tâmple, Valerie se gândi că avea în jur de patruzeci de ani. Deşi ea era o femeie înaltă, bărbatul acela o întrecea cu un cap. Ochelarii cu rame negre şi maxilarul încleştat îi dădeau un aer sever.

Bărbatul începuse să-i vorbească, dar Valerie se trezi privind fascinată ochii lui căprui şi plini de profunzime. Privirea lui se înnegură imperceptibil şi îi zâmbi uşor. în acel moment, Valerie realiză că o plăcea.

De fapt, Valerie avea un impact puternic asupra

sexului opus. Mai ales din cauza părului castaniu şi a picioarelor ei lungi, pe care Mark le caracteriza drept: “voluptuoase”. Dar de când se despărţise de Mark, devenise imună la avansurile bărbaţilor. Si totuşi, pentru prima oară după doi ani de zile, se simţi atrasă de acel străin pe care-l cunoştea doar de un minut.

Se îndepărtă şi constată cu groază că galoşii ei pentru ploaie scoteau un sunet îngrozitor, pe care străinul acela frumos îl remarcase. Stânjenită, încercă să-i îndrepte atenţia asupra altor lucruri:

- Domnule, îmi permiteţi să vă iau haina şi umbrela?

Dar bărbatul privea amuzat cizmele ei galbene.

- Da, domnişoară, spuse el sobru, întinzându-i haina şi umbrela. Mulţumesc.

Străinul arăta farte bine într-un pulovăr pe gât şi nişte pantaloni largi, care-i cădeau perfectă pe picioarele lungi.

- Domnul meu, spuse tatăl lui Valerie, pe zloata asta un client este o adevărată binecuvântare.

în timp ce cei doi schimbau impresii despre vremea din Natchez, Valerie se aplecă repede după tejghea ca să-şi scoată galoşii.

- Da, aveţi dreptate, spuse străinul, adresându-se tatălui ei, nebăgând-o în seamă şi privind pe deasupra ei la aparatele de fotografiat de pe rafturi.

- Da, continuă străinul pe un ton grav. Mă bucur să găsesc un magazin cu adevărat dotat, în sens profesional.

în acel moment, cu o mişcare rapidă, Valerie îşi scoase cizmele şi se răsuci spre tatăl ei, care spuse:

- Permiteţi să mă prezint. Sunt Fred Vernon şi ea este fiica mea, Valerie. Dumneavoastră?

- Roger Benedict.

Ochii albaştrii ai lui Valerie sclipiră surprinşi de

încântare.
- Roger Benedict? întrebă ea. Scriitorul?
- Da, domnişoară, răspunse el pe un ton uşor superior.
Strălucind de emoţie, Valerie ieşi de după tejghea.
- Domnule Benedict, vă ador cărţile. Iar pozele lui Enrico Romero sunt fantastice! Adevărate opere de artă!
- îţi plac lucrările lui Rico? întrebă el surprins. O să-i comunic puţin mai târziu, când îl voi vizita la spital. îl va amuza teribil, când va afla că are fani prin locurile astea.
- La spital? Dar ce are? nu se abţinu Valerie să întrebe.

- De fapt tocmai despre asta îi povesteam tatălui tău, spuse el expediind-o.
Valerie se încruntă privindu-l pe bărbatul acela care o trata ca pe o puştoaică. în fond amândoi erau adulţi, chiar dacă el era cu câţiva ani mai mare ca ea.
Sau poate atitudinea lui se datora felului în care arăta ea. Nu puteai lua prea în serios o tânără cu părul ud şi dezordonat, în tricou şi blugi. Ploaia îi spălase de mult machiajul, aşa că părea mult mai tânără decât era. Poate era chiar incitant să reuşească să-l pună la respect.
Dar între timp se hotărî să-i asculte conversaţia.
- Trebuie să refac tot echipamentul lui Rico. Zilele trecute am avut un incident neplăcut cu o persoană nemulţumită, care i-a făcut praf toate aparatele, plus fluierul piciorului, într-un mod destul de neceremonios.
- Vai, ce groaznic! nu se abţinu Valerie să remarce.
- Da, destul de neplăcut. Eu şi Rico tocmai ne pregăteam să plecăm în rezervaţiile naţionale din Homochito, pentru nişte studii în legătură cu ultima

mea carte despre păsărelele cântătoare din America de Nord.

- Păsărele cântătoare? Ce sunt acestea?
- Păsărelele cântătoare? Păsări.
- Da, păsări, dar ce fel de păsări?
- Sunt de fapt specii. Există peste şaizeci de specii de păsărele cântătoare, explică el uşor indignat de ignoranţa ei.

Ex-tra-or-di-nar! A câta oară trebuia să-i suporte acelui străin îngâmfat aerele de superioritate? O trata ca pe o puştoică ignorantă care se băga în discuţiile adulţilor. Si

chiar dacă ar fi fost o licean', asta nu l-ar fi îndreptăţit să se poarte aşa. Da! Era exact genul de bărbat care considera femeia inferioară bărbaţilor! Ce misogin.

- Ce nu puteţi repara, vreau să înlocuiţi cu aparatura dumneavoastră, îi spuse Benedict tatălui ei. Slavă Domnului că mare parte din echipament era în maşina mea.

- Dar chiar nu vă pasă deloc de starea sănătăţi domnului Romero? izbucni Valerie indignată.

- Poftim? întrebă încet Roger Benedict, întorcându-se spre ea cu sprâncenele ridicate.

- Repet, prinse curaj enervată Valerie. Cum rămâne cu domnul Romero? Nu vă pasă de el?

- Ce vrei să insinuezi? întrebă el cu un calm impus.

- Vă pasă mai mult de chipament şi de păsările dumneavoastră?

- Păsărele cântătoare, o corectă el acru.

- Mă rog. Vreau să spun că un om normal ar fi fost mai îngrijorat de...

- Ce te face să crezi că nu-mi pasă de Rico? Sau că n-aş fi normal? se uită el la Valerie cu o privire tăioasă.

- Din câte povestiţi, mi se pare că proiectul dumneavoastră este mult mai important decât...

- Decât Rico? o întrerupse el. De unde ştii tu ce părere are Rico despre asta? Planurile şi motivaţiile mele nu sunt problema ta, domnişoară.

Fred Vernon îşi ascunse un zâmbet, tuşind pe sub mustaţă. în acel moment Valerie se simţi ca o proastă. Ce-i venise să-l ia la rost pe omul acela? Chiar aşa! Nu era pro-

blema ei! Si la urma urmei era un client. Ce-i venise să fie aşa de nepoliticoasă?

- Domnule Vernon, continuă imperturbabil Roger Benedict, v-aş ruga să vă aruncaţi o privire peste echipamentul acesta...

- îmi pare rău, domnule Benedict, ridică neputincios Fred din umeri, dar un prieten care şi-a scăpat aparatul de fotografiat pe jos m-a rugat să-l ajut, aşa că... Dar, vă rog să acceptaţi ajutorul profesional al fiicei mele. Draga mea, se întoarse el spre Valerie, vrei să-l ajuţi pe domnul Benedict?

Valerie strânse din dinţi, dar acceptă cu o mişcare scurtă din cap.

- Poate ar fi mai bine să revin când veţi avea mai mult timp, refuză Roger Benedict, zâmbind în semn de scuză spre Valerie. Sunt sigur că domnişoara este competentă, dar e vorba de un echipament scump şi sofisticat.

Asta era prea de tot! Noroc că tatăl ei îi tăie vorba, pentru că alt fel...

- Vă asigur că fiica mea se pricepe, poate chiar mai bine decât mine.

- Serios? o privi Roger Benedict sceptic. Si de când lucrezi tu aici?

- Practic de o viaţă, oftă acră Valerie. Dar de când mi-am terminat facultatea şi mi-am luat diploma în fotografia de artă, pot spune că lucrez

aici non-stop!

- Da? întrebă el încet.

Cu o satisfacţie perversă, Valerie apucă valiza lui Roger Benedict.

- Si cu ce vă poate ajuta tânăra domişoară, domnule

Benedict? întrebă ea cu sarcasm. Nu prea am timp de pierdut cu treburi minore, aşa că, să trecem la treabă.

Roger o privi uşor încurcat şi tuşi încet.

- Mi-e teamă că... echipamentul lui Enrico este irecuperabil.

Valerie analiză în tăcere aparatele profesionale de fotografiat.

- Da, concluzionă ea. Este vorba de pierderi de mii de dolari.

Pe măsură ce Valerie discuta mai mult cu Roger Benedict, observa că în ochii lui se năştea respectul. Separară împreună aparatele care mai puteau fi salvate de cele distruse complet. Când terminară, lui Valerie aproape că îi păru rău. Ca bărbat, Roger Benedict era destul de enervant cu aerele lui, dar într-un orăşel mic precum Natchez, Valerie nu avusese niciodată ocazia să vorbească cu un scriitor adevărat care, în plus, colabora cu fotograful ei preferat.

Trebuia să recunoască. Era un bărbat frumos. în floarea vârstei, distins, solid, într-un cuvânt atrăgător. Si avea un zâmbet... Deşi îl dezvelea rar, când o făcea, topea orice inimă. Si Valerie nu era imună.

Gândindu-se la toate acestea, Valerie simţi cum se înroşeşte jenată. Se strădui cu stângăcie câteva momente să închidă diplomatul gol. Roger încercă să o ajute şi atingân- du-i degetele tremurânde, îi transmise un fior electrizant în tot corpul. Valerie îşi

retrase mâinile şi zâmbi forţat, cât mai oficial posibil.

Inventarul se terminase. Acum nu mai trebuia decât să

scrie adresa hotelului în care era cazat Roger, ca să-i trimită echipamentul complet.

Roger se pregăti să plece şi în disperare de cauză, văzându-l cum se îndepărtează, Valerie îl întrebă:

- Apropo, sunteţi din New York?

- Da, răspunse el amabil, oprindu-se.

- Si pot să vă întreb de ce aţi venit tocmai aici?

- Din cauza migraţiei.

- Vreţi să spuneţi că vă mutaţi aici?

- Nu. Primăvara păsările migrează din sud spre nord, explică el uşor agasat. Sunt convins că ai învăţat asta în şcoala elementară.

- Ah! râse ea jenată. Migraţie! Da, sigur că am învăţat despre migraţia păsărilor călătoare. Si de cât timp le studiaţi, domnule Benedict?

- Oh, zâmbi el vădit încântat de subiect. De câţiva ani buni. Păsările cântătoare sunt specialitatea mea. De fapt această carte pe care mă pregătesc să o scriu este relizarea unui vis mai vechi.

- întotdeauna păsările mi s-au părut plictisitoare.

- Nu este adevărat, spuse Roger apropiindu-se de ea. Dacă stai să le observi în mediul lor natural, ai multe de învăţat de la ele. Totul ţine de atenţie. Cum sunt de exemplu ochii tăi.

- Ce este în neregulă cu ochii mei? se retrase, luată prin surprindere, Valerie.

- La o primă vedere s-ar spune că ai ochi albaştri. Dar dacă îi observi mai cu atenţie, vezi că au o umbră fermecătoare de violet-indigo.

Roger Benedict îi mai aruncă o privire scrutătoare, după care se întoarse să vorbească cu Fred. Valerie rămase nemişcată. îl auzi ca prin ceaţă pe tatăl ei spunând:

- Si dacă mai aveţi nevoie de ceva, nu ezitaţi să ne sunaţi.

- Mulţumesc, domnule, spuse Roger întorcându-se să plece, dar se opri pocnind din degete. Ah! Am văzut pe plăcuţa de la intrare că prestaţi şi servicii de fotografiere. Aveţi un angajat care se ocupă cu aşa ceva?

- Fiica mea.

- Eşti şi fotograf profesionist? întrebă Roger uimit, întorcându-se spre ea.

Valerie înclină din cap, incapabilă să vorbească.

- Ai dreptate. Am uitat că ai terminat facultatea de artă fotografică. Si? Lucrezi efectiv?

- Doar când mă lasă tata să pun mâna pe un aparat, zâmbi ea cu sarcasm. Prima oară când mi-a căzut în mână un aparat profesional, l-am aruncat la toaletă.

- Bine, domnişoară Vernon. Mea culpa. Dacă mă poţi ajuta să găsesc pe cineva cu adevărat profesionist în fotografia de artă, ţi-aş fi foarte recunoscător.

- Aveţi nevoie de un fotograf profesionist?

- Trebuie să-mi găsesc pe cineva, până când Rico se va însănătoşi.

- Nu îl aşteptaţi să lucraţi cu el?

- Nu-mi permite timpul.

Bărbatul acela era cu adevărat enervant. Trecea peste orice pentru păsărelele lui. Dar Valerie nu putea să scape ocazia.

- Domnule Benedict, aş fi fericită să-mi ofer serviciile.

- Serios? întrebă el neîncrezător.

- Mi-am luat diploma la Universitatea din Louisiana în fotografia artistică. Si lucrările mele au apărut în multe reviste locale.
- Si anume?
Valerie enumeră câteva titluri.
- îmi pare rău, domnişoară, dar nu am auzit de aceste publicaţii.
- Stiu de ce sunt în stare. Sunt foarte bună în meserie. Aveţi încredere.
- Mi-e teamă că nu-mi pot permite să risc.
- Dar la început v-aţi permis să riscaţi cu domnul Romero, nu-i aşa?
- Ai dreptate, dar acum am nevoie de cineva cu experienţă. Si rapid. Nu am timp de pierdut. Cred că îl voi ruga pe Rico să se intereseze.
Valerie îl privi cu răceală.
- îmi pare rău, se scuză Roger. Nu fi supărată, dar... spuse el privindu-şi ceasul. Ei bine, trebuie să plec.
Roger se întoarse să plece, dar Valerie alergă după el.
- Da? surâse amuzat Roger.
- Nu vreau să vă plictisesc, dar ştiu că sunt în stare să fac o treabă cu adevărat excelentă. Dacă aruncaţi doar o privire peste portofoliul meu...
- Domnişoară. Am nevoie de cineva care să reziste alături de mine şase săptămâni într-o colibă mică, în pădure, departe de civilizaţie. Nu ştiu dacă ai face faţă.
Valerie nu se mai abţinu şi izbucni:

- în viaţa mea n-am mai auzit vreo remarcă mai misogină ca asta! strigă ea cu obrajii în flăcări. Si mai ales de la un new-yorkez sofisticat ca dumneavoastră.
- Nu sunt misogin, domnişoară. Acesta este adevărul: nu ai face faţă.

- Mă predau! strigă Valerie aruncându-şi mâinile în sus.

- îmi pare rău, spuse Roger zâmbind neajutorat şi se întoarse să plece.

Valerie se duse după tejghea, supărată foc. Nu o deranjase atât faptul că o refuzase, cât că nici măcar nu dorise să se uite peste lucrările ei. Si faptul că o considerase incapabilă să reziste şase săptămâni în pădure, departe de civilizaţie, pusese capac. Plină de furie alergă din nou după Roger, cu aparatul ei de fotografiat în mână.

- Un moment, spuse ea cu sarcasm, apucând clanţa uşii pe care Roger se pregătea să o deschidă şi poftindu-l reverenţios afară. Nu întâlnesc în fiecare zi un... domn aşa de... liberal, sensibil şi... deschis... dornic să ajute tinere talente...

Si în clipa următoare îi făcu o fotografie rapidă. Roger o privi un moment cu maxilarul încleştat, derutat de bliţul aparatului, apoi ridicând demn din umeri părăsi magazinul.

- ESTE! AM PRINS-O! strigă Valerie victorioasă, din camera obscură.

Ridică o fotografie udă în aer. Roger Benedict, în toată splendoarea, cu ochii aceia reci în spatele ochelarilor cu

rame metalice pătrate, cu nasul acela drept şi plin de sine, cu gura aceea imobilă, dar senzuală. Formidabil. Si frumos.

Valerie zâmbi. întotdeauna îşi imaginase pasionaţii de păsări slăbănogi şi miopi, purtând ochelari cu lentile groase. Un fel de şoareci de bibliotecă.

Valerie studie fotografia cu ochi critici. Deşi o făcuse în grabă, prinsese un unghi bun şi o lumină excelentă. Da, era una dintre fotografiile ei de excepţie. Prinsese la Roger Benedict atât aerul ostil,

cât şi pe cel senzual.

Zâmbi, amintindu-şi aerul derutat al lui Roger, în clipa în care ea declanşase bliţul.

Atârnă poza cu un cârlig de sfoara de plastic şi mintea începu să-i lucreze rapid. Si ideea genială i se cristaliză. Da! O va face! Nu ceda ea aşa uşor!

Părăsind camera obscură, Valerie se aşeză la micul ei birou. Apucă receptorul şi formă un număr local.

- Am nevoie de cineva într-o oră, pentru o livrare.

După ce făcu toate aranjamentele, după o oră, Valerie luă un pix şi zâmbind, scrise pe spatele fotografiei uscate:

"Un ochi de vultur asupra lui Roger Benedict, una din rarele şi faimoasele specii ale tagmei bărbăteşti misogine."

Capitolul 2

- ESTI SIGUR CĂ NU ai pe nimeni disponibil? strigă enervat Roger în telefon.

Stătea în camera elegantă a hotelului Natchez, cu un pahar de scotch într-o mână şi receptorul în cealaltă.

- Scuză-mă, George, spuse el mai târziu, sincer. Am trecut prin momente grele în ultimele două zile şi programul mi s-a dat complet peste cap. Eşti ultimul pe lista pe care mi-a dat-o Rico. Stiu că te-am luat din scurt, dar mă grăbesc. Sper că mă înţelegi. Sună-mă, te rog, dacă afli ceva. Mulţumesc.

Roger închise telefonul şi oftă nemulţumit, sprijinindu-se între pernele de pe pat. în seara aceea îşi simţea toată povara celor patruzeci şi cinci de ani. Luă de pe noptieră fotografia primită de la Valerie, privindu-şi figura arogantă. Zâmbi. Oare chiar atât de nesuferit fusese în după-amiaza aceea?

Da, fusese nervos, dar avea şi de ce. Si în afară de asta,

nu-i plăcea să fie fotografiat fără acordul lui. Oricum, Valerie nu avea nici o vină.

Dar, trebuia să recunoască. Era bună! Se pricepea!

îşi aminti cu plăcere momentele petrecute alături de tânăra aceea atrăgătoare. Era adevărat, fusese nesuferit. Dar asta nu din cauza lui. Trecuse prin momente neplăcute şi faptul că Rico nu-l mai putea ajuta îl făcea prea puţin disponibil să fie amabil cu sexul opus.

Mama lui mereu îl acuzase de perfecţionism. Dar lui îi plăcea să programeze totul, să nu scape nici un detaliu.

Prima oară când o văzuse pe Valerie, îi lăsase impresia unei adolescente răsfăţate. Dar mai târziu, o descoperise spirituală şi hotărâtă. Deşi avea un umor înţepător, i se părea distractivă. Era total diferită de femeile pe care le cunoscuse până atunci. Si Slavă Domnului... cunoscuse o mulţime!

Dar era aşa de tânără! Si avea nişte picioare superbe şi nişte ochi...

Cum ar fi reuşit el să se concentreze asupra păsărilor timp de şase săptămâni, în mijlocul sălbăticiei, alături de ea?

Nu. Roger Benedict nu avea timp de aventuri. Cu zece ani în urmă trecuse printr-un divorţ foarte mediatizat şi de atunci cu greu se mai implicase în relaţii stabile. Apoi apăruse Claudia. O botanist' divorţată, la fel ca el. Aveau multe în comun. Petreceau mult călătorind, făcând muncă de cercetare în teren. Se mutaseră împreună. Aveau o relţie grozavă. Până acum şase luni, când într-o seară...

“- Roger, am cunoscut pe cineva... Vreau să mă mut. încă nu este nimic serios, dar se pare că... ne potrivim.”

Roger primise vestea ca un adevărat bărbat,

respec-

tându-i onestitatea Claudiei. într-un fel, se bucurase că relaţia lor se sfârşise. Deşi fuseseră prieteni buni şi nu se înşelaseră niciodată, totuşi ceva scârţâise. Nu se iubiseră cu adevărat.

Si de atunci nu se mai implicase în nici o relaţie, excep- tându-le doar pe cele de o noapte.

în acele momente se simţea de-a dreptul singur. îşi plângea de milă. Era singur, în camera aceea de hotel rece şi impersonală. Luni trebuia să aranjeze cu o soră medicală, care trebuia să aibă grijă de Rico. Dar, între timp, în acel sfârşit de săptămână, trebuia să stea şi să fiarbă în suc propriu, simţindu-şi pe deplin vârsta.

în acele momente simţea nevoia unei companii feminine. Fără implicaţii sexuale. Avea nevoie de cineva care să-i toarne scotch în pahar, să-i facă un masaj şi să-i spună: “Dragul de tine...”. Merita măcar atâta.

Si Valerie ar fi putut să facă asta foarte bine. Si-o imagina stând la picioarele lui şi...

Doamne! Ce-i trecea prin cap! Fata aceea era suficient de tânără ca să-i fie fiică. Libidoul îi înnegura judecata. Nu era bine!

Si totuşi zâmbi. Sase săptămâni în sălbăticie ar fi putut deveni o aventură interesantă alături de ea.

Se hotărî să-şi înghită mândria şi să o sune a doua zi. Fotografia pe care i-o trimisese îl convinsese definitiv. Fata avea talent. Merita să rişte.

Lăsă fotografia pe noptieră, privind-o provocator.

- Sper că ştii la ce te înhami, domnişoară Vernon, murmură el ironic.

Recitind mesajul, se încruntă. Pentru început trebuia să

o mai educe puţin. El nu era aşa de misogin precum

îl credea Valerie.

Ei, bine, poate era... puţin.

SONERIA TELEFONULUI o trezi pe Valerie a doua zi, dimineaţa devreme. Privi cu ochii cârpiţi de somn ceasul electronic de pe noptieră. Cifrele roşii arătau 8:00 dimineaţa. Cine o căuta la ora aceea, sâmbăta?

Ridică receptorul şi mormăi:

- Mda?

- Bună dimineaţa, domnişoară Vernon.

Era el! Roger Benedict! Simţurile lui Valerie intrară în alertă.

- Domnul Benedict?

- Corect. Să nu-mi spui că te-am trezit!

- Aţi putea mai întâi să vă cereţi scuze că mă treziţi cu noaptea-n cap.

- Cu noaptea-n cap? repetă el zâmbind. De două ore studiez un stârc albastru şi un cuc galben.

- Felicitări. Sunt impresionată, răspunse Valerie acră. Bine că nu sunteţi însurat. Sau sunteţi?

- Din nefericire, nu.

- Ei, dacă aţi fi fost, mă îndoiesc că soţia dumneavoastră s-ar fi bucurat să o treziţi sâmbăta, dimineaţa devreme, pentru nişte păsări.

- Poate că ai dreptate, domnişoară. Să înţeleg că nu te mai interesează slujba pe care tocmai mă pregăteam să ţi-o ofer? continuă el sarcastic.

- Ba bine că nu, răspunse ea pe un ton glumeţ, surprinsă de întorsătura lucrurilor.

După felul în care vorbea, Roger Benedict îi lăsa impresia că flirta cu ea.

- Valerie, spuse el brusc. Vreau să ne vedem azi.
- Da? spuse ea încet, precaută.
- Aş dori să cinăm. Vreau să te cunosc mai bine.
- înţeleg. în interes de serviciu, sau privat? întrebă ea simţind cum inima începe să-i galopeze.
- Asta rămâne de văzut.
- Atunci, răspunsul meu este nu, zise ea rece.

- Valerie, de ce te dai aşa de uşor bătută? Asta ar putea fi şansa vieţii tale. De ce ţi-e frică să-ţi asumi riscuri? Sau crezi că nu-mi poţi face faţă?
Era evident că Roger o provoca într-un război al nervilor. O tachina, se juca cu ea, ştiind cât de mult îşi dorea acea şansă.
- Bine, Valerie, spuse el într-un târziu cu falsă părere de rău, văd că nu eşti interesată. Asta este! Eu am încercat.
- Accept, spuse ea repede.
- Excelent. Ia să vedem. Găsisem adresa ta, pe undeva...
- Bine...
- Te sun la şapte, spuse el şi îi închise telefonul.
VALERIE SE ÎMBRĂCĂ cu o fustă kaki şi o bluză asortată. îşi puse sandalele de piele maro şi ieşi pe terasa casei Vernon, pentru a-şi lua micul dejun, aşa cum obişnuia de ani de zile. încă din timpul liceului, părinţii ei îi oferiseră mansarda, redecorând-o special pentru nevoile unei adolescente. Era ca un mic apartament, cu intrare separată. în

felul acesta îi demonstraseră că doreau să-i respecte intimitatea. Mai târziu, Valerie urmă facultatea, dar când o termină, se întoarse tot la casa părintească. Se simţea mult mai bine alături de ai ei. Si de când mama ei murise, simţise că nu-l mai putea lăsa singur pe tatăl ei.

Luă o gură de suc de portocale proaspăt stors şi zâmbi. Ce treabă avea ea cu Roger Benedict? îl găsea atrăgător. Ba chiar o incitase felul în care o tachinase în dimineaţa aceea. Riscase acceptând să ia masa cu el. Poate că nu avea nici cea mai mică intenţie să-i ofere slujba.

Trebuia să-şi anunţe tatăl că Roger Benedict urma să vină să o ia în oraş la cină. îi închisese telefonul înainte să apuce să-i explice că locuia deasupra apartamentului tatălui ei. Cu o zi în urmă,

Fred Vernon îi aruncase priviri suspicioase, atunci când sosise mesagerul care urma să-i trimită poza lui Roger Benedict. Dar nici n-o întrebase nimic. Avea mare încredere în ea. Doar că nu dorea să mai sufere din cauza bărbaţilor aşa cum suferise din cauza lui Mark. Nu ştia ce reacţie urma să aibă tatăl ei, dacă afla că se întâlnea cu Roger Benedict. Trebuia să-i spună doar că aveau o întâlnire de afaceri. Si la urma urmei era pe jumătate adevărat. în cel mai bun caz!

Valerie muşcă din felia de pâine prăjită, încruntându-se. Faptul că acceptase o întâlnire cu Roger Benedict îi reamintea că de multă vreme nu se mai implicase în nici un fel de relaţie cu vreun bărbat.

încercă să nu se mai gândească la nimic altceva, privind priveliştea oferită de grădina din spatele casei. Mirosul îmbătător de iasomie îi umplu nările. Privi bătrânul stejar

din spatele curţii, de ale cărui ramuri puternice atârnau lanţurile leagănului în care ea şi Mark...

îşi privi ceasul de la mână. Datorită lui Roger, mai avea o oră până ce trebuia să ajungă la atelierul tatălui ei.

O pală de vânt făcu bătrânul leagăn să scârţâie uşor şi Valerie simţi un nod în gât. Se obişnuise să nu se mai gândească cu regret la fostul ei logodnic. Trecuseră deja doi ani şi jumătate de când se despărţiseră.

Pe Mark Hastings îl cunoscuse într-o benzinărie în Mississippi. Fusese angajată să facă un mic album pentru o companie petrolieră şi Mark urma să o asiste. Se îndrăgostiseră la prima vedere. Si în trei luni se logodiseră.

Relaţia se stricase în momentul în care compania de petrol la care lucra Mark dăduse faliment. Valerie încercase să-l susţină moral, dar mândria lui Mark

fusese prea serios călcată în picioare. începuse să bea, să nu o mai sune, să uite de aniversările lor.

îl suspectase de o aventură. în cele din urmă, după un telefon îndelung aşteptat, Mark o sunase să-i spună că se căsătoreşte cu o fată bogată, al cărei tată îi oferise o slujbă la compania lui petrolieră.

Valerie îşi aminti cu amărăciune clipele acelea. Se simţise înşelată, trădată, folosită. Si ca toate să meargă şi mai prost, curând după ce Mark o părăsise, mama ei se îmbolnăvise grav.

După câteva luni, Mark începuse din nou să o caute, pretinzând că îi e dor de ea, că îi duce lipsa, povestindu-i cât de nefericit era cu noua lui viaţă. Dar pentru Valerie era prea târziu.

Ultima oară când Mark o sunase fusese la scurtă vreme

după ce o internase pe mama ei în spital. Si în momentul acela, Valerie hotărâse ca acel bărbat să nu o mai rănească niciodată. Acel bărbat şi nici un altul, după el. în acele momente, tatăl ei avea nevoie de ea mai mult decât oricine. Si familia ei era mai presus de toate.

La acel ultim apel, Valerie îi spusese răspicat lui Mark că dacă o va mai suna, îi va anunţa soţia. De atunci nu mai auzise nimic de el.

Si devenise puternică. Foarte puternică. îşi îngropase durerea adânc în suflet şi nici măcar atunci când mama ei murise, nimeni nu o văzuse vărsând vreo lacrimă.

Tot ce conta pentru ea, erau tatăl ei şi cariera. Si acum, după multă vreme, se simţea din nou provocată.

Dar Roger Benedict era prea bătrân pentru ea. Aşa cum Mark fusese prea tânăr.

VALERIE SE DOVEDI foarte neîndemânatică în ziua aceea. Amintirile o răvăşiseră şi gândul că urma să se întâlnească cu Roger Benedict în seara aceea

nu-i dădea pace.

încercase să se concentreze asupra muncii. Dar clienţii fuseseră nevoiţi să-i repete întrebările de câteva ori. Ba chiar, la un moment dat, scăpă nişte lentile pe jos, făcându-le praf.

- Val, ce-i cu tine? o întrebă tatăl ei.

- Tată, trebuie să vorbim, se hotărî ea să-i spună, luându-şi inima în dinţi.

- Spune, draga mea, ce te frământă?

- în seara asta mă întâlnesc cu Roger Benedict.

- Poftim?
- Cred că vrea să-mi facă o ofertă.
- Ce fel de ofertă?
- Ştii că şi-a pierdut fotograful şi...
- Să nu-mi spui că te duci cu bărbatul acesta în păduri timp de şase săptămâni...
- Poate fii şansa vieţii mele.
- Nu-mi place. Nu se cuvine...
- Tată, am douăzeci şi cinci de ani! Nu ai încredere în mine?
- Ba da. în tine am încredere. Dar nu am încredere în acest personaj.

Discuţia lor se întrerupse în momentul în care în atelier intrară nişte clienţi. Nu mai reluară subiectul până la două după amiaza, ora închiderii.

Apoi Valerie plecă repede, sperând să evite discuţiile cu tatăl său. Dintr-un impuls brusc, luă maşina şi se duse în oraş ca să-şi cumpere haine noi. Evenimentul merita osteneala.

Trebuia să facă o impresie bună. Vroia să câştige cu orice preţ acea slujbă. Trebuia să-şi cumpere un costum serios.

Parcă în faţa buticului Myrnei. Ieşi în aerul răcoros al primăverii. Era o zi superbă şi faptul că făcea cumpărături îi ridica moralul.

Intră în buticul elegant şi Myrna, o femeie distinsă, la vârsta a doua, o întâmpină călduros, îmbrăţişnd-o ca

o mamă.

- Valerie! Cât mă bucur să te văd! Ce mai faci?
- Bine, mulţumesc.

- Ai vreo întâlnire în seara asta şi ai nevoie de ceva strălucitor, aşa ca tine?
- Nu. Eşti pe aproape. Am o întânire, dar este strict de afaceri.
- Cu un bărbat?
- Da.
- Atunci pentru mine este tot acelaşi lucru. Tocmai am primit nişte rochii superbe de mătase, cu imprimeuri florale, din New York. Sunt perfecte pentru tine. Dacă te îmbraci cu aşa ceva, dai gata toată tagma bărbătească.
- Nu te strădui, Myrna. Am încredere în gusturile tale, zâmbi Valerie.
- Ce mai face tatăl tău, draga mea? întrebă Myrna aşezând pe un manechin o rochie neagră bordată cu paiete strălucitoare.
- A început să-şi mai revină, de la moartea mamei.

Myrna era şi ea văduvă de zece ani şi părea foarte ataşată de tatăl ei. Erau prieteni de familie de mulţi ani. Dar lui Valerie nu-i scăpă sclipirea de interes din ochii ei. I-ar fi plăcut ca Myrna să se căsătorească cu tatăl ei, dar deocamdată era prea devreme pentru Fred Vernon.

- Unde am pus eu rochiile acelea? murmură Myrna. Le găsesc eu imediat.

Telefonul sună şi Myrna se întoarse spre Valerie zâmbind.

- Scuză-mă două secunde. Te superi dacă le cauţi tu? Au un imprimeu floral superb...

Mda. Poate că imprimeul floral nu-i dădea chiar acea notă de profesionalism pe care o căuta Valerie. Aşa că începu să se uite după costume ceva mai serioase. Alese unul şi intră în cabina de probă.

Era un costum format dintr-un sacou galben, o fustă neagră şi o bluză asortată. Si îi venea foarte bine. îi oferea exact imaginea pe care o căuta. Părea serioasă şi sofisticată. Doar părul care-i cădea pe umeri în dezordine făcea notă discordantă. Dacă şi-l strângea în coc...

- Nu, nu, nu! strigă indignată Myrna, dând draperia la o parte. Nici nu te gândi. Parcă te pregăteşti pentru o întâlnire cu cei de la Fisc. Probează rochia asta.

- Myrna! zâmbi uşor enervată Valerie.

- Nu-ţi vând costumul ăsta şi punct! protestă Myrna vehement, ieşind din cabină şi trăgând draperia.

Valerie rămase debusolată în cabina de probă, cu rochia înflorată pe braţ.

Era o rochie într-adevăr frumoasă, dar de cocteil. Materialul vaporos şi mestecul de culori portocaliu, galben, violet şi roz, o făcea strălucitoare. Se dezbrăcă de costumul galben prea puţin convinsă, dar când îmbrăcă rochia recomandată de Myrna, rămase surprinsă. Arăta fantastic pe ea. îi sublinia linia şoldului şi decolteul generos nu lăsa loc prea mult imaginaţiei. Era lungă până la glezne şi despicătura lungă laterală îi accentua lungimea picioarelor.

- Eşti ca o zână, draga mea, spuse Myrna dând la o parte draperia şi admirând-o sincer. Trebuia să fii fotomodel.

- Am preferat să mă aflu de partea cealaltă a camerei de luat vederi. îmi dai voie să mă uit la preţ?

- Nu te îngrijora. O plăteşti când poţi.

- Salariul meu pe o săptămână, spuse Valerie privind eticheta. Merită şi am aceşti bani la mine, dar este prea... extravagantă.

- Câţi ani ai, dragă? Douăzeci şi cinci sau cincizeci? Ce o să te faci la bătrâneţe? Priveşte-mă pe mine!

Deşi era trecută de prima tinereţe, Myrna era încă o femeie frumoasă şi avea curajul să poarte haine colorate, cu croieli îndrăzneţe. Si asta o făcea adorabilă.

- Mda, poate ai dreptate. Si am exact sandalele care s-ar potrivi cu această rochie.

- Vezi? Aşa-mi placi!

îN SEARA ACEEA, la şapte şi jumătate, Valerie dădea ture prin apartamentul ei. Roger Benedict întârziase! Zeci de gânduri îi treceau prin cap. Poate că i-o făcea special.

Niciodată apartamentul ei nu fusese mai frumos. Mobilierul alb, modern, strălucea de curăţenie. Cu toate astea, Valerie era agitată. Mutase şi aranjase de zeci de ori pernele de pe canapea, vazele de flori şi scaunele. Singurul lucru care-i atrăgea atenţia era ceasul din perete. Arăta deja opt fără douăzeci.

La opt fără un sfert, Valerie se hotărî să coboare la tatăl ei. Nu mai suporta tensiunea. Cine naiba se credea Roger Benedict? îşi bătea joc de ea? Puse mâna pe clanţă şi smuci nervoasă uşa.

Si dădu nas în nas cu Roger Benedict. Valerie se blocă. Arăta superb. Purta un costum maro închis dintr-o stofă englezească, o cămaşă bej dintr-un material fin şi o cravată de mătase maro cu dungi galbene. în mână avea un buchet minunat de trandafiri şi garoafe roz, galbene şi roşii, parcă scos din rochia ei.

Roger fluieră uşor şi şopti:

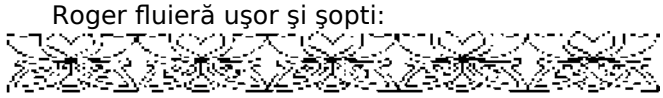

- Bună seara, Valerie. Nu mă înjura prea tare.

Lui Valerie îi venea să-l pocnească, dar privindu-i figura spăşită, abia se abţinu să nu izbucnească în

râs.
După câteva momente de stânjeneală, Roger întrebă:
- Nu mă inviţi înăuntru?
- Desigur. Nu aţi întârziat decât patruzeci şi cinci de minute.
Roger zâmbi şi intră în apartamentul lui Valerie, lăsând în urmă o aromă de colonie fină amestecată cu un iz vag de scotch.
- Nu din vina mea am întârziat. De fapt am sosit la fix, dar tatăl tău m-a luat în primire.
- O, nu! oftă Valerie exasperată.
- Ai uitat să-mi spui că locuieşti la etaj.
- Mi-aţi închis telefonul înainte să apuc s-o fac.
- Mă rog. Oricum, ţi-am asigurat tatăl de intenţiile mele onorabile şi i-am promis să te aduc acasă înainte de lăsarea serii... luni.
- Nu pot să cred, păli Valerie.
- Ai dreptate, zâmbi Roger. Nu i-am spus asta. Recunosc din prima un tată îngrijorat. De fapt, dacă ai fi a mea şi eu aş simţi acelaşi lucru.
Cuvintele lui Roger îi dădură fiori pe şira spinării. Nu spusese “dacă ai fi fiica mea sau sora mea”, ci “dacă ai fi a mea”.
- Da, spuse Valerie tuşind uşor. Tata nu înţelege lucrurile astea. I-aţi spus că ieşim în interes de afaceri, nu?
- Da, zâmbi Roger. I-am spus şi asta.
- Mă exasperaţi, spuse Valerie indignată, roşind.

Roger Benedict putea să fie seducător, atunci când dorea. Se apropie de ea un pas şi şopti:
- Arăţi adorabil, Valerie.
îi întinse florile şi adăugă:
- Primeşte o mică atenţie din partea mea, cu scuzele de rigoare.
- Mulţumesc, domnule Benedict, spuse ea, primind buchetul cu mâini tremurânde.

- Te rog, spune-mi Roger.
- Bine... Roger. Aşteaptă să pun florile în apă.

Valerie se duse în mica ei bucătărie şi reveni cu o vază
pe jumătate plină cu apă, pe care o aşeză pe masa din camera de zi. Roger se apropie de ea, ajutând-o să aranjeze florile.

- Se potrivesc perfect cu rochia ta care, apropo, este superbă, spuse Roger galant.
- Mulţumesc.
- Stii, şopti Roger, de ce nu-ţi pui o garoafă după ureche? spuse el, dându-i o şuviţă de păr la o parte, dezvelindu-i urechea fină.
- Pentru că nu-mi place stilul hawaiian.
- Sunt de acord cu tine. Dar vezi tu, ca scriitor îmi imaginez toate detaliile şi în seara asta te-am văzut cu flori în păr, spuse el potrivindu-i o garoafă după ureche.
- Da? Din ce film e replica asta?

Roger izbucni în râs.

- Mergem?
- Roger, înainte de asta... ezită ea.
- Da?
- Nu vrei să te uiţi o clipă peste portofoliul meu?

- Nu este nevoie.
- Adică nu te interesează? întrebă ea tăios.
- Nu. Deja ştiu cum lucrezi.
- Dar nu ai văzut decât o fotografie.
- Suficient. Valorează mai mult decât o sută de alte fotografii.
- Dar...
- Hai, Valerie, spuse el hotărât, luându-i poşeta de pe masă. Dacă nu plecăm acum, ne pierdem rezervarea.

Coborând scările cu braţul lui Roger în jurul taliei ei, Valerie întrebă ameţită:

- Pot să te întreb unde ai de gând să mă duci?

- Domnişoară Vernon, vom cina la bordul vasului de croazieră Delta Princess.

Capitolul 3

NOAPTEA COBORÎ peste oraşul vechi din Natchez. Valerie şi Roger urcară la bordul vasului decorat ca de sărbătoare, cu luminiţe colorate care se reflectau în marele Mississippi. Seara de aprilie era răcoroasă, dar plăcută. În aer plutea o boare parfumată de primăvară. Din vasul de croazieră răzbăteau râsete şi voci vesele. Era o atmosferă de sărbătoare.

Valerie călătorise pe râu doar de două-trei ori în viaţa ei. Urcând la bordul vasului, în compania lui Roger, i se părea că intră într-o altă epocă.

Căpitanul vasului, îmbrăcat în uniformă albă imaculată, îi întâmpină respectuos.

- Bună seara, domnule Benedict, doamnă... Bine aţi venit alături de noi. Suntem onoraţi să vă avem la bordul lui Delta Princess.

- Domnişoara Valerie Vernon, o prezentă Roger. Domnule Miller, vă mulţumim pentru invitaţie.

- Plăcerea este de partea mea. Sper să vă simţiţi bine. O seară plăcută, spuse căpitanul, însoţindu-i în cabina principală.

Cabina spaţioasă, care părea un mare salon, era despărţită în două de un glasvand. Invitaţii, îmbrăcaţi în haine de sărbătoare strălucitoare, stăteau la mese impecabile şi frumos decorate. într-un colţ, un cvartet interpreta în surdină o melodie încântătoare.

Masa la care stăteau ei le oferea o privelişte perfectă spre ringul de dans.

Valerie era ameţită. Ochii îi străluceau de emoţie şi

încântare.
- Am pornit, nu-i aşa? întrebă Valerie cu obrajii în flăcări.
- Da, râse Roger. Să nu-mi spui că nu ai mai fost niciodată pe un vas de croazieră cu aburi! spuse el văzându-i privirea uimită în momentul în care auzi semnalul sonor de pornire.
- Ba da. Când eram foarte mică. Dar niciodată nu am fost pe un vas mare cu aburi ca acesta.
- Stii ce-mi place la tine, Valerie? Eşti aşa de proaspătă, spontană şi sinceră!
Complimentul neaşteptat o lăsă pe Valerie cu gura căscată, în momentul în care sttewardul veni cu meniul. Tânărul îi informă că orchestra interpreta în seara aceea din repertoriul lui Frank Sinatra.
Roger şi Valerie petrecură discutând lejer, ascultând muzică şi savurând cocteilurile exotice.
- L-am vizitat pe Rico, în după-amiaza asta, spuse Roger.
- Da? Cum se simte?
- Nu e restabilit complet, dar merge spre vindecare.
Stewardul le servi crevete şi alte feluri exotice şi scumpe.
- Rico va putea să vină şi el să ni se alăture în munca de cercetare.

- Să ni se alăture?
- Da, Valerie, nu mai are sens să te ţin în tensiune. Te iau sub aripa mea ocrotitoare, glumi el.
- Sub aripa ta?
- Te angajez. Te interesează?
- Dacă mă interesează? Glumeşti? Sigur că da.
- Minunat.

- Roger? De ce te-ai hotărât să mă angajezi, până la urmă? Nu mi-ai văzut lucrările.
- Ti-am spus mai devreme. M-ai convins printr-o singură fotografie. Si pe lângă asta, ţi-eram dator.
- Poftim?
- Recunosc, spuse el cu un gest larg. Ieri, când te-am cunoscut am fost nesuferit. Nu eram într-o pasă prea bună, având în vedere evenimentele prin care trecusem.
- Înţeleg, murmură Valerie, surprinsă de faptul că Roger coborâse aşa de mult garda.
- Plus că nu prea te-am luat în serios când mi-ai spus că te pricepi în meseria ta. Păreai o puştoaică de şaptesprezece ani, răsfăţată şi îngâmfată. Aveai aere de...
- Femeie?
- Mda. Nu mă înţelege greşit, Valerie. Nu sunt misogin, cum spui tu. Dar în meseria mea, sunt vânat de tot felul de fotografi amatori, de ambe sexe.
- Probabil. Dar de ce nu recunoşti că mai curând te-ar fi interesat un fotograf bărbat.
- Da. Poate că ai dreptate. Toţi trăim în aceeaşi societate. Nu mă învinui pentru mentalitatea aceasta greşită. E greu să nu te aliniezi.
- Dar ţi-am spus că mă pot descurca la fel de bine ca un bărbat. Nu mă sperii de muncă.
- Nu asta mă îngrijorează.

Valerie îl privi intens, înţelegând aluzia. încercă să-şi îndrepte atenţia spre altceva şi începu să mănânce gustoasele preparate.
- Mai devreme spuneai că mă iei sub aripa ta ocrotitoare. îmi explici sensul?

- Mi se pare evident, zâmbi el.
- Serios?
- Sunt multe lucruri pe care le mai ai de învăţat. Eşti într-adevăr o fotografă bună, dar nu este suficient. Trebuie să te cunoască lumea.
- înţeleg. Eşti foarte generos.
- Ei, să nu exagerăm. Am şi eu avantajele mele. Si trebuie să te previn că Rico va fi acela care îmi va termina cartea, nu tu.

Da. Avea dreptate. Dreptul primului venit. Dar se mulţumea şi cu atât.

- Totuşi, te voi angaja pentru şase săptămâni. S-ar putea ca Rico să apară într-o lună, dar până atunci vom găsi ceva de făcut şi pentru tine.
- Ce? Cafele? glumi ea amar.
- Crezi că pot fi chiar aşa de sexist?
- Da, răspunse ea tăios.

Continuar' să mănânce într-o tăcere ostilă.

- Spune-mi Valerie. Cum credeai tu că vei reuşi în fotografia de publicitate, rămânând în Natchez?
- După facultate, m-am gândit să plec la New York. Dar la scurt timp, mama s-a îmbolnăvit şi... a murit. Asta acum un an. Tatăl meu avea nevoie de mine. Nu-l puteam părăsi. Speram ca la un moment dat să fac şi acest pas.
- Eşti remarcabilă, spuse Roger privind-o profund impresionat. Respecţi vechile valori, eşti loială...

- Dar tu? spuse Valerie privindu-l pe sub sprâncene.

Roger izbucni în râs.

- Valerie, eşti încântătoare.

Pe o tavă cu rotile, stewardul aduse clătitele

flambate. Un deliciu.

- Si, continuă Roger, câte păsări ai fotografiat până acum?

Luată prin surprindere, Valerie se gândi câteva secunde, înainte de a răspunde:

- Păi... în facultate am avut un examen în legătură cu studiul animalelor. Si săptămâna trecută am fost angajată la un concurs de pisici.

- Pisici??? Doamne! Ce legătură are?

Avea, într-un fel. Ce-i venise să amintească de asta? Ar fi putut să însemne sfârşitul carierei ei alături de Roger Benedict.

- Mda. Pisica şi pasărea, ca şoarecele cu pisica, încercă ea să glumească. Tot animale sunt. Oricum, sunt sigură că mă voi descurca perfect.

- Sper. Sunt la mâna ta, într-un fel.

- Deci asta era! De asta eşti aşa de drăguţ cu mine?

- Sunt?

- Da. De-a dreptul exasperant!

- Să ştii că am verificat toate persoanele disponibile înainte de a apela la tine. Trebuie să fii foarte bun pentru a prinde esenţa păsărelelor cântătoare. Chiar şi Rico spunea că nu este o muncă uşoară. Dar mai bine să discutăm termenii contractului.

Remuneraţia era de-a deptul generoasă. Si avea şi de ce. Dar fiind începătoare, Roger ar fi putut fi mai zgârcit. Cu toate acestea, Valerie rămase surprinsă.

- Bine. Deci, să mă consider angajată?

- Da.

- Dar sunt curioasă. De ce m-ai ţinut în tensiune aşa de mult? Ti-ar fi luat treizeci de secunde la telefon azi dimineaţă să-mi comunici

asta.
- Ai dreptate, spuse el zâmbind. Dar dacă ţi-aş fi spus-o la telefon, nu mi-ai mai fi acceptat invitaţia. Si sincer să fiu, Valerie, mă simţeam tare singur la hotel.
- Vai, săracul de tine. Si cum te pot ajuta să nu te mai simţi aşa de singur?
- Dansând cu mine, replică el prompt.

Înainte să poată protesta, Valerie se simţi luată pe sus şi transportată drept pe ringul de dans.
În braţele lui Roger, Valerie se simţi uşoară ca un fulg. Se lăsă condusă de ritmul muzicii romantice, ameţită. Căldura palmelor lui Roger pe spatele ei o relaxă instantaneu.
Si Roger se simţea la fel. De când o văzuse prima oară, cu două ore în urmă, nu-şi mai luase ochii de la ea. Era seducătoare, vibrantă, adorabilă. Nu se aşteptase la aşa ceva. Ieri nu ar fi crezut într-o transformare atât de categorică. Si pe lângă frumuseţe, avea şi inteligenţă. Era o încântare să conversezi cu ea. Si în acel moment o simţea în braţele lui maleabilă, docilă, urmându-i fiecare pas, înnebunindu-l.
Nu-i venea să credă că poate simţi aşa ceva pentru o femeia atât de tânără.
- Cum se numeşte melodia?
- Poftim? întrebă el distrat.
- Cântecul. Nu-l recunosc.
- Ah! spuse el şoptindu-i titlul.
- Poftim? Nu te-am auzit.
- “Mi-ai intrat pe sub piele”.

- Poftim???
- Aşa se numeşte.
- Ah. Stiu. Este veche.

- Nu mă aşteptam ca cineva de vârsta ta să recunoască o melodie de-a lui Cole Porter.
- Roger! îl mustră ea. Eşti supărat pe mine?
- Nu, răspunse el acru.
- Credeam că am ajuns la o înţelegere.
- Da. Am ajuns.
- Atunci de ce eşti supărat pe mine?
- Nu sunt. De ce aş fi? Doar pentru că mă simt ca un adolescent la prima întâlnire? adăugă el în gând.
- Nu ştiu. Dar aşa pari.

în acel moment un cuplu se apropie periculos de aproape de ei în ritm de dans. Roger o trase pe Valerie mai aproape de el ca s-o ferească de o ciocnire neplăcută. Valerie tremura îngrozitor.

- Ti-e frig, constată el, strângând-o mai tare în braţe.

Cu obrazul lipit de pieptul lui, Valerie simţi cum începe
să tremure mai tare. Alături de el era aşa de bine! îi putea simţi chiar aroma trupului. Nu era de mirare că părea un bărbat periculos de tentant.

- Nu trebuia să-ţi iei rochia asta. De ce-ţi place să porţi lucruri subţiri? Si ieri, când te-am văzut blugi pe ploaia aceea...
- Aha! Stiam eu că te uiţi la ei!
- Ba bine că nu! Orice bărbat normal s-ar fi uitat, când te-ar fi văzut în ei. Ba, vreau să-ţi spun că m-am bucurat teribil când am aflat că nu ai şaptesprezece ani. începusem să mă consider un fel de pervers.

Valerie zâmbi amuzată şi încântată.

- Ti-a plăcut fotografia pe care ţi-am trimis-o?

- Vrei să-ţi spun primul meu impuls, când am

primit-o?
- Te rog, nu-mi spune. Îmi imaginez.
- Eşti sigură? Dar asta îţi imaginai? întrebă provocator Roger aplecându-se asupra ei.
Prinsă în magia acelei seri şi în mrejele lui Roger, Valerie îi primi sărutul cu buzele în flăcări. La început, Roger o gustă, atingând-o uşor. Apoi sărutul deveni din ce în ce mai intens şi pasionat. Limba lui puse stăpânire pe gura ei, savurându-i dulceaţa.
Valerie îşi puse mâinile în jurul gâtului lui şi i se abandonă. Uitase senzaţia aceea de multă vreme. Avea nevoie de ea, fără să-şi dea seama. Dar niciodată nu simţise atâta plăcere. Nici măcar cu Mark. Aroma lui Roger amestecată cu parfumul şampaniei, sărutul lui arzător, o înnebuneau, transmiţându-i valuri de excitaţie în tot trupul.
Si apoi brusc, Roger o eliberă, respingând-o. Valerie se simţi dezorientată. De ce era supărat pe ea? Ce-i făcuse? Îl dezamăgise?
După câteva momente de buimăceală, îl urmă pe punte. Priviră împreună în tăcere apele negre ale râului. Muzica se oprise şi tăcerea se insinuă între ei, rece şi ostilă.
- De ce am făcut asta? se întrebă Roger cu voce tare.
- Poftim?
- Îmi pare rău, Valerie. N-am vrut, spuse el amar. Cred că şampania este de vină.
Valerie se încordă.
- Şampania? repetă ea cu răceală. Deci nu este vina mea?
- Valerie, râse el ironic. Se pare că avem o problemă.
- Problemă?
Nu era tocmai o definiţie corectă a sărutului lor:

“problemă”.

- Ai dreptate, Valerie. Nu este şampania de vină. De vină eşti tu, eu. Suntem atraşi unul de celălalt. Trebuie să recunoaştem. Negi asta?
- Nu, şopti ea.
- Mi-e teamă să nu avem probleme profesionale.
- îţi retragi oferta?
- Nu. Mi-e doar teamă.
- N-ar trebui să-ţi fie. Ne vom purta ca nişte profesio- nioşti. Munca pe primul loc.
- Crezi că va merge?
- De ce nu?
- Mi-e teamă că ne vom petrece şase săptămâni luptân- du-ne cu dorinţa care ne animă.
- Uite ce e. Eu mă pot abţine foarte bine.
- Nu mi-ai dovedit-o până acum.
- Atunci ce propui?
- Nu am nevoie de aşa ceva. Nu acum.
- Ce naiba vrei să spui?
- Cred că ai înţeles foarte bine, spuse el aruncându-i o privire îndurerată.
- Nu am înţeles. Explică-mi.
- Rochia asta, părul tău, ochii tăi... spuse el rătăcind cu privirea peste ea.
- Stai aşa, Roger Benedict. Cine a flitrat cu mine în dimineaţa asta la telefon? Cine m-a ameţit cu şampanie şi complimente? Cine m-a invitat la dans? Cine a făcut primul pas?
- Ai dreptate. Am partea mea de vină, răspunse Roger cu pasiune în glas. Dar vreau doar să te previn.
- Să mă previi? întrebă ea pe un ton ridicat.
- Nu avem viitor.
- Si când te-am întrebat eu dacă avem viitor?

- Valerie, eşti tânără şi idealistă. Stiu la ce visează

tinerele de vârsta ta. O casă frumoasă cu copii mulţi. Vreau să te previn că am trecut de mult de faza asta. Nu-ţi pot îndeplini visele.

- Bun. Nu-mi doresc aşa ceva de la tine, fie că mă crezi sau nu. Aşa că vin şi te întreb: de ce purtăm această conversaţie?

Roger tăcu o clipă, privind-o blând. Îi apucă uşor bărbia şi ridicându-i-o îi şopti:

- Vreau să fii atentă, Valerie. Nu vreau să suferi. Nici un bărbat nu poate rezista tentaţiei pe care o reprezinţi. S-ar putea să vreau mai multe de la tine.

Valerie se încinse din cap până în călcâie şi smucindu-şi bărbia din strânsoarea lui blândă, izbucni:

- Ce arogant! Chiar crezi că o să mă arunc asupra ta aşa, cu capul înainte?

- Ei bine, nu...

- Să nu-mi spui că dormitorul va fi un tribut pe care va trebui să ţi-l plătesc pentru că mi-ai făcut onoarea să mă angajezi!

- Doamne, nu, şopti el îngrozit de imaginea pe care i-o înfăţişa Valerie.

- Bine. Pentru că n-ai să vezi aşa ceva de la mine. Mă bucur că am stabilit de la început regulile. Deci, când plecăm în păduri, domnule Roger Benedict? întrebă ea tăioasă.

- Deci nu renunţi?

- Pentru nimic în lume.

- Bine. Cum doreşti. Marţi.

Se priviră ostil câteva clipe.

- Îmi cer scuze că am vorbit aşa, spuse el blând, trecându-şi degetele prin părul ei. Vroiam să fiu sincer cu tine. Există o atracţie puternică între

noi. Nu vreau ca lucrurile să ne scape de sub control.

Afirmaţia lui o înfurie mai tare.

- Nu te speria, domnule. Cu riscul să-ţi calc pe orgoliul tău cel mare, vreau să te anunţ că-ţi pot rezista foarte bine. Te supraestimezi.

Roger deschise gura să mai aduge ceva, dar Valerie îi întoarse spatele brusc, lăsându-l “cu ochii în soare”.

ÎN SEARA ACEEA, mai târziu, Valerie îşi reaminti momentele petrecute pe Delta Princess. Fusese minunat în braţele lui Roger, dar în momentul în care o respinsese, se simţise ca un copil pus la colţ. Apoi, când îi explicase motivele lui, se convinsese că era absolut la fel, poate chiar mai rău, ca toţi bărbaţii pe care-i cunoscuse în viaţa ei: în căutare de aventuri ieftine.

Ei bine, greşise adresa. în viaţa ei nu dorea să devină o altă aventură a unui bărbat. Nici măcar a lui Roger Benedict. Dacă îşi închipuia că o duce într-un cuib al dragostei, se înşela amarnic. Acum avea o slujbă şi vroia să şi-o termine cu bine.

Când se băgă în aşternuturi, realiză că tremura serios. Era confuză. Adevărul era că sărutul lui o întorsese pe dos.

Cum de se mai putea simţi atrasă de el, după toate câte îi făcuse?

ÎNTORCÂNDU-SE LA HOTEL, Roger începu să se învinuiască pentru comportamentul din seara aceea, faţă de Valerie. Era a doua oară când greşea faţă de ea. Ce-i venise să o sărute? Se simţea ca un bărbat nesigur pe virilitatea lui, care îşi încerca farmecele pe o tânără. Trecea prin criza bărbaţilor la patruzeci şi cinci de ani?

Valerie avea dreptate. Sampania nu avea nici o vină.

Flirtase cu ea cu bună-ştiinţă. Dar Valerie era aşa de frumoasă, proaspătă, spontană, irezistibilă. Bunele lui intenţii cu care pornise în seara aceea se scufundaseră în apele râului Mississippi. Pierduse pur şi simplu controlul.

Si când o sărutase se simţise pierdut. De aceea o respinsese. Realizase că nu-i putea oferi mai mult. Si oricum, între ei era o diferenţă de vârstă dureros de mare.

încercase să fie mai dur, special ca să o facă să se supere pe el. Era singurul mijloc prin care ar fi putut s-o îndepărteze. Pentru că un lucru era cert. Se simţeau iremediabil atraşi unul faţă de celălalt.

Si pe de altă parte, Valerie merita să fie prevenită. Nu îşi dorea deocamdată o relaţie serioasă. Si dacă şi-ar fi dorit-o vreodată, ar fi fost cu o femeie coaptă, cu aceleaşi aspiraţii ca şi el. Nu se simţea în stare să facă faţă unei tinere cu douăzeci de ani mai tânără ca el. Nu avea nevoie ca dulcea ei tinereţe să-i intre sub piele.

Si totuşi aşa o simţea pe Valerie.

Mai târziu, când se băgă în pat, se trezi fredonând: “Mi-ai intrat pe sub piele”.

Capitolul 4

- BUNĂ DIMINEAŢA, VALERIE!

Clipind somnoaroasă, Valerie îşi încleştă degetele pe receptor. Privi ceasul de pe noptieră: 8:00. După o noapte aproape albă!

- Tu nu dormi niciodată? îl întrebă ea pe Roger.
- Valerie, încep să-mi fac griji pentru tine. În

păduri va trebui să fim foarte matinali.
- Să-ţi reamintesc faptul că acel contract începe de marţi? Sau mă înşel? Dacă vrei să fiu în stare să mă trezesc o dată cu păsările, va trebui să mă laşi să dorm mai mult.
- Suntem sensibile în dimineaţa asta? Nu mă întrebi de ce te-am sunat?
- De ce m-ai sunat? repetă ea obosită întrebarea.
- Te invit să luăm masa cu Rico. Ţi-ar prinde bine sfaturile lui.
- Domnul Romero a ieşit din spital?
- Va ieşi la zece dimineaţa.
- Si crezi că poate veni la masă, la restaurant?
- De dimineaţă Rico mă tot sună să mă întrebe dacă nu

ieşim pe undeva. Spune că s-a săturat de mâncarea de la spital. Ei, ce zici? Vii?

- Aş fi încântată să iau masa cu domnul Romero, spuse ea înţepător.

- Doisprezece şi jumătate este bine?

- Unu. Trebuie să mă duc la biserică cu tata.

- Bine, atunci. Te iau la unu. Poţi să mai dormi între timp. Valerie îşi roti ochii în semn de exasperare şi închise.

De parcă mai putea dormi după ce vorbise cu el!?

VALERIE ÎSI ÎNCĂLZI nişte sandvişuri la cuptorul cu microunde şi se îmbrăcă într-o rochie albastră de bumbac. Era una din favoritele ei. Îşi pieptănă părul ondulat şi se machie uşor. Ezită o clipă şi îşi pulverizã puţin parfum pe gât.

Privindu-şi imaginea reflectată în oglinda de la baie se declară satisfăcută.

Îşi reaminti momentele trăite alături de Roger cu o seară înainte. În ciuda resentimentelor, trebuia

să admită că se gătea pentru el. Era un bărbat provocator. Dar se hotărî să facă totul ca să-i ascundă faptul că se simţea atrasă de el. Nu avea de gând să-i gâdile orgoliul.

Oricum, faptul că urma să se întâlnească cu Enrico Romero, îi mai tăia din emoţia întâlnirii cu Roger.

O ORĂ MAI TÂRZIU, Valerie conducea în linişte spre biserică împreună cu tatăl său. Fred Vernon privea drumul tăcut.

Valerie ştia că tatăl ei era curios în legătură cu întâlnirea ei cu Roger Benedict.

- Tată, începu ea cu precauţie, vroiam să-ţi spun despre oferta lui Roger Benedict.
- Da?
- Am acceptat-o.
- Stii bine că nu-mi place treaba asta, draga mea.
- Da, tată, ştiu.
- Aş vrea să ţii seama şi de părerea mea.
- Nu pot. Este o ocazie prea mare.
- Nu vreau să treci peste nişte principii.
- Nu ai încredere în mine?
- Ba da. Ti-am oferit o educaţie bună, nu-mi pun problema asta. Nu am încredere, însă, în acest domn Benedict. Nu vreau să suferi din nou.
- De când m-am despărţit de Mark, m-am învăţat minte.
- Stiu, draga mea. Dar vreau să fii atentă. Nu uita că este mult mai în vârstă decât tine.
- Sunt majoră şi perfect capabilă să am grijă de mine.
- Un bărbat ca Roger Benedict a avut de-a face cu zeci de fete ca tine.
- Tată, fii serios!

- Sunt.
- Pentru Dumnezeu! E vorba de şase săptămâni!
- Se pot întâmpla multe în şase săptămâni.

Valerie îşi întoarse privirea. Tatăl ei avea dreptate. în şase săptămâni se puteau întâmpla multe, alături de Roger Benedict. Fusese de ajuns şi o seară!

LA UNU SI JUMĂTATE, Valerie se întâlni cu Roger şi Rico Romano într-un restaurant elegant de pe bulevardul principal din Natchez. Poziţia mesei le oferea o privelişte minunată.

Valerie descoperi în Rico un bărbat deschis, cu care se putea discuta lejer, degajat. Chiar şi cu piciorul în ghips arăta foarte bine. Era înalt, brunet, cu ochii negri şi trăsături clasice. Părea în jur de treizeci de ani şi se vedea clar că atrăgea privirile tuturor femeilor. Roger chiar îl tachina din când în când în legătură cu atracţia pe care o exercita asupra sexului opus.

În schimb, Roger fusese destul de rezervat cu Valerie, încă de la începutul întâlnirii. Se purtase în schimb politicos şi profesional.

Acum, studiind meniul, Valerie nu se putu abţine să nu observe cât de bine arăta Roger. După părerea ei arăta mult mai bine şi decât Rico.

Fără să vrea, îşi aminti seara trecută, în care dansaseră, se sărutaseră, tandreţea buzelor lui senzuale...

Roger îi surprinse privirea aţintită asupra gurii lui şi ridică întrebător o sprânceană. Exact în acel moment veni chelneriţa.

- Ce doriţi? întrebă ea, zâmbitoare.
- Tu, Valerie, ce vrei? întrebă Roger.
- Clătite cu spanac.

Roger şi Rico comandară fripturi.

După ce chelneriţa plecă cu comanda, Valerie întrebă:

- Si? Cum te simţi, acum, că ai ieşit din spital?

- Minunat! spuse Rico, ridicându-şi mâinile spre cer. Aveam o asistentă care arăta ca Atila şi de fiecare dată când vroiam să mă dau jos din pat, aproape că sărea pe mine să mă oprească.

Valerie izbucni în râs şi Roger adăugă:

- Trebuie să-ţi spun că Rico a ignorat total sfaturile medicilor. Si chiar mi-e milă de biată soră medicală, care a avut grijă de el şi nu semăna de loc cu Atilla, cum pretinde Rico.

- Si mâncarea... continuă Rico cu dezgust. Nu avea nici un gust. Pe meniul lor nu figura nici un fel de vin.

- Mă predau, spuse Roger zâmbind.

- Nu te-ai forţat prea tare ieşind cu noi astăzi? întrebă Valerie.

- Nu mai rezistam acolo şi în afară de asta, abia aşeptam să te cunosc.

Valerie simţi cum se înroşeşte de emoţie. îl privi pe Roger care se uita la Rico într-un fel foarte ciudat.

- în drum spre tine, am văzut o mulţime de case interbelice. Sunt fascinante. De fapt oraşul este, în sine, superb.

- Da, avem cele mai multe case interbelice din Sud. Rico fluieră admirativ şi gânditor. Tăcu două secunde şi

în ochi îi sclipi o idee:

- Ce-ar fi să ne arăţi oraşul, după masă?

- Romero, ţi-ai pierdut minţile? îl dojeni Roger. Doctorii te-au sfătuit să te odihneşti cel puţin o săptămână. Crezi că toate casele au acces pentru scaunele cu rotile?

Rico pufni arogant.

- Se vede că n-ai simţul aventurii. Tie nu-ţi pasă decât de păsărelele tale.

- Serios? zâmbi Valerie spre Roger.

- Mi-e teamă că da, îi răspunse Rico. Am fost o dată la o întâlnire cu alţi prieteni de-ai lui, pasionaţi de păsări. Făceau numai glume legate de activitatea lor “interesantă” şi doar ei le înţelegeau.

Valerie zâmbi, evitând să-l privească pe Roger.

- Dacă aş fi singur în păduri, alături de o femeie ca tine, continuă Rico, nu ţi-ar trebui mult să-ţi închipui la ce mi-ar sta mie gândul. Numai bătrânul Roger...

- Da? îl încurajă Valerie.

- Tot ce pot să-ţi spun este că dacă apare vreun urs şi

sunt şi păsările prin preajmă, fugi cât mai ai timp. Să nu te bazezi pe el.

- Bine, Romero, interveni Roger. Suficient.

- Dar aşa este, protestă Rico. Să te rogi să nu apară Bachman.

- Bachman?

- Este o specie, explică Roger.

- Roger o vânează de ani de zile. Am început să cred că este o iluzie de-a lui pe care a visat-o noaptea.

- Este reală, te asigur. Si în această perioadă a anului am mari şanse să o găsesc în rezervaţiile naţionale Homochitto.

- Vezi? arătă Rico spre Roger. Ce ţi-am spus? E fanatic!

Roger îl privi nemulţumit şi continuară să-şi mănânce
prânzul în tăcere.

- Văd că ţi-ai adus un portofoliu. Pot să-l văd? o

întrebă Rico la sfârşitul mesei.

Rico studie atent fotografiile lui Valerie şi după câteva minute îşi ridică privirea şi spuse plin de entuziasm:

- Sunt excelente, Valerie. Roger, priveşte cum a prins lumina! spuse el luând o gură de whisky.

- Sunt de acord cu tine, confirmă Roger aruncându-şi o privire pe un apus de soare în Mississippi. Valerie este o fotografă excelentă.

Rico îi arătă la rândul lui câteva din lucrări lui Valerie, primindu-i complimentele cu modestie.

- Roger m-a convins să trec la fotografii cu teme din natură. Si adevărul este că am colaborat foarte bine în ultimii ani, spuse el zâmbind spre vechiul său prieten. Mă bucur că te-a ales pe tine în locul meu. Era într-un impas şi nu avea pe nimeni care să mă înlocuiască. Dar să ştii că te compătimesc. Munca cu păsările este obositoare, frustrantă.

Valerie şi Rico începură să discute aspectele tehnice ale proiectului. Se vedea că nu avea nici un resentiment faţă de ea, pentru faptul că îi preluase slujba.

Valerie încercă de câteva ori să-l atragă şi pe Roger în coversaţie, dar el preferă să asculte. Era clar că ceva nu-i convenea, dar Valerie nu-şi dădea seama ce. Oricum, era problema lui. Dacă prefera să stea supărat, nu avea decât.

După aceea, făcură un tur de oraş la insistenţele lui Rico, care făcu nişte fotografii. Pe la ora cinci o conduseră pe Valerie acasă. Roger coborî şi el, însoţind-o până în faţa intrării.

Valerie îi zâmbi timid şi îi spuse:

- Mulţumesc pentru masă.
- Cu plăcere, răspunse Roger, potrivindu-şi

mai bine ochelarii pe nas. Se pare că te-ai simţit bine.

- Da, ezită ea, neînţelegând la ce se referea.
- Dacă Rico nu ar fi avut piciorul în ghips, te-ar fi condus el până în faţa uşii.
- Roger! sări ca arsă Valerie. Ce te face să crezi asta?
- Ai râs cu gura până la urechi la glumele lui.
- Era simpatic.
- Flirta.
- Nu cred.
- Atunci tu flirtai.
- Ascultă, Roger Benedict! Rico este simpatic şi prietenos!
- Si eu nu!
- Nu! Ai stat morocănos toată după-amiaza. Si în fond, de ce trebuie să avem această discuţie?
- Ai dreptate. Noi doi nu putem comunica normal.
- Nu! Si dacă-i aşa, de ce nu pleci odată? contraatacă ea enervată.
- N-am vrut să spun asta, Valerie, zâmbi Roger. E

adevărat, nu comunicăm prea bine, dar asta nu înseamnă că nu mă simt bine lângă tine.

- Atunci... izbucni exasperată Valerie.
- Bine. Arăţi excelent, asta vrei să auzi? spuse el, luând-o în braţe.

Valerie scăpă cheile din mână în momentul în care Roger îi acoperi buzele cu un sărut pasionat.

- Sărută-mă şi tu, şopti Roger, simţind-o pe Valerie rigidă în braţele lui. Stii că-mi doream asta de ieri? Stii că...

Si în acel moment Valerie îi răspunse, săvurându-i gura, mirosul masculin, plimbându-şi palmele pe pieptul lui puternic.

Si la fel de brusc şi fără explicaţii, Roger se

retrase. Îi ridică cheile şi i le îndesă în mână. Si înainte ca ea să poată reacţiona, se întoarse şi o luă la fugă pe scări.

Tremurând de frustrare şi confuzie, Valerie izbucni:

- Nu! Nu din nou! La naiba, Roger. Eşti un ticălos! N-ai nici un drept! strigă ea, privind în jos, după el.

Roger se opri şi privind spre ea, spuse, zâmbind:

- Te iau marţi, la şase dimineaţa, fix!

- Sase dimineaţa?! strigă indignată Valerie.

Dar Roger deja dispăruse.

Roger intră în maşină murmurând:

- La vârsta ta, Roger Benedict! Nu e frumos ce faci!

Capitolul 5

ERA ÎNCĂ ÎNTUNERIC, marţi dimineaţa, când plecară din Natchez. Stând alături de Roger, în maşina închiriată care rula cu viteză mare, lui Valerie nu-i venea să creadă că reuşise să se trezească la timp.

Era încă adormită. Abia reuşise să-şi pună nişte blugi, cu douăzeci de minute în urmă, exact în momentul în care Roger venise să o ia. Oricum nu prea dormise bine în ultimele nopţi. Evenimentele care se desfăşuraseră cu o viteză ameţitoare o dăduseră peste cap. Sărutările lui meteorice, despărţirile intempestive, telefoanele matinale, contractul avantajos, toate o prinseseră într-o vâltoare din care nu mai ştia cum să iasă.

îl privi pe Roger. Arăta cu totul altfel decât se obişnuise ea să-l vadă. Purta nişte blugi şi un pulovăr marinăresc, dar arăta la fel de bine ca în costum.

Valerie se întreba la ce se gândea. Ultima oară când se despărţiseră păruse atât gelos, cât şi rece, şi pasionat. Era un bărbat greu de citit. Dar începea să-l considere un sadic. Pădurea Homochitto se afla la o oră de Natchez şi

Valerie nu înţelegea de ce se grăbeau aşa de tare. Sau plecaseră special la acea oră matinală, ca s-o chinui pe ea?

Cu o zi înainte de plecare pierduse o după-amiază întreagă, gândindu-se ce să-şi pună în bagaj. La un moment dat, dorise chiar să-l sune pe Roger, ca să-l întrebe dacă au nevoie de oale, cearşafuri sau alte obiecte de acel gen. Până la urmă se hotărâse şi îşi luase un sac de dormit şi nişte conserve.

Lui Roger nu-i venise să creadă că avea la ea doar un bagaj de mână, sacul de dormit şi echipamentul fotografic.

Valerie zâmbi, amintindu-şi că nu uitase să-şi ia cu ea şi diafragma. Pentru orice eventualitate. Trebuia să fie pregătită pentru orice. în fond, sâmbătă seara nu ar mai fi avut mult şi...

îşi aminti sărutul pasionat al lui Roger, gura lui senzuală... dar şi aroganţa! îi venea să-l strângă de gât.

- Te simţi bine, Valerie? interveni Roger în gândurile ei.

- Da.

- Ti-ai luat tot ce-ţi trebuia?

- Da, răspunse ea, simţind cum se înroşeşte.

- I-am găsit lui Rico o soră medicală care să se ocupe de el.

- Seamănă cu Atilla?

- Nu, răspunse el. De fapt, dimpotrivă. Mi-e milă

de ea. Cred că Romero o va solicita intens, zâmbi el, cu subînţeles.

- Sper să se facă bine, repede. L-am observat sâmbătă. îl doare, dar vrea să-şi ascundă suferinţa.

- Ai observat bine. Apropo. După ce te-am lăsat pe tine acasă duminică, mi-a spus că nu-l deranjează dacă termini tu proiectul.

- Serios? înseamnă că este un tip generos.

- Nu. Nici vorbă. A fost impresionat de lucrările tale. Si, spre surprinderea mea, cred că vrea să o lase mai uşor cu munca.
- Aşa ar trebui. Cel puţin o vreme, până se va face bine.
- Valerie?
- Da?
- Mă întrebam...
- Spune.
- Ce crede tatăl tău despre plecarea noastră? Sincer.
- Nu vreau să te mint. Nu îi convine.
- Si totuşi ai venit.
- Da. Am realizat că mai devreme sau mai târziu va trebui să plec din Natchez. Nu vreau să sfârşesc prin a mă îngropa acolo ca să fac poze de paşaport. Îmi vine greu să-l părăsesc pe tata, dar n-am ce face. Oricum, de când a murit mama, este pentru prima oară când plec de lângă el aşa de mult timp.
- Eşti o fiică devotată.
- Am un tată minunat. Nu mi-e greu. De fapt de când am descoperit că Myrna...
- Myrna?
- Da, Myrna Floyd este o veche prietenă de familie. Am impresia că s-a ataşat de tata.
- Mi se pare că nu prea îţi convine.
- E greu... Mama a murit de un an de zile şi... Încă mi-e dor de ea. Îi simt lipsa. Si tatei îi este foarte dor de ea. S-au iubit mult. Dar se pare că Myrna va avea grijă de tata. Este o femeie cumsecade.

Între ei doi se lăsă tăcerea. Începură să privească drumul, gânditori. Peisajul devenea din ce în ce mai

frumos. Lumina aurie a dimineţii lumina magnoliile înflorite.

- E frumos... spuse Valerie.

- Merită să te trezeşti la cinci dimineaţa, spuse el, privind-o cu coada ochiului.
- Vroiam să te întreb...
- Spune.
- De ce ai ales Mississippi?
- Am studiat migraţia păsărelelor cântătoare şi am descoperit că aici este cea mai mare densitate în această perioadă a anului. Si principalul motiv a fost acela că Bachman, despre care vorbea Rico duminică, a fost localizată tocmai aici de către un amic. O caut de zece ani.
- Iubeşti păsările, nu-i aşa?
- După părerea mea sunt cele mai graţioase fiinţe. Ai urmărit vreodată un vultur care se scufundă în apă după un peşte? Este o privelişte care-ţi taie răsuflarea. Are o forţă şi o eleganţă în zborul acela, în plonjon şi apoi cum iese din apă cu trofeul în gheare...
- Si de când ai descoperit această pasiune?
- Ei, zâmbi Roger, dacă stau să mă gândesc bine... din copilărie. Majoritatea vacanţelor mi le petreceam în Colorado. Stii, provin dintr-o familie care crede că viaţa la ţară este un mediu excelent pentru a creşte un copil. De fapt, nici o vacanţă nu mi-am petrecut-o cu părinţii.
- înţeleg. Trist. Cred că ai crescut simţindu-te ca un orfan. Erai singur la părinţi?
- Da.
- Si eu. Avem ceva în comun. Dar copilăria mea diferă mult de a ta. Părinţii tăi au pierdut bucuria de a te vedea crescând, jucându-te, bucurându-te, nu?

- Da... Părinţii mei nu prea aveau obiceiuri domestice. Călătoreau mult. în special în Europa. De fapt am fost mai apropiat de bunicii mei.
- Asta este frumos. Si când ai crescut?

- M-am înscris la Yale, apoi mi-am început cariera de scriitor, apoi...
- Da?

Roger respiră adânc şi se confesă:

- Sunt un bărbat divorţat, Valerie.
- Da?
- Sunt zece ani de atunci.
- Vai! Aşa de mult?
- Vrei să-ţi spun povestea?
- Sigur, dacă nu te deranjează.

-Catherine provenea dintr-o familie veche, new-yorkeză. Am avut o căsnicie fericită la început, dar apoi, am observat că se pierduse interesul. Ea era implicată în munca ei. Era balerină. Eu, lucram la Muzeul de Istorie a Naturii. Eu îmi doream copii. Ea, nu. Mie îmi plăcea să călătoresc. Ei, nu. Oricum, cu fiecare zi care trecea, se mai rupea o legătură dintre noi. Dar, despărţirea, deşi de comun acord, a degenerat.

- Serios? De ce?
- Catherine îşi dorea casa pe care o moştenisem de la bunicii mei, în Long Island, deşi era mai bogată decât mine şi îi oferisem o sumă frumuşică. Toate amintirile mele erau legate de acea casă.
- Te cred. Erai ataşat sentimental de ea.
- Da. Mi-aş fi dorit ca fosta mea soţie să fie mai rezonabilă. Săptămânile de proces ne-au adus în atenţia opiniei publice. Părinţii ei erau implicaţi în politică şi de aceea, ziariştii nu scăpau nici o ocazie să ne fotografieze.
- De aceea te-a deranjat că te-am fotografiat, fără să-ţi cer acordul...
- Da, recunosc. Nu mi-a convenit.

- Îmi cer scuze, nu am ştiut...

- Sigur. Fii liniştită.
- Si? Ai reuşit să-ţi câştigi casa?
- Da. Si de atunci, Catherine nu mai vorbeşte cu mine.
- Îmi pare rău, Roger. Ai trecut prin momente grele. Si de atunci eşti singur?
- Am mai avut relaţii... trecătoare. Si una mai serioasă, acum câţiva ani. Dar spre mulţumirea mea, nu s-a sfârşit urât.
- Si eu m-am “fript” o dată. Este greu să mai ai încredere în cineva, după ce treci printr-o asemenea experienţă. Te înţeleg perfect.
- Vrei să-mi povesteşti?

Valerie îşi muşcă buza. Ar fi dorit să-i povestească despre Mark. Simţea că poate avea încredere în el.

- Prefer să...
- Nu-i nimic.
- Rănile mele nu s-au vindecat definitiv.
- Si acum? Aştepţi să vină Făt-Frumos?
- Nu. Nu încă.

Roger o privi atent, simţind cum începe să-l urască pe bărbatul care o făcuse pe Valerie să sufere aşa de mult.

ÎNAINTE SĂ INTRE în pădure, opriră la un magazin alimentar de pe autostradă. Era genul de magazin care pe lângă alimente, comercializa şi articole sportive, articole de menaj şi alte nimicuri.

Valerie adora mirosul acelor magazine. Aveau un iz amestecat de pâine, carne afumată, condimente şi piele. Alese un pachet de unt, un carton de ouă şi o cutie de lapte pasteurizat. Roger o rugă să mai cumpere şi mezeluri, în timp ce el se duse să facă plinul, la pompa de benzină.

- Vă duceţi în păduri? încercă vânzătoarea să facă o conversaţie.
- Da, răspunse Valerie. Cunoaşteţi bine zona?
- Dacă o cunosc? Stau aici de o viaţă. Si cât veţi sta?
- Sase săptămâni.
- Sase săptămâni? Asta vă dă practic dreptul de rezidenţă. Apropo. Eu sunt Helen Broussard.
- Valerie Vernon, răspunse ea, întinzând mâna peste tejghea.

Clopoţelul de deasupra uşii de la intrare sună şi Roger îşi făcu apariţia.

- Gata, Valerie? Ai luat totul?
- Sper că da, spuse Valerie privind spre cumpărăturile de pe tejghea.

Roger îşi scoase portofelul şi plăti articolele şi benzina.

- Mai treceţi pe la noi, spuse vânzătoarea înmânându-le sacoşele pline.
- O dată pe săptămână voi trece sigur pe aici, spuse Roger. Voi avea de livrat negative de film la poşta cea mai apropiată din Meadville.
- Negative?
- Da, explică Valerie, luând două sacoşe grele, lucrăm la o carte despre păsărelele cântătoare.
- Vai, ce interesant! Să ştiţi că zona noastră este renumită pentru păsările ei, spuse Helen mândră.
- Dă-mi-le mie pe astea, spuse Roger luându-i lui Valerie sacoşele din mâini.
- Ce soţ drăguţ aveţi, spuse Helen, făcându-i cu ochiul lui Valerie.
- Nu este soţul meu, spuse încet Valerie, înroşindu-se.

Helen izbucni în râs, crezând că era vorba de o glumă
de-a lor.

Valerie privi cu coada ochiului spre Roger. Un zâmbet diabolic i se întipărise pe faţă.
NU MAI DURĂ MULT şi ajunseră în Homochitto.
Valerie coborî din maşină ca să se dezmorţească, respirând cu nesaţ aerul pur şi îmbătător al naturii.
Roger îl căută pe pădurar şi îi ceru detalii asupra locului în care se afla coliba lor.
Porniră din nou la drum şi nu peste mult timp, şoseaua deveni o cărare îngustă şi noroioasă. Cu cât înaintau mai adânc în pădure, cu atât vegetaţia era mai deasă. Aproape nu mai vedeau drumul.
- Roger, spuse Valerie îngrijorată, este periculos. Dacă apare o maşină din faţă?
Roger izbucni în râs.
- Nu avem nici o şansă. Drumul acesta n-a mai văzut maşini de ani de zile. Si coliba la care vom sta este părăsită de multă vreme. Suntem practic izolaţi.
- Cui îi folosea coliba?
- Pe vremuri, pădurarii o foloseau atunci când porneau în misiuni de căutare a focurilor. Acum se utilizează avioanele şi elicopterele în acest scop.
- Înţeleg. Si crezi că mai este locuibilă?
-Un prieten de-al meu, membru în Congresul american, a tras câteva sfori şi m-a ajutat să obţin cabana. Pădurarul fusese anunţat înainte să venim noi de asta şi a verificat-o. Se poate locui în ea.
- Înţeleg. Si sunt impresionată.
- Nu avea sens să locuim în zona de camping. Este intens vizitată şi păsărelele se sperie de lume multă. Nu am fi obţinut nimic. Si în afară de asta

vroiam să fim sin-

guri, să nu te audă nimeni ţipând după ajutor, zâmbi el.

- Vai, ce rău eşti!

- Trebuie să recunosc. Orgoliul meu a fost măgulit, când vânzătoarea a crezut că sunt soţul tău.

- Serios? De ce?

- Având în vedere diferenţa de vârstă, multă lume m-ar fi considerat tatăl tău. Asta înseamnă că încă mă ţin bine.

- Exagerezi. Nu ai şaptezeci de ani!

- Dar sunt prea bătrân ca să pot avea o soţie cu caş la gură.

- Poţi angaja o baby-sitter.

- Fără supărare, râse el, continuându-şi ideea, dar mi se pare amuzant, imaginează-ţi...

- Destul! i-o tăie Valerie.

Roger se încruntă şi începu să se concentreze asupra drumului. Nu luase în serios ideea de a se căsători cu ea. I se păruse chiar amuzantă.El fusese măgulit de faptul că vâzătoarea îl considerase mai tânăr decât era. Atât!

Puţin mai târziu ajunseră pe un mic platou, în mijlocul căruia se afla coliba. Roger întoarse maşina şi o parcă.

- Vai, ce frumoasă este! exclamă Valerie.

Mica construcţie din lemn avea acoperişul în două pante şi o mică verandă la intrare. Era înconjurată de pini înalţi şi părea integrată în peisaj.

- Mică, dar bună, adăugă Roger. Hai să aruncăm o privire.

Urcară cele trei trepte de la intarare şi Roger se aplecă, ridicând mica rogojină din faţa uşii.

- Perfect, spuse el, luând cheia.

Deschise uşa cu un scârţâit şi intrară. Se vedea că nu fusese folosită de multă vreme. Praful

de pe mobilier era o dovadă grăitoare. În mijlocul colibei, de-a lungul unui perete era un şemineu de cărămidă cu aer rustic, al cărui coş se înălţa, ieşind prin acoperiş. Casa nu avea pod şi pantele acoperişului dădeau senzaţia de spaţiu mai mare. Un luminator bine plasat dezvelea o bucată de cer albastru. Canapelele de vinilin, masa de lemn natur şi scaunele erau pline de praf.

- Ce părere ai, Valerie?

- Puţin curăţată şi va fi perfectă, spuse ea, frecându-şi mâinile.

Roger căută comutatorul şi aprinse lumina.

- Avem şi electricitate.

- Perfect.

Roger se îndreptă spre bucătărie şi Valerie îl urmă.

- Pădurarul mi-a spus că abia au umplut rezervorul de propan şi la nevoie, putem face focul. Avem aragaz, frigider, cămară, tot ce ne trebuie, spuse el cu satisfacţie.

Valerie se duse să mai exploreze cabana. Găsi imediat un dormitor mic, cu un dulap şi un pat.

Roger stătea în cadrul uşii, privind-o. Valerie făcu o piruetă spre el şi privindu-l cu teamă, spuse:

- Nu avem decât un pat.

- Am observat. Unde vrei să stai? Deasupra sau dedesubt? glumi el.

- Roger!

- Calmează-te. Voi dormi în camera de zi, pe canapea.

- Îţi pot da sacul meu de dormit.
- Am şi eu unul, spuse el ieşind din încăpere.
- Roger?
- Da?
- Unde este baia?

- Uită-te pe geamul de la bucătărie.
- Glumeşti!
- Nu. Fii mulţumită că există şi are patru pereţi. O dată, într-o expediţie în Canada, am stat la o cabană izolată unde natura era singura noastră... baie.
- Asta este! Presupun că nu are duş.
- Nu. Dar pădurarul m-a sfătuit să folosim duşurile comune din camping. Vom coborî acolo zilnic. Acum hai să descărcăm.

După ce aduseră toate bagajele în colibă, Valerie începu să despacheteze, în timp ce Roger instală pe verandă momeală pentru colibri.

Vremea se încălzise şi Valerie se schimbă în tricou, înainte de a se apuca de curăţenia generală.

Si deodată auzi un zumzet ciudat. Se apropie de fereastra dinspre verandă şi observă fascinată un colibri care se hrănea din nectarul florilor puse special de Roger.

- Vai! Ce frumos, şopti ea, privind mişcările neîncetate ale aripilor păsării.

Delicata fiinţă se apropia de floare şi se depărta de era ritmic, cu spatele, aşa cum Valerie nu mai văzuse făcând nici o pasăre.

Si de-o dată, apăru altă pasăre colibri, la fel ca prima, cu spatele în dungi albe şi negre şi cu gâtul şi capul roşu. Cele două se împrieteniră imediat şi începură să se hrănească reciproc. Era evident că se plăceau.

- Se împerechează, spuse cu voce groasă Roger, din spatele ei.
- Sunt superbe, Roger, spuse Valerie înroşindu-se. Cum se numesc?
- Colibri topaz rubiniu, răspunse el, apropiindu-se de

Valerie. Primăvara este sezonul împerecherii. Valerie? Nu ţi-e frig în tricoul ăsta?

- Nu. A început să se încălzească.

- Ar trebui să-ţi pui măcar pantofi, spuse el, privind spre picioarele ei goale.

- Vreau să fiu cât mai naturală.

- Ca păsărelele primăvara? întrebă el cu un aer cinic.

Valerie se pregăti să riposteze, dar Roger îi tăie vorba.

- Să nu mi te plângi că nu te-am prevenit! spuse el şi se întoarse cu spatele, pornind spre bucătărie.

Valerie îşi aminti că provenea dintr-o familie cu membri în Congres. În fond, poate era doar un new-yorkez snob.

Câteva minute mai târziu, Roger o găsi pe Valerie stând pe canapea şi încercând să-şi scoată o aşchie din talpă.

- Ti-am spus eu! zise Roger amenințând-o amuzat cu degetul arătător.

- Lasă-mă în pace. Nu vezi că am treabă?

- Îţi trebuie spirt ca să faci asta, spuse Roger serios. Aşteaptă-mă puţin.

Roger se duse în bucătărie şi reveni cu o mini-trusă medicală.

- Pune piciorul pe scaun, ordonă el şi Valerie se supuse ascultătoare.

Îi dezinfectă locul, gâdilând-o uşor. Valerie

izbucni în
râs.

- Stai cuminte, spuse Roger, concentrat.

Cu ajutorul unei pensete îi scoase aşchia.

- Uite-o, i-o arătă el triumfător.

- Mulţumesc, spuse Valerie, încercând să-şi tragă piciorul captiv în mâinile lui.

- Cu plăcere. Si de acum încolo să mă asculţi, spuse el, eliberându-i încet piciorul.
- Bine, doctore.
- Valerie?
- Da?
- Stii ce piele fină ai? spuse el încet.

Se priviră câteva momente în tăcere. Valerie avu impresia că o va săruta.

Si brusc, Roger o luă în braţe.

- Roger! spuse ea uimită, văzând că o duce în dormitor.
- Doar nu vrei să te las să mergi prin praf cu picioarele goale. Pune-ţi măcar nişte şosete. Nu vreau să mori infectată de cine ştie ce virus.
- Stai liniştit, nu scapi de mine aşa uşor.
- E clar. Am venit cu copilul după mine. Cum poţi fi aşa de încăpăţânată? spuse el şi o aruncă pe pat.

Si fără să-i ceară permisiunea, începu să-i scotocească prin bagaje. Apucă o pereche de chiloţi de dantelă, îi privi rapid şi îi îndesă înapoi în bagaj. în cele din urmă găsi o pereche de şosete curate.

- Doamne! Ce ţi-am făcut? se întrebă cu voce tare Valerie, privindu-l îngrozită pe Roger, pe jumătate băgat în bagajul ei.

Dacă îi găsea diafragma?

- Nu-l întreba pe Dumnezeu! Să vezi ce-ţi fac

eu, dacă te mai văd îmbrăcată aşa şi fără şosete.
- Mi-e frică, spuse ironic Valerie.
- Ar trebui, zise el, aruncându-i şosetele în braţe. Si nu uita de pantofi!
Si ieşi din cameră, înainte ca Valerie să-l nimerească cu şosetele.

ROGER SCUTURĂ nemulţumit din cap, auzind bufnitura şosetelor în uşă. De mult nu mai avusese de-a face cu tinere agresive şi temperamentale ca Valerie.

Îşi aminti cum se torturase singur duminică, văzându-l pe Rico flirtând cu ea. Avea dreptate Rico. Cum putea el să se mai concentreze la munca lui de cercetare, când o vedea îmbrăcată aşa sumar şi cu picioarele goale? Si faptul că se oferise să-i scoată aşchia din picioar fusese o mare greşeală. Pielea ei era aşa de fină, sub atingerea lui! Ce-i venise să i-o spună?

Erau singuri în pădure, fără Rico, prietenul lui de nădejde, care să-l tempereze. Era singur în faţa tentaţiei. Si Valerie reprezenta într-adevăr o mare tentaţie.

Oare ea avea idee ce-i făcea? Cum putea să-i facă faţă şase săptămâni?

Numai Dumnezeu ştia!

Capitolul 6

ROGER O SURPRINSE pe Valerie, preparând singur prânzul.

Se purtau formal unul faţă de celălalt, încercând să uite întâmplările de mai devreme.

Valerie se schimbase în blugi şi un tricou gros, îşi pusese şosete şi bocanci, aşa cum îi spusese Roger.

Roger se purta de parcă incidentul nici nu avusese loc. Tot timpul mesei îi ţinu o lecţie de ornitologie, dorind să o iniţieze pe Valerie în lumea păsărelelor cântătoare.

- Multă lume nu ştie că ele se hrănesc, trăiesc şi se înmulţesc la doar câţiva centimetri de pământ. O să vezi după-masă.

- După masă?

- Da, azi vom face o mică prospecţie. Sper că înveţi repede, pentru că nu am timp să-ţi explic totul de fiecare dată. Trebuie să mai şi scriu.

- Să trăiţi! încercă ea să glumească.

îl privi îndeptându-se cu farfuriile spre chiuvetă. Purta

nişte blugi şi un tricou alb. Era foarte sexi şi masculin. Si o acuza pe ea de indecenţă!

- Mai vrei mazăre? o întrebă el, prinzându-i privirea iscoditoare.

- Nu, spuse Valerie, încercând să-şi scoată din minte faptul că o ţinuse în braţe mai devreme.

- Cum vrei. Eu îmi mai pun. Aerul ăsta îmi dă poftă de mâncare.

- Bine, şi între timp lasă-mă pe mine să spăl vasele. Asta ca să nu întârziem la întâlnirea cu prietenii noştri înaripaţi, spuse ea cu sarcasm.

Roger o privi o secundăcum se ridica de la masă, apoi îşi îndreptă atenţia spre farfurie.

UN SFERT DE ORĂ mai târziu, Valerie intră în camera de zi şi privi uimită spre două perechi de burlane verzi care zăceau în mijlocul camerei.

- Ce sunt astea?

- Protecţie împotriva şerpilor. Se pun pe gambe.

Valerie îngheţă. Nu se gândise prea departe la implicaţiile muncii de cercetare în sălbăticie.

- Parcă sunt armuri medievale, încercă ea să glumească, mascându-şi teama.

- Ai dreptate. Si sunt verzi, în scop de camuflaj. Vino să-ţi arăt cum se pun.

- Crezi că sunt mulţi şerpi pe aici? întrebă ea tuşind uşor.

- Da. Majoritatea nu sunt veninoşi, dar nu vrem să riscăm, nu-i aşa? Si cum vom fi mai mult cu ochii pe sus, ne sunt nece-

sari. Nu vom şti niciodată când călcăm pe unul veninos.

- Veninos?

- Uite ce e, Valerie. Sper că nu-mi vii cu temeri şi atitudini feminine.

- Eu? Nici gând, bravă ea. Să ne punem burlanele şi să strivim şerpii!

Roger zâmbi şi o ajută să-şi pună o pereche.

- Uite, au revenit păsărelele noastre colibri! spuse el, arătându-i spre fereastră.

Erau aşa de dulci şi romantice, cum zburau şi se hrăneau una pe alta cu nectar! Ritualul lor de împerechere era fascinant.

- Cea cu capul roşu este masculul, explică cu vocea joasă Roger. Femela este mai puţin colorată. în lumea lor, masculul este cel care trebuie să atragă.

- Vorbeşti ca un veritabil misogin.

- Nu, zâmbi el. Aşa este! Deşi, în cazul tău, lucrurile stau diferit. Părul tău, ochii, sunt arme mult mai atrăgătoare ca ale mele.

- Deci formula ta nu se aplică în toate cazurile?

- Nu. Apropo de ce îţi spuneam... mai devreme...

Burlanele lui Roger se loviră între ele, risipind vraja momentului.

- Hai să plecăm, înainte să ne ruginească armura, spuse Valerie.

PORNIRĂ îN PĂDURE PE o cărare îngustă. Valerie îl urma cu un binoclu atârnat de gât şi cu aparatul de fotografiat pe umăr. Burlanele de la gambe îi îngreunau

mersul şi curând, începu să gâfâie. Trecură pe un podeţ de lemn peste o cascadă mică.

Valerie se opri privind încântată picăturile de apă care străluceau sub razele soarelui. Dintotdeauna admirase frumuseţile naturii, dar de multă vreme nu mai trăise în mijlocul ei. Împărtăşea dragostea lui Roger pentru sălbăticie.

După ce trecură podeţul, se opriră în faţa unui turn de control forestier din lemn.

- Este la fel de neutilizat ca şi coliba noastră, îi explică Roger. Voi veni aici din când în când ca să explorez împrejurimile.

Apoi intrară în pădure. Nu mai exista nici o potecă. Străbăteau desişul cu greutate. Abia acum, Valerie înţelese utilitatea burlanelor de protecţie. De la genunchi în jos, practic nu mai vedeau pe ce călcau.

Dar la un moment dată ajunseră la un luminiş cu iarbă deasă şi câţiva pini înalţi. Aerul era îmbătător şi priveliştea ameţitoare.

- Doamne, ce frumos! spuse Valerie arătându-i lui Roger un pom cu magnolii înflorite.

- Taci puţin şi ascultă!

Ascultară împreună sunetele primitive care îi înconjurau - acele pinilor foşnind sub bătaia vântului, ciripitul păsărelelor şi zgomotul cascadei pe care o lăsaseră în urmă.

Brusc, Valerie se plesni peste gât.

- Ţânţari în aprilie?!

- Da. Asta ne va omorî! râse Roger.

- Dar azi-dimineaţă nu am văzut nici unul!

-Suntem prea departe de zona în care au dat cu insecticid. Nu avem altceva de făcut decât să ne mişcăm.

Porniră mai departe, dar ţânţarii nu-i dădură pace lui Valerie.

- De ce nu te atacă şi pe tine? întrebă ea indignată.

- Sunt prea bătrân pentru ei. Preferă sângele tău dulce şi proaspăt.

- Ce insecte nesuferite!

Roger plasă casetofonul portabil pe care îl luase cu el în mijlocul unei poieniţe şi o trase pe Valerie în spatele unui copac.

înregistrarea scotea nişte sunete ciudate.

- Ce-i asta? şopti Valerie.

- înregistrarea unei bufniţe ţipătoare. Păsărelele urăsc bufniţele pentru că le atacă noaptea. Si când prind una, o atacă în grup. Aşa că pregăteşte-ţi aparatul de fotografiat.

- Interesant! murmură ea potrivindu-şi obiectivul. Tu de ce nu faci poze?

- Sunt amator. Dar sunt nevoit să fac, atunci când nu am un profesionist prin preajmă. Dar pentru această carte am nevoie de nişte poze bune.
- Vei avea.
- Bine. De asta te-am angajat.
- Corect.

Aşteptară în tăcere câteva minute, până apăru primul stol.

- Aceea este o pitulice, explică Roger, arătându-i una din păsările care avea penele maronii.

Valerie privi cu interes stolul de păsărele viu colorate, unele cu cozi lungi, altele cu creste înalte, unele mai mari,

altele mai mici. Curând, poienița se umplu de zarva lor. Erau foarte nervoase, zburând agitat deasupra casetofonu- lui şi ciupindu-l din când în când.

- La naiba! Funcţionează! exclamă ea încet, uimită de ideea lui Roger.

Roger îi dădu detalii amănunţite despre speciile cu nume ciudate şi pene frumoase. Erau o minunăţie.

- Uite, apar şi păsărelele noastre, spuse Roger. Ai grijă. Sunt dificil de reperat, pentru că sunt foarte mici şi rapide.

- Unde? Unde?

- Lasă aparatul. Uită-te cu binoclul.

Valerie nu reuşi să descopere nici una.

- Lasă-mă să te ajut, spuse Roger.

Se aşeză în genunchi, în spatele lui Valerie, şi sprijinindu-şi bărbia de creştetul capului ei, privi prin binoclul lui. Valerie simţi cum începe să

tremure la atingerea lui.

- Fii atentă! Uită-te cam la un metru de pământ, lângă casetofon.

- Da! exclamă ea, văzând o creatură cu burta albă, dungată pe spate şi cu creastă galbenă.

- Este o pasăre de mirt.

- Dar este aproape cât un colibri, spuse ea, îndreptându-şi o clipă privirile spre Roger.

- Aşa este!

- O, nu! exclamă ea, dezamăgită. A dispărut.

- Ai răbdare, dragă.

în următoarea jumătate de oră, Roger îi indică alte câteva specii. Toate erau mici şi extrem de vioaie. Dacă le scăpai o clipă din ochi, dispăreau. Abia acum Valerie înţelese frustrarea despre care vorbise Rico.

în cele din urmă reuşi să facă o poză unei păsărele.

- Am prins-o! sări Valerie în sus, lovindu-l pe Roger cu cotul drept în piept. Vai, iartă-mă, spuse ea, aplecându-se asupra lui şi mângâindu-i pieptul. în momentul în care îl atinse, Valerie aproape simţi că se curentează. Respiraţia i se tăie şi o cuprinse ameţeala.

Se priviră îndelung, cu obraţii în flăcări, apoi Roger izbucni:

- Fii atentă, Valerie, vrei să-mi sperii păsările?

Banda casetei se termină şi păsărelele se risipiră în desişul pădurii.

- Acum ce facem?

- Păsărelele ştiu că suntem aici. Nu merge să mai repetăm figura acum. O vom face mai târziu. Hai să plecăm.

De ce de fiecare dată când se petrecea ceva între ei, Roger se enerva? Si de ce se descărca pe ea? Cu ce îi greşea?
Da. Urmau să petreacă şase săptămâni foarte lungi!
ROGER RĂMASE TĂCUT pe tot drumul de întoarcere. Valerie se gândi la experienţa din poieniţă. îl admira pe Roger. Stia ce făcea. îi era teamă să nu-l dezamăgească. I se părea foarte dificil să prindă în obiectivul aparatului creaturile acelea rapide.
- Valerie, stai aşa! şopti agitat Roger, oprind-o în loc.
Valerie privi neliniştită spre picioare, crezând că era vorba de vreun şarpe. în copilărie avusese o experienţă neplăcută cu o asemenea reptilă şi nu vroia să o mai repete. îl privi uimită pe Roger, văzând cum îşi duce

binoclul la ochi. Probabil ochise o altă pasăre cântătoare.

- Ai văzut ceva? şopti ea, respirând uşurată.

- Nu. Taci!

Valerie încercă să rămână nemişcată, dar ţânţarii nu-i dădeau pace. La un moment dat, nemairezistând, plesni cu putere un ţânţar care tocmai se pregătea să o muşte de braţ. Zgomotul răsună puternic în pădurea liniştită.

- La naiba, Valerie! Ai gonit-o! Era una din rarele specii de pitulice de iarnă.

- Dar, Roger...

Roger nu o mai ascultă şi nervos, porni din nou la drum. Din când în când, se mai opri să

urmărească cu binoclul prin copaci şi alte specii. Dar de fiecare dată, pleca nemulţumit.

La un moment dat, când răbdarea lui Valerie ajunse la capăt, reuşi în sfârşit să repereze o pasăre cu pene maro şi pete roşii.

- Nu este cam mare pentru o pasăre cântătoare? întrebă Valerie.

Pasărea îşi luă zborul scoţând nişte sunete ciudate. Roger se întoarse furios spre Valerie, dar când o văzu, mânia i se topi.

- Valerie! Eşti plină de muşcături de ţânţar! De ce nu spui nimic?

- Am încercat să-ţi spun, protestă Valerie scărpinându-se nervoasă.

- Lasă-le în pace. Nu este bine să te scarpini. Abţine-te până acasă. Trebuie să te dau cu o soluţie. îmi pare rău, Valerie. Dar eram puţin absorbit de frumuseţile astea, se justifică el, făcând un gest larg spre copaci.

- Puţin? Erai total absorbit, vrei să spui.

După ce ajunseră la turnul de control forestier, trecură podeţul şi Roger se opri pentru a... suta oară.

- Valerie, priveşte acolo, jos, pe piatra aceea. Vezi? Poţi să-i faci o poză? Este un stârc cenuşiu, spuse el şi se întoarse cu spatele la ea, sprijinindu-se de balustrada joasă, analizând pasărea.

Valerie se aplecă să potrivească obiectivele, simţind o nevoie răutăcioasă şi copilărească să-l arunce în apă pe arogantul de Roger. Dar exact în acel moment Roger se întoarse brusc şi fără să vrea, îi dădu un brânci puternic, aruncând-o peste

balustradă. Se aplecă să o prindă, dar era prea târziu.
Impactul puternic, neaşteptat şi apa rece o şocă. Scoase un strigăt puternic, alungând toate păsările pe o rază de o sută de metri. încercă să se ridice. Pietrele alunecoase nu o ajutau deloc. La fel şi Roger, care stătea privind-o de sus cu ochi rotunzi de uimire.

- Ai păţit ceva? întrebă el îngrijorat, privind-o cum încerca să se ridice.
- Nu! strigă ea, alunecând înapoi în apa îngheţată.

în acel moment, Roger izbucni într-un râs nestăvilit. Râdea şi râdea şi iar râdea, enervând-o din ce în ce mai tare pe Valerie.

- Termină! ţipă Valerie.

Dar Roger nu se mai putea opri.

- Ar... trebui... să te vezi... cum arăţi, spuse el printre hohote de râs.

Demnă, Valerie îşi aruncă părul din ochi şi văzând că nu se poate ridica, strigă la el:

- Mai bine ai veni să mă ajuţi!
- Nici gând, spuse Roger. Nu vreau să fac baie!
- Roger, luate-ar naiba! Vino! Dacă nu...

Roger îi întinse o mână, Valerie i-o apucă cu forţă şi bineînţeles, inevitabilul se produse. Roger ateriză stropind în toate direcţiile, alături de ea.
Câteva secunde mai târziu, cei doi rămaseră nemişcaţi în apă, privindu-se buimăciţi ochi în ochi.

- îmi pare rău, spuse în cele din urmă Valerie.

Roger nu răspunse. îşi scoase ochelarii şi începu să-i
scuture de picăturile de apă. Valerie privi în jos,

spre sâni. Tricoul ud i se lipise de piele, şi sfârcurile i se întăriseră, împingând în faţă materialul. îşi acoperi rapid cu braţul pieptul aproape gol.

- Cum te simţi? întrebă Roger indiferent, ca şi cum ar fi stat la o cafea.

în acel moment izbucniră amândoi în râs. Pentru prima oară simţeau că pot comunica cu adevărat. Roger reuşi să se ridice cu hainele şiroind de apă şi făcu câţiva paşi. Brusc se întoarse spre ea, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva.

- Dacă nu te superi, Valerie, nu risc să te mai ajut o dată. S-ar putea ca de data asta să nu mai supravieţuiesc.

Rico avea dreptate: Roger Benedict era un fanatic, atunci când era vorba de păsări.

Capitolul 1

- EU PLEC, SPUSE Valerie a doua zi de dimineaţă, stând în faţa uşii de la bucătărie.

Roger nu se uită la ea. Era concentrat asupra unor notiţe din carnetul lui.

Toată noaptea se scufundase în lecturarea unor cărţi de ornitologie, înregistrând diverse chemări păsăreşti.

- Am spus că plec, repetă ea mai tare, apropiindu-se de urechea lui.

- Te-am auzit, răspunse Roger fără să-şi ridice ochii din carneţel.

Valerie îl privi nemulţumită. Arăta fantastic. Era îmbrăcat în obişnuita pereche de blugi şi tricoul alb, dar felul în care citea şi nota concentrat asupra muncii lui, îi dădea un aer special. Gâtul puternic, dezgolit era aplecat deasupra mesei, fruntea lui înaltă era încruntată şi îşi frământa buzele

preocupat.
- Astea sunt notiţele tale?
- Bravo, Valerie! spuse el fără să o privească.
- Dar de ce nu sunt scrise la maşină?

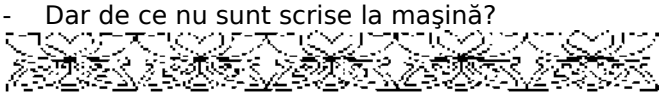

- Manuscrisele mele nu sunt niciodată bătute la maşină. De asta am secretară în New York.
- Mi se pare ciudat să fii scriitor şi să nu baţi la maşină. în filme toţi scriitorii au o maşină de scris.
- Nu prea cunoşti multe despre scriitori.
- De unde ştii tu? Pun pariu că eşti un perfecţionist care ţipă la secretară, dacă bate un cuvânt greşit.
- Valerie... oftă Roger obosit, scoţându-şi ochelarii şi privind-o în sfârşit. Fii bună şi... lasă-mă naibii în pace.
- Voi, scriitorii, sunteţi nişte excentrici!
- Da! spuse apăsat Roger, la capătul răbdării, reluându-şi studiul.
- Vroiam să vorbim despre ce s-a întâmplat ieri.
- Prefer să nu.
- Când ai căzut în apă...
- Rectificăm, i-o tăie el. Nu am căzut! Tu m-ai tras în apă!
- Nu ai de ce să mă învinuieşti. Ai râs de mine. Si apoi...
- Si apoi ce?
- De ce eşti supărat pe mine?
- Sunt supărat pentru că nu am timp de copilăriile tale. Si în afară de asta, din cauza ta ghetele mele sunt leoarcă.
- O să-ţi cumpăr altele.
- Nu este vorba de asta. Ideea este că pierdem timp preţios. Timpul pentru mine, înseamnă bani. Si consider că am pierdut destul.

- Bine, bine. Am prins ideea. Plec, spuse ea şi dispăru pe uşă. Primul impuls al lui Roger fu acela să alerge după ea. Se
ridică în picioare, dar se trânti la loc, înjurând încet.
VALERIE TRECU PESTE podeţul de unde căzuseră cu o zi înainte. Dimineaţa era rece şi ceţoasă. Privi confuză împrejurimile.

- Cum să găsesc păsările pe vremea asta? se întrebă ea încet.

Dis-de-dimineaţă, Roger o anunţase că va porni singură în explorare. îi înmânase un ghid de buzunar al păsărilor, îi dăduse casetofonul portabil şi îi sugerase că era cazul să facă ceva productiv, de vreme ce el nu o putea însoţi.

Si Valerie ar fi făcut orice numai să nu se recunoască incapabilă de a-şi îndeplini angajamentul luat.

îmbărbătându-se, Valerie porni mai departe. Totuşi, nu reuşi să-şi scoată din cap faptul că se simţea deosebit de atrasă de Roger, în ciuda felului său de a se purta cu ea. Roger o avertizase că nu aveau nici un viitor împreună. Atunci ce mai vroia de la el? Pur şi simplu nu se putea abţine să nu-l placă.

Valerie porni la drum prevăzătoare, marcându-şi drumul cu panglici roşii, pe care le lega de crengile copacilor. Si când picioarele începură să o lase, ajunse la poieniţa pe care o vizitaseră cu o zi înainte. Părea total diferită şi totuşi era aceeaşi. Recunoscu până şi copacul după care se ascunsese ea cu Roger.

Aşează casetofonul pornit în mijlocul poieniţei şi se ascunse. Luă poziţie de aşteptare, cu aparatul de fotografiat pregătit. Acum, după ce se unsese cu o

soluţie specială, ţânţarii o lăsau în pace.

Păsările nu se lăsară mult aşteptate. Valerie începu să răsfoiască disperată broşura. în cele din urmă se lăsă păgubaşă. Hotărî să facă fotografii la întâmplare. Roger putea hotărî mai târziu care erau cele de care avea nevoie. Identificarea păsărilor era prea dificilă pentru ea.

Luă aparatul şi începu să fotografieze acele păsări care aduceau a păsărele cântătoare: micuţe, cu ciocul lung şi ascuţit, coadă medie şi pene pătate cu galben sau portocaliu.

Fotografie o pasăre cu dungi galbene pe piept, una negru

cu portocaliu şi burtă albă, una cu piept galben şi spate negru, altele dungate cu capul potocaliu cu negru, şi tot aşa.

Curând, rola de treizeci şi şase de poziţii se termină. Tocmai potrivea nişte lentile mai puternice, de şase sute de milimetri, când observă o pasăre neagră cu capul şi burta portocalii.

Când să-i facă o fotografie, pasărea dispăruse. Era într-adevăr frustrant!

Oricum, din tot filmul, pe care-l terminase, se putea considera fericită dacă Roger ar fi putut să utilizeze măcar cinci fotografii. Ca orice fotograf profesionist, ştia că exista riscul ca unele să fie compromise.

Soarele se iţi printre crengile copacilor, încălzind atmosfera. Valerie se aşeză pe iarbă. Caseta se terminase şi păsărelele îşi luaseră zborul. îşi desfăcu pachetul pe care şi-l luase pentru prânz.

La urma urmei poate nu era chiar o zi cu ghinion!

ROGER îSI PRIVI îngrijorat ceasul. Era ora unu şi

jumătate şi Valerie nu apăruse. începu să se învinuiască. Se purtase ca un nemernic în dimineaţa aceea. Practic o izgonise. Valerie era încă lipsită de experienţă. Poate ar fi trebuit să meargă amândoi în oraş şi să-şi cumpere ghete noi.

Si totuşi, singur, alături de ea, nu se simţea în siguranţă. Cu o zi înainte se trezise în apă, din cauza ei. Si nu îl deranjase. De fapt chiar îi plăcuse. Tricoul ei ud nu lăsase loc de îndoială. Avea nişte sâni superbi. Iniţial se amuzase teribil de situaţie, dar apoi îşi revenise rapid. Stia că nu aveau viitor împreună. Nu avea rost să se amăgească.
în dimineaţa aceea încercase să se concentreze asupra muncii. Si Rico avusese dreptate. Nu reuşise. De

când Valerie plecase în pădure, numai la ea se gândise.

îşi privi a zecea oară ceasul. Era timpul să se ducă după ea. Dacă se rătăcea? Dacă se întâlnea cu un urs?

Gândurile acelea îl făcură să apuce în grabă o haină şi să plece.

VALERIE REALIZĂ ÎN acea după-amiază că se rătăcise. Iniţial îşi urmărise marcajele lăsate, dar la un moment dat, se lăsase distrasă de diverse păsărele.

Descoperise o pasăre pe care o studiase în timpul prânzului: Turdus Migratorius, cu spatele gri închis, gâtul portocaliu aprins şi faţa dungată.

Era la doi metri de ea, pe o creangă, şi cânta de mama focului.

- Păsărică mică, te priiind! şopti Valerie pregătindu-şi aparatul de fotografiat.

Pasărea colaboră excelent cu ea, apoi îşi luă

zborul, tachinând-o. Valerie o urmări în continuare, reuşind să-i facă nişte fotografii bune. O prinse în zbor, mâncând, curăţându-şi penele.

Parcă săturată de acel joc, pasărea zbură în necunoscut. în acel moment, Valerie realiză că se rătăcise. Peisajul era total necunoscut. Copacii se îndesiseră şi lumina soarelui devenise difuză.

Se rătăcise!

- La naiba!

Privi în jur, nehotărându-se în ce direcţie să o ia. Coliba era undeva la sud. Singura şansă era să se ia după soare. Era deja ora două şi soarele începuse să se ducă spre vest.

Măcar dacă ar fi ajuns într-un loc populat! în camping, de exemplu.

O luă în direcţia care părea a fi sud. Burlanele de la gambe începuseră s-o incomodeze îngrozitor şi soluţia împotriva ţânţarilor nu-şi mai făcea efectul. îi venea să arunce bocancii uzi şi burlanele, dar ştia că ar fi riscat enorm. Deja se afla într-o zonă sălbatică.

La un moment dat auzi zgomotul motoarelor unui avion uşor, zburând deasupra capului ei.

- Hei! începu ea să strige. Aici!

Dar se lăsă păgubaşă. Oamenii aceia căutau focuri, nu femei nebune.

După o jumătate de oră de mers, se opri dezamăgită. Peisajul nu devenise familiar. Dinpotrivă. Ascultând cu atenţie, auzi foşnetul unei ape căzătoare.

- Cascada! strigă ea, alergând spre locul de unde venea zgomotul. Te rog, Doamne! Fă să fie cascada noastră! imploră ea cu respiraţia tăiată.

Da. Părea a fi acelaşi curs de apă. Coborî pe malul

alunecos şi porni de-a lungul lui, tot spre sud.
La un moment dat o atacă un nor de ţânţari înfometaţi.
- Doamne, nu! Plecaţi de aici! strigă ea apărându-se cu mâinile.
Singura soluţie era să o ia la fugă. Alergă câteva minute, după care se opri obosită.
- Slavă Domnului, spuse ea, privind în depărtare. La câteva sute de metri în faţă observă vârful turnului de control forestier.
Liniştită, se aşeză pe o piatră. Privi cerul albastru printre coroanele copacilor înverziţi. Roger nu avea cum să afle că fusese aşa de proastă, încât să se rătăcească. Oricum, făcuse aproape două filme. Si de unul era sigură că era bun.
Principala problemă era rezolvată. Privi râul tentant care în acea zonă era adânc, curat şi strălucitor,

sub razele soarelui. Picioarele o dureau îngrozitor şi era plină de înţepături de ţânţar.

Nu-i luă mult să se hotărască. în treizeci de secunde se dezbrăcă şi intră cu grijă în apa rece ca gheaţa. Se scufundă încet, savurând senzaţia răcoroasă.

După câteva minute ieşi din apă şi se întinse pe muşchiul verde încălzit de soare.

Trupul ei înfrigurat se relaxă sub razele soarelui. îi era aşa de somn...

DUPĂ O ORĂ DE odihnă binemeritată, Valerie se întoarse la colibă.

Pe Roger îl găsi în bucătărie, înconjurat de notiţe.

- Cum te-ai distrat?

- Bine. Tu?

Roger îşi scoase ochelarii şi îi aruncă o privire

atentă.

- Ai stat mult.
- Am învăţat multe.
- M-am îngrijorat şi am pornit după tine.
- Serios? întrebă Valerie simţind cum se înroşeşte.
- Da. Am fost până la turnul de control şi m-am urcat în el.
- Turnul de control?
- Da. Cunoşti mai multe? întrebă el insinuant.
- Mda. Corect. Si? Ai văzut ceva? întrebă ea cu indiferenţă.
- Nişte specii interesnte. Cel puţin una mi-a plăcut la nebunie. A făcut baie în râu şi s-a întins la soare.
- Serios? întrebă Valerie alarmată. Ce specie este asta?
- Este o specie fără pene.
- Cum adică?
- Adică în loc de pene are piele.
- M-ai spionat!

Valerie simţi cum i se urcă tensiunea. Gândul că Roger o văzuse fără haine, o înnebunea.

Roger râse neîncrezător:

- Eu? Să te spionez pe tine? La naiba, Valerie! Ai lipsit mult şi eu am fost îngrijorat pentru tine.
- Si asta ţi-a oferit ocazia să devii voyeur?
- Nu! Mi-era teamă să nu te rătăceşti. Nu mi-ai spus când vrei să te întorci.
- Cum puteam să-ţi spun când mă întorc, dacă tu nici nu discutai cu mine?
- Bine, bine, calmează-te.

Dar Valerie nu se mai putea opri.

- Cum ai putut să mă priveşti?

- Cu binoclul, zâmbi Roger.
- Nenorocitule...
- Valerie, nu intenţionam să o fac. Nu trebuie să ajungem să ne vorbim aşa. Putem să o luăm de la capăt?

Valerie îl privi neîncrezătoare.

- M-am purtat ca un măgar azi-dimineaţă, spuse el pe un ton spăşit. îmi pare rău.

Valerie îl privea uimită.

- Mă ajuţi puţin? Nu prea mă pricep la treburi din astea... spuse Roger rugător.
- Am observat.
- Mă ierţi? Poţi să treci peste asta?

Valerie îl privi cu resentiment.

- Bine, conveni ea. La urma urmei suntem o echipă.
- Nu-mi pari suficinent de sinceră, spuse el cu reproş.
- Este tot ce-ţi pot oferi.
- Hai mai bine să o facem.

Valerie sări ca arsă.

- Faptul că m-ai văzut dezbrăcată nu-ţi dă dreptul să...

- Să ce, draga mea? întrebă el, apropiindu-se periculos de mult.

O sărută cu pasiune, aproape dureros, strivind-o cu greutatea trupului său. Mâinile îi tremurau de dorinţă şi limba îi forţa buzele, dornică să intre. Lumea lui Valerie se prăbuşi. Apropierea lui Roger era aşa de copleşitoare, încât nu îi mai rezistă şi îl sărută şi ea. Buzele lui rătăciră pe obrajii ei, pe frunte, prin păr.

- Eşti udă, şopti el, sărutându-i picăturile de apă din păr. Eşti frumoasă, Valerie. Ai un corp

superb. Femeie! Nu-mi mai luam ochii de la tine.
- Roger!
Strigătul ei de dorinţă le răsună în urechi, ca un ecou. Nu mai era supărat pe el. Dorea ca acea tensiune nemiloasă dintre ei să dispară.
- Te-ai gândit la mine când stăteai întinsă şi soarele îţi săruta goliciunea?
- Da, recunoscu ea fără ruşine.
- Si ce-ţi închipuiai? Spune-mi!
- Asta, răspunse ea, sărutându-l din nou, mai pasionat. Roger îi desfăcu rând pe rând nasturii cămăşii,
dezvelindu-i sânii.
- Uşor, spuse Roger, simţind-o cum se împinge în el.
Se aplecă şi îi sărută uşor sânii, savurându-i. Valerie era
în extaz. Sfârcurile i se întăriseră dureros, de dorinţă. îl dorea înăuntru!
- Eşti fascinantă, spuse Roger. Stii că doream să fac asta de ieri? La naiba! Muream să fac asta de când te-am cunoscut! Ai cel mai sexi funduleţ şi cei mai dulci sâni.
- Roger...
- Aşteaptă.
- Mă înnebuneşti.

- Foarte bine, răspunse el, scufundându-şi degetele în moliciunea ei.
Valerie nu mai rezistă şi aproape îi rupse cămaşa de pe el. îşi plimbă degetele pe pieptul lui musculos, prin părul des şi scurt.
- Ai câteva fire argintii, şopti ea. Sunt aşa de dulci!
Roger se retrase brusc, încordat. Valerie se simţi ca

şi
cum cineva îi aruncase o găleată de apă rece în cap. Roger privi pe fereastră nemişcat, câteva momente, după care alergă spre masa din bucătărie şi luă binoclul.
Valerie îl urmări tremurând de frustrare.
- E Bachman! Strigă Roger. Recunosc acest cântec oricând!
Si fără să mai adauge ceva ieşi grăbit din casă.
Valerie rămase stupefiată. Nu-i venea să creadă! Roger i-o făcuse din nou. Si de data asta pentru o nenorocită de pasăre! Si ea, care simţea că moare după el...
ROGER SE ÎNTOARSE după o oră, cu ochii sclipind de fericire. Valerie se ridică pe canapeaua pe care îl aşteptase fără să reuşească să-şi revină.
- L-am localizat! Spuse Roger triumfător. Are cuib împreună cu perechea lui la trei sute de metri de aici. O să mergem mâine acolo să le facem nişte poze.
Valerie rămase tăcută.
- îmi pare rău, spuse Roger cu o figură vinovată. Nu vroiam să plec aşa de brusc. Dar ştii că urmăresc pasărea asta de zece ani. Când i-am auzit cântecul, nu m-am putut abţine. Mă înţelegi, nu?
- Luate-ar naiba, Benedict! răspunse ea părăsind camera.

Capitolul 8

- TREBUIE SĂ VORBIM, Valerie, spuse Roger.
- Despre ce?
Două ore mai târziu, Valerie lua prânzul gătit în semn de pace de Roger. Mâncarea de fructe de

mare cu orez era delicioasă, dar Valerie nu ar fi recunoscut-o nici în ruptul capului.

- Trebuie să vorbim despre ceea ce s-a întâmplat după- amiază.

- Nu s-a întâmplat nimic după-amiază, spuse Valerie mâncând liniştită.

- De asta trebuie să vorbim. Stiam că vom ajunge la asta.

- Unde?

- Atracţia dintre noi a intervenit în munca noastră.

- Nu. Rectifică, te rog. N-a apucat să intervină. Cel puţin aşa îmi amintesc.

- Mă laşi să vorbesc?

- Te rog.

- Vreau să-ţi explic. în primul rând îmi cer scuze, din nou. De mult nu am mai cedat atracţiei ca un adolescent înfometat.

Valerie ridică paharul cu vin şi luă indiferentă o gură.

- Mie mi-a plăcut.

- Trebuie să-ţi spun şi altceva, Valerie. Nu am plecat doar din cauza păsării.

- Nu? întrebă Valerie, privindu-l de data asta atentă.

- Nu. De fapt auzisem chemarea păsării Bachman, dar am fugit mai mult pentru că...

- Pentru că ce?

- Ai făcut un comentariu despre părul meu alb...

- Glumeşti, zâmbi neîncrezătoare Valerie.

- Nu, spuse el cu pasiune în glas. Poţi să mă crezi sau nu, eu recunosc că mă simt deosebit de atras de tine. în mai multe feluri. Si am făcut tot posibilul să mă îndepărtez de tine.

- De ce?
- Ajung şi la asta. Am patruzeci şi cinci de ani. Sunt cu douăzeci de ani mai bătrân decât tine.
Valerie îl privi surprinsă. Era sigură că nu avea mai mult de patruzeci de ani. Era genul de bărbat care "se ţinea bine". Dar tocmai maturitatea lui Roger o atrăsese.
- Si ce legătură are vârsta cu relaţia noastră?
- Nu este vorba doar de vârstă. Ci şi de perspective. Nu ne dorim aceleaşi lucruri de la viaţă.
- De unde ştii ce-mi doresc eu de la viaţă? M-ai întrebat vreo dată?
- Valerie! Câţi ani ai? Douăzeci şi cinci?
- Exact!
- Eşti pe punctul de a te lansa în carieră.
- Corect.
- De asemenea, eşti pe punctul de a-ţi întemeia o familie. Corect?
- Nu chiar.
- Vezi? Eu am ajuns într-o fază a vieţii în care îmi doresc o relaţie stabilă, matură.

- în orice relaţie trebuie să faci compromisuri.
- Ai dreptate. Dar în cazul nostru nu văd cum le-am putea face. Nu avem aceleaşi perspective.
- Cam dur spus.
- Trebuie să fiu sincer cu tine.
- Sunt liniştită, spuse ea cu sarcasm. Am aflat şi eu că porţi ochelari de cal!
Roger nu-i răspunse provocării.
- Ceea ce am făcut în după-amiaza asta n-a fost numai din dorinţă. Dacă am fi continuat, cine ştie unde am fi ajuns. Poate m-aş fi implicat cu totul. Si pe termen lung, nu este drept. Faţă de tine.

- Nu este drept faţă de mine? Nu crezi că ar fi trebuit să laşi la latitudinea mea dreptul de a decide? A, ştiu. Crezi că ar trebui să mă supun judecăţii tale mature, nu? De ce nu recunoşti că nu m-ai luat niciodată în serios?
- Ba te-am luat în serios, Valerie, crede-mă. Dar nu putem fi doar prieteni? Deocamdată. Nu vreau să sune egoist, dar avem o carte de făcut.
- Stiu, răspunse ea cu răceală.
- Atunci? întrebă el, punându-şi mâinile pe umerii ei. Prieteni?
- Prieteni, oftă ea.

ÎN URMATOARELE săptămâni, Roger si Valerie se comportară unul faţă de celălat ca nişte adevăraţi prieteni. Valerie descoperi că Roger putea să fie mai puţin arogant si mtr-un fel, mai vulnerabil. Îşi aminti deseori momentul în care Roger îşi pusese sufletul pe tavă în faţa ei, dezvăluindu-şi sentimentele. Motivele lui păreau rezonabile. Diferenţa de vârstă, pers-

pectivele diferite, puteau constitui un impediment în formarea unei relaţii. Dar şi-ar fi dorit ca toate acestea să nu însemne chiar aşa de mult pentru el, pentru că din punctul ei de vedere, nu valorau nimic.

Cu fiecare zi, Valerie continuă să se simtă mai atrasă de Roger. Si cu fiecare zi, Valerie era din ce în ce mai dezamăgită de faptul că Roger nu era dornic să le dea o şansă.

Oricum, se simţea recunoscătoare. Nu-i mai făcea zile grele. Se bucurau unul de compania celulalt, râdeau mai des, împărtăşeau experienţe comune. Tensiunea dintre ei slăbea cu fiecare dovadă în plus de prietenie.

Lucrau mult împreună zilnic. Mergeu în expediţii de căutare, consumând o mare parte din timp studiului păsării Bachman. Pentru Valerie era greu să stea aşa de aproape de Roger şi să-şi facă meseria bine. Dar nici Roger nu părea mai relaxat. Dacă se întâmpla să se atingă din greşeală, se retrăgeau amândoi ca electrocutaţi, păstrând multă vreme după aceea o distanţă confortabilă între ei.

Această atracţie continuă să-şi facă apariţia în diferite forme, în ciuda efortului lui Roger de a păstra distanţa. Se atingeau din întâmplare, atunci când pândeau păsările, când îşi înmânau diverse obiecte, seara, înainte de culcare... Devenise din ce în ce mai greu să-şi spună noapte bună.

Iar dimineaţa, când se trezeau, rareori se întâmpla să nu se ciocnească prin bucătărie. într-o dimineaţă, Valerie uită să se schimbe, înainte de a se duce la toaletă. Roger nu era în casă. îl întâlni exact în faţa toaletei, ieşind pe neaşteptate. Amândoi săriseră ca arşi. Roger o privise lung, încercând să ignore faptul că purta un furou subţire. Se priviseră pur şi simplu înfometaţi! Mai târziu, evitase să-i facă vreo observaţie despre faptul că se plimbase aşa dezbrăcată prin casă.

Făcuseră deja câteva drumuri spre Meadville, trimiţând role de film pentru developat la atelierul lui Fred Vernon. Deşi nu agrease contractul lui Valerie, tatăl ei se oferise să-i ajute la developat.

Când primiră primele fotografii, Roger se declară mulţumit de munca lui Valerie. îl surprinsese faptul că fotografiase foarte multe păsărele cântătoare, în ziua în care pornise de una singură prin păduri.

Petrecură mult timp studiind împreună

fotografiile, decizând pe care să le aleagă pentru carte.

- Valerie, îi spusese Roger într-o zi, m-am temut că nu voi termina proiectul la timp, dar m-am înşelat. Eşti surprinzătoare. Ai talent. Colaborăm excelent.

- Nu exagerezi?

- Nu. Deloc. Editorul meu va fi foarte încântat. îţi garantez. Când a aflat că Rico nu mai este disponibil, a fost foarte îngrijorat. Am vorbit cu el şi mi-a spus că vrea să vină cu soţia în Natchez, pentru câteva săptămâni de vacanţă. Dată publicării este foarte strictă şi trebuie respectată. Cred că de asta vrea mai mult să vină. Vreau să-l cunoşti şi tu. îl cheamă Amory Carlisle şi este foarte de treabă.

- M-aş bucura să-l cunosc.

- Sunt convins că după ce-ţi va vedea lucrările va dori să colaborezi şi cu el.

- Ar fi nemaipomenit!

- Ti-am promis că te voi ajuta să te lansezi în carieră. Si vreau să mă ţin de cuvânt.

- A trecut aşa de mult de când ne-am întâlnit prima oară, în atelierul tatei!

- Da, aşa este, spuse Roger privind prin fotografia care o ţinea în faţă...

Capitolul 9

VALERIE SE ÎMPRIETENI repede cu Helen Broussard de la magazinul alimentar de pe autostrada de la intrarea în Homochitto. În desele lor drumuri spre Meadville, se opreau de fiecare dată ca să se aprovizioneze si să facă plinul la benzină.
În a patra săptămână, Helen îi invită la o petrecere

pe care vroia să o ţină în acel weekend. Roger alegea diverse articole si Valerie stătea de vorbă cu Helen la tejghea.

- Ce spui? Veniţi diseară la petrecere?
- Esti drăguţă, dar nu vrem să vă deranjăm, răspunse Valerie.
- Să ne deranjaţi? Dar ne face plăcere!
- Să vedem. Trebuie să vorbesc si cu Roger.

Roger se apropie de tejghea cu cosul plin. Înghiţi în sec privind fundul ridicat al lui Valerie care se sprijinea cu coatele pe tejghea. Nici el nu stia cum, dar reuşise să se abţină patru săptămâni să n-o atingă. Oricum, nu fusese o treabă usoară!

Valerie se întoarse cu faţa strălucitoare spre el. Tricoul cu inscripţia “Universitatea Louisiana” îi amintea de anii tinereţii.

- Helen ne-a invitat la o petrecere, diseară, spuse zâmbitoare Valerie.
- Avem în spatele magazinului un salon de dans suficient de mare, explică Helen. O să vă placă.
- Mulţumim, Helen, spuse Roger încet. Nu ştiu dacă vom ajunge. Avem multă treabă azi.
- Uite ce e, spuse Helen, dintr-o bucată. Vreţi să veniţi, bine, nu, asta e. Fără formalităţi.

în drum spre pădure, Valerie deschise subiectul:

- De ce nu vrei să mergem?
- Nu avem timp, Valerie, spuse Roger.

Mai exact, nu se simţea în stare să mai danseze cu ea, să o mai simtă în braţe.

- Dar nu am studiat niciodată păsările noaptea, sugeră rezonabil Valerie.
- Da, dar nu-ţi strică să mai studiezi nişte dicţionare ornitologice, în timp ce eu mai scriu

câteva rânduri la carte.
- Ai dreptate. Dar nu ne-ar strica o mică distracţie. Muncim de o lună de zile.
Roger se prefăcu că nu aude.
VALERIE îL AJUTĂ pe Roger să descarce alimentele.
- Trebuie să repar uşa asta, spuse Roger privind nemulţumit uşa de la intrare care de câteva zile nu se mai închidea bine.
- Te pricepi?
- Ce părere ai? întrebă retoric Roger. Am cumpărat cuie.
- Ai o mulţime de calităţi, domnule Benedict, spuse Valerie, privindu-l meşterind. Găteşti, te pricepi la muncile casnice. Mă mir că nu te-ai mai însurat. Orice femeie ar fi fericită să te aibă prin preajmă.

- Am un caracter nesuferit, recunoscu zâmbind Roger.
Valerie îl mai privi o vreme, până ce Roger reuşi să fixeze
bine uşa.
- Ce-ar fi să tragi un pui de somn? sugeră Roger. Pot să mă duc şi singur în pădure. Doar azi.
- Ai dreptate, spuse Valerie căscând. M-am trezit cam devreme în ultimul timp. Nu am mai recuperat de mult somnul pierdut. Dacă nu te deranjează să pleci singur...
- Deloc.
Valerie intră în cabană şi Roger îşi adună echipamentul, pregătindu-se de plecare.
Porni în căutarea păsărelelor, dar curând, îşi pierdu interesul. Era o zi cu ghinion. în ciuda eforturilor nu se putea abţine să nu se gândească la Valerie. în dimineaţa aceea i se păruse mai atrăgătoare ca

oricând. Sau poate imaginaţia lui bolnavă îi făcea feste.
îi era greu să se ţină de angajamentul de a păstra o relaţie platonică cu ea. Valerie era aşa de drăguţă, dulce, spontană. Si avea talent! Era o adevărată plăcere s-o ai în preajmă.
Si era atât de sexi! Nici ea nu-şi dădea seama de asta. Era inocentă. îl stârnea fără să-şi dea seama. De fiecare dată când se atingeau, simţea cum începe să-i clocotească sângele în vine. Felul în care îşi pieptăna părul şaten, mirosul par- fumurilor ei şi orice gest nevinovat, îl înnebuneau.
Dar ca orice mascul, Roger nu se putea abţine să nu fie flatat de faptul că o femeie mult mai tânără decât el, se simţea atrasă de farmecele lui. Convingerea lui nobilă cum că Valerie merita ceva mai bun, se ducea de râpă.
Roger se scufundă în pădure, ignorând ploaia rece care începuse să cadă. Nici aceea nu reuşea să-l mai răcorească.

ROGER SE îNTOARSE târziu, ud şi frustrat. Intră în bucătărie fără să aprindă lumina şi se lovi cu nasul de ceva rece. Aprinse repede lumina şi constată cu stupoare că era vorba de un sutien albastru, care atârna pe o frânghie la uscat, alături de ciorapi de nylon şi alte furouaşe.
Imediat realiză că făcuse o greşeală aprinzând lumina, pentru că o trezi pe Valerie.
Somnoroasă, cu părul ciufulit, apăru în bucătărie. Era îmbrăcată doar într-un tricou lung şi subţire. Roger nu se abţinu să nu-i privească cu admiraţie picioarele lungi. Arăta extraordinar de sexi!
- Roger, ce faci?
- Nu mai pot să trec prin bucătărie? Ce ai

făcut aici? Uscătorie?
- Iartă-mă. Ploua şi n-am avut unde să le atârn la uscat.
Roger realiză că o jignise. Valerie avea dreptate. Unde
putea să-şi pună hainele la uscat?
- Te-am trezit, nu-i aşa? Iartă-mă.
- Nu-i nimic. Trebuia să mă trezesc.
Arăta aşa de dulce şi vulnerabilă!
- Hai să mergem la petrecerea lui Helen, spuse el dintr-o dată.
- Vorbeşti serios? se învioră Valerie.
- Da. Hai, îmbracă-te.
- Bine!
Roger se întoarse respirând uşurat, văzând-o cum se îndepărtează. Nu ştia cât de mult mai putea rezista.
CÎND PORNIRĂ SPRE Meadville, stelele începură să apară pe cer.

Valerie se îmbrăcase într-o rochie simplă de culoarea piersicii. în picioare îşi pusese nişte sandale maro care se asortau cu poşeta. Părul şi-l lăsase să cadă liber pe umeri. Nici Roger nu era mai prejos. Se îmbrăcase în nişte pantaloni negri şi o cămaşă sport. Arăta la fel de bine ca ea. Formau o pereche frumoasă.

în parcarea magazinului lui Helen erau aliniate multe maşini. Roger o parcă pe a lor sub un copac, mai retras. O ajută pe Valerie să coboare şi se îndreptară la braţ spre salonul de dans din spatele magazinului, de unde se auzeau sunetele muzicii şi glasurile invitaţilor.

în salon erau cel puţin zece perechi de invitaţi. Atmosfera era plăcută şi pigmentată de mirosul

apetisant al bucatelor de casă. Pe o mică platformă din capătul salonului cântau trei bătrâni. Unul la acordeon, altul la chitară şi al treilea la tobe.

Cum intrară, Helen se grăbi să-i întâmpine, îmbrăcată într-o fustă de blugi şi o bluză viu colorată.

- Bine aţi venit. Mă bucur că aţi reuşit să scăpaţi de treburi mai devreme.

- N-am ştiut ce să aducem, spuse Valerie jenată. Ne cerem scuze.

- Fii liniştită. Ti-am spus eu să aduceţi ceva? Sunteţi invitaţii mei.

Helen îi prezentă pe Roger şi pe Valerie familiilor, care într-un fel sau altul erau toate înrudite între ele. Unii dintre ei munceau la ferme, alţii lucrau la companii petroliere sau în domeniul forestier. Femeile lucrau la magazine locale sau erau pur şi simplu casnice.

Si lui Valerie şi lui Roger le plăcea atmosfera de modă veche a petrecerii.

Mâncară alături de Helen, fiul ei, Claude, soţia şi copiii

lui. Felurile erau tradiţionale: şuncă, pui fript, hamburgeri, salată de cartofi.

Toată lumea era curioasă în legătură cu subiectul cărţii la care lucra Roger. Claude era interesat de diverse specii de păsări. Chiar observa în mod special una, care îşi făcuse cuib pe teritoriul fermei sale.

- Este cât o vrabie, dar are pene viu colorate: roşii, albastre, galbene. Este ca un mic curcubeu.

- Este o pasăre stindard, spuse Roger, una dintre cele mai spectaculoase specii.

- Ce-ar fi să veniţi la ferma mea să o studiaţi?

- Mulţumim pentru invitaţie.

Fiul cel mic al lui Claude avea optspre zece luni. Helen îl ţinea în braţe în timp ce părinţii lui dansau. Ceilalţi doi copii ai lui Claude, o fetiţă de cinci ani şi un băieţel de şase ani, îşi urmară părinţii la dans, săltând, aşa cum îi vedeau pe părinţi că făceau. Valerie zâmbi impresionată, urmărind spectacolul.

La un moment dat auzi un gângurit şi privind spre Helen, observă bebeluşul zâmbindu-şi cu Roger.

- Ai un nepoţel superb, spuse Roger privind spre Valerie.

- îmi ţine bătrânele oase în formă, zâmbi Helen, legănând copilul cu dragoste. De ce nu dansaţi şi voi cu tineretul?

Roger o privi zâmbind pe Valerie, amintindu-şi dansul de pe Delta Princess. în seara aceasta arăta la fel de seducătoare ca atunci.

- Vrei să dansezi? o întrebă Roger.

- Credeam că nu mă vei mai întreba.

Mână în mână, se îndreptară spre ringul de dans. Roger o luă în braţe şi începură să danseze în ritmurile săltate ale muzicii country. Respiră adânc aroma părului ei, simţind-o

fragilă în îmbrăţişarea lui. Cum îşi închipuise că plecând din cabană se va elibera de frustrarea pe care o resimţea cu fiecare parte a trupului? Si ce dulce frustrare era!

- Mă întrebam... începu Roger.

- Da?

- Astă-seară, când te-am trezit... Te-am jignit, nu-i aşa?

- Da, recunoscu Valerie.

- De ce?

- Ai ţipat la mine.

- Stiu, dar... Nu înţeleg...

- Am devenit prieteni buni. Nu înţeleg de ce a trebuit să ţipi la mine?

- îmi pare rău. Dar nu ştii cum e să... dai cu nasul în lenjeria unei femei.

- Nu era vina mea că ploua. Si rămăsesem fără lenjerie.

- Fără lenjerie, repetă Roger. Mi te şi imaginez cum ai arăta...

- Roger! zâmbi Valerie.

Muzica se opri şi cuplurile se retraseră la mese. Roger tuşi încet şi spuse:

- Hai să ne luăm nişte punci. Aş vrea să vorbesc cu Claude despre invitaţia la fermă. E interesant. Poate mergem sâmbătă acolo.

- Sigur.

DUPĂ DANSUL CU Roger, Valerie se simţea euforică. Fusese supărată pe el, pentru că ţipase la ea, mai devreme. Dar acum îi înţelegea motivele. O dorea şi se lupta cu sine ca să treacă peste asta.

Ei bine, nu îi putea rezista la infinit. Si asta îi dădea o satisfacţie perversă.

Seara se desfăşură în mod plăcut. Valerie şi Roger băură câteva pahare de punci slab alcoolizat, după care dansară pe două, trei melodii.

Apoi începură s-o invite la dans şi alţi bărbaţi. La început, Roger nu protestă, dar la un moment dat, când dansa pe o melodie lentă, cu Claude, Roger interveni.

- De ce ai făcut asta? întrebă Valerie.
- Păreai prea fericită.
- Vai, vai, suntem geloşi?
- Nu!

- Atunci de ce nu mă laşi să fiu fericită?
- în seara asta eşti cu mine, spuse el pe un ton posesiv.

Felul în care o spusese îi dădu fiori lui Valerie. Deci lui
Roger îi păsa!

Apoi se retraseră la masă, alături de Helen. Roger se oferi să ţină bebeluşul în braţe. Legănat de braţele lui, copilul adormi imediat, cu căpşorul pe umărul lui. Valerie simţi că se topeşte, privindu-i. Niciodată nu şi-l imaginase atât de uman. Totuşi, Roger îi povestise despre căsnicia lui şi despre faptul că el şi-ar fi dorit copii.

Când petrecerea începu să se spargă, nora lui Helen veni şi îşi luă copilul.

Helen îi zâmbi lui Valerie şi îi spuse:

- Voi doi faceţi un cuplu tare frumos!
- De când am cunoscut-o pe Valerie mi-am dorit să rup pisica în două, spuse Roger făcându-i lui Valerie cu ochiul.

Valerie se ridică în picioare şi spuse:

- Helen, este timpul să plecăm. Ora de culcare a lui Roger a trecut de mult.
- Da, are dreptate. Trebuie să duc tineretul acasă, ripostă Roger. Punchul începe să-şi facă efectul.

VALERIE INTRĂ ÎN cabană fredonând una din melodiile serii.

-Eşti pilită, dragă, remarcă Roger.

-N-are-a face! replică ea.

-Du-te să te culci.

- Am nevoie de ajutor, se alintă Valerie.
- Valerie! o mustră Roger.

-M-am gândit la ce ai spus mai devreme.

-Ce anume?

-Că vrei să rupi pisica în două.

-Da?

Valerie se apropie de el râzând.

-Rupe-o!

Roger tuşi, apucând-o încet de umeri.

- N-aş face acest lucru unei doamne care nu este în deplinătatea facultăţilor...

-Nu-mi pasă! spuse ea, încercând să-l sărute.

Roger se retrase.

- Ai uitat convenţia noastră? Am spus că vom fi doar prieteni!

- Poate că vreau să încalc acastă convenţie stupidă, spuse Valerie cu ochii pe jumătate închişi.

-Pe naiba! Dacă vreodată vom fi împreună...

-Dacă? Deci există un dacă?

-Hai, la culcare, sirenă! O iei razna! Si s-ar putea să o iau şi eu.

-Tu? Care judeci aşa de limpede? îl tachină ea.

-Hai, fugi la culcare!

Valerie se îndreptă spre dormitor împleticindu-se şi murmurând tot felul de cuvinte nepotrivite pentru o doamnă.

Roger o privi amuzat, apoi stinse lumina. Nu reuşi să adoarmă multă vreme. Privi cerul înstelat prin luminatorul

din acoperiş, realizând că nu va mai dura mult până ce bunele lui intenţii se vor duce de râpă.

INEVITABILUL SE produse două zile mai târziu, în timp ce făceau o expediţie în pădure. Era după-amiază, târziu şi lăsaseră mult în urmă cabana. Râdeau discutând despre comportamentul gaiţelor.

- Nu-mi vine să cred! spuse Valerie. Cum pot păsările astea să se certe atâta?

Si în acel moment, Roger o apucă de talie şi o înghesui pe trunchiul unui copac.

- Ce naiba...? spuse surprinsă Valerie.

în acel moment, Roger îi acoperi gura cu palma şi îi făcu semn să privească la doi paşi în faţă. Privind în direcţia indicată, Valerie văzu un şarpe lung, gras, cu o platoşă de solzi aurii, care sâsâia ameninţător.

- Dumnezeule, şopti Valerie simţind cum se prăbuşeşte.

Dacă nu ar fi oprit-o Roger, ar fi călcat direct pe el.

- Tocmai era să... calc pe un şarpe... spuse pierdută, Valerie.

- Se încălzeşte la soare, îi explică Roger. Bine că purtăm burlanele protectoare. Mă îndoiesc că ar fi apreciat dacă ai fi călcat pe el.

Valerie se agăţă mai tare de Roger.

- Valerie! Eşti albă ca varul!

îi luă aparatul de fotografiat şi binoclul din mână, o aşeză pe o pieatră la câţiva paşi mai departe şi îi desfăcu doi nasturi de la cămaşă.

- Doamne, Valerie, ce tare îţi bate inima! spuse Roger, înghiţind greu.

- Da...

- Ti-e chiar aşa de frică?

- Da. Când aveam zece ani, m-am dus cu părinţii mei în camping. Dimineaţa, m-am trezit nu ştiu cum, cu un şarpe mare, negru şi lung, lângă mine, în cort.

- Ce ai făcut?

- Am ţipat cât am putut. Tata a venit repede şi l-a omorât. Nu era veninos, dar sperietura...

- înţeleg, spuse Roger strângând-o în braţe.

Draga de tine. Vrei să spui că eşti îngrozită de şerpi şi totuşi ai acceptat să vii cu mine?

- în viaţă trebuie să treci peste temerile copilăriei, altfel... explică ea.

- Eşti atât de tânără şi curajoasă, replică Roger privind-o cu ochii strălucind de admiraţie.

Se priviră o vreme în ochi şi Roger începu să o mângâie, la început consolator şi apoi din ce în ce mai dornic. Valerie îl privi încurajator.

- Nu te speria, draga mea. Nu voi lăsa să ţi se întâmple nimic.

- Mulţumesc, zâmbi Valerie, savurând atingerea lui Roger. Te mişti repede pentru vârsta ta, adăugă Valerie, încercând să glumească.

- Si încă nu ai văzut totul, adăugă Roger şi se aplecă rapid asupra ei, sărutând-o.

Valerie îi răspunse înfometată. Gurile lor practic se devorau. Deveniseră cu adevărat prieteni, dar Valerie îşi dorea să meargă mai departe.

Dar, ca de obicei, pe neaşteptate, Roger se retrase. Se ridică în picioare şi se întoarse cu spatele.

- îmi pare rău, Valerie.

- îţi pare rău? Eu cum crezi că mă simt? strigă ea cu frustrare în glas. Nu mai merge aşa, Roger! Nu mai rezist!

Capitolul 10

A DOUA ZI DIMINEAŢA porniră spre Meadville să cumpere film. în drum, se întâlniră cu pădurarul care îi înmână lui Valerie un pachet de la tatăl ei. La întoarcere se opriră să ia prânzul într-un restaurant local.

în timp ce-şi studiau meniul, Valerie îl prinse pe

Roger privind-o pe furiş, de câteva ori. Nu discutaseră nimic despre mica întâmplare din pădure. Valerie simţea că barierele dintre ei începeau să se ridice, în ciuda eforturilor lui Roger. După ce-şi terminară masa, Roger se bătu uşor pe burtă, mulţumit.

- De mult n-am mai mâncat un pui gătit în manieră sudistă. Acum aş bea un julep.
- Un ce?
- Julepul este o băutură alcoolică mentolată.
- Să ştii că nu toţi sudiştii sunt coborâţi din romanul “Pe aripile vântului”. Eu n-am băut în viaţa mea julep.
- Serios? Mă mir că n-ai auzit de el.
- Vorbesc serios.

- Bine că nu suntem nevoiţi să mâncăm în oraş de fiecare dată. Până acum m-aş fi îngrăşat cu cinci kilograme.
- Nu-mi pari genul de bărbat care să aibă probleme cu greutatea.
- Ha! Sunt cu zece kilograme mai gras decât în tinereţe.
- înseamnă că în tinereţe erai prea slab. Acum arăţi foarte... solid şi... bine făcut.
- Dar mă lupt cu kilogramele, să ştii.
- Nu se vede.
- Valerie, mă întrebam...
- Da?
- Nu vreau să par băgăreţ, dar sunt foarte curios.
- Spune.
- Când ţi-ai desfăcut pachetul de la tatăl tău, am văzut că aveai şi o scrisoare.
- Ai spirit de observaţie, zâmbi Valerie.
- De ce nu ai citit-o?

- Tata îmi trimite scrisori în fiecare săptămână.
- Serios? Si de ce...? Iartă-mă că sună a inchizitoriu.
- Deloc. Nu citesc scrisorile de la tata pentru că ştiu ce poate să-mi scrie.
- Stii?
- “Dragă Valerie, cită ea, dându-şi ochii peste cap, mi-e dor de tine şi sper să te întorci mai repede. Clienţii întreabă de tine”.

Roger izbucni în râs şi Valerie începu să se scotocească prin poşetă.
- Da, spuse ea, deschizând scrisoarea. “Domnul Sears întreabă când te întorci. Are nevoie de serviciile tale”. Asta este o capcană, explică ea.
- Tatălui tău îi este dor de tine.
- Corect.

- Dar nu ştie că mai avem două săptămâni de lucru?
- Ba da. Ştie că mai avem două săptămâni de lucru, după care fiecare se va întoarce la treburile lui, nu?

în acel moment veni chelneriţa ca să strângă resturile.
- Ce desert aveţi? întrebă Roger.
- Plăcintă de piersici, răspunse chelneriţa, amabilă.
- Delicios! Valerie?
- Nu, mulţumesc. Eu vreau doar o cafea.
- Atunci, aduceţi două cafele, vă rog.

Chelneriţa plecă şi Roger o observă pe Valerie privind preocupată în gol.
- Te gândeşti la tatăl tău?
- Da. îmi amintesc că mama făcea cea mai bună plăcintă de piersici din Natchez.

- Vrei să comanzi una?
- Nu. Nu este acelaşi lucru.
- De ce nu-mi povesteşti despre mama ta?
- Mama... era o persoană formidabilă. Plină de viaţă şi foarte bună. Era casnică, dar se implica în diverse activităţi locale. Si gătea extraordinar. îi plăcea să-mi facă tot felul de prăjituri, drept premiu.
- Ai avut o copilărie frumoasă.
- Extraordinară.

Chelneriţa veni cu cafelele şi Roger continuă, interesat:

- Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat anul trecut, când a murit mama ta?
- A trecut prin câteva atacuri de cord. Stii, mama avea o porblemă congenitală la rinichi şi asta îi afecta tensiunea... A murit la doar cincizeci şi şapte de ani.

Roger îi cuprinse mâinile tremurânde peste masă.

- îmi pare rău...
- A fost greu... Foarte greu... mai ales pentru că...

- Da?
- Eu trecusem printr-o logodnă eşuată.
- Serios?
- Aveam douăzeci şi trei de ani. Mark, logodnicul meu, avea douăzeci şi patru. M-a lăsat pentru fiica unui magnat al petrolului.
- Ce nemernic!
- Nu. Era imatur. Acum îmi dau seama. După ce s-a însurat a început să mă caute, spunând-mi cum căsnicia lui era un dezastru. Dorea să mă mai vadă. Dar nu menţiona nimic despre un posibil divorţ.
- Nu v-aţi mai întâlnit, nu?

- Bineînţeles că nu, zâmbi trist Valerie. Dar asta se întâmpla pe vremea când mama era foarte bolnavă.
- Ce măgar!
- în final l-am ameninţat că voi vorbi cu soţia lui dacă nu încetează. Si de atunci nu m-a mai sunat.
- Norocul tău. Sărăcuţa de tine. Cred că de atunci nu mai ai încredere în bărbaţi.

Valerie lăsă ceaşca de cafea din mână.
- în tine am încredere.
- Nu ar trebui.
- Dar am. Cred că tu eşti acela care nu mai vrea să rişte, nu eu.
- Nu este adevărat. Am trecut de mult peste căsnicia mea ratată. Este adevărat că nu mai vreau să risc şi să intru din nou în aceeaşi greşeală. Nu-mi mai iau angajamente faţă de persoanele cu care nu mă potrivesc.
- Si noi doi de ce am fi aşa de diferiţi? Să nu-mi mai pui placa cu vârsta, că nu ţine.
- Nu mai ţine? zâmbi Roger.
- Nu. Asta este o scuză prostească.

- Ţi-am mai spus că nu este legat de diferenţa de vârstă, ci de ceea ce reprezintă ea.
- Si anume?
- Tu eşti spontană, proaspătă, eu sunt închistat şi mă tot lovesc de un anume gen de inerţie.
- Poate că mie îmi place asta.
- Nu, Valerie. Ţie îţi trebuie altceva.
- Ce anume?
- Un bărbat ca Rico, de exemplu. Voi doi vă înţelegeţi mai bine. Comunicaţi altfel.

- Aha! exclamă Valerie victorioasă. Stiam eu că te-ai înfuriat pe mine atunci când am luat masa împreună.
- Nu eram nici pe departe furios.
- Ba da, zâmbi Valerie. Si ştii de ce părem că ne înţelegem bine? Pentru că între noi nu exista nici un fel de tensiune. Nici un pic de atracţie.
- Vorbeşte în numele tău. Poate Rico are altă părere.
- Eşti gelos! râse ea.
- Nu sunt!
- Ba da, ba da!
- Poate am fost. Puţin, recunoscu el.
- Declari sus şi tare că relaţia noastră nu duce nicăieri şi totuşi eşti gelos!
- într-un fel confruntarea asta este logică.
- în loc să-mi tot spui cât de nepotriviţi suntem, mai bine ai încerca să găseşti lucruri comune. Mie mi se pare că ne-am înţeles foarte bine în săptămânile astea. Ne-a plăcut să lucrăm împreună.
- Asta ca efect al compromisurilor pe care le-am făcut. Pe termen lung însă...
- Am avut o relaţie cu un bărbat tânăr. îmi place la tine tocmai faptul că eşti mai matur. Mă faci să am încredere în tine.

- Ti-am mai spus. Nu ar trebui să ai încredere în mine.
- De ce? întrebă ea insinuant. Pentru că mă doreşti doar pentru sex şi nimic mai mult?
- Nu-i adevărat. De ce nu înţelegi că ar trebui să renunţi la atâtea, dacă am fi împreună?
- La naiba, Roger! Poate o să-mi supravieţuieşti? De unde ştii tu că nu voi muri

tânără, la fel ca mama? întrebă Valerie albindu-se la faţă.

- Doctorii ţi-au spus că... începu Roger.
- Nu neapărat. S-ar putea să o moştenesc, dar nu este nimic sigur.
- Nu vreau să ţi se întâmple ceva...
- Dar nici nu vrei să ne dai o şansă, nu-i aşa?
- Mi-e teamă, Valerie. Mi-e teamă că n-o să meargă.
- Nu vom şti niciodată, dacă nu încercăm.

îN DRUM SPRE CASĂ se opriră la o spălătorie automată. Tăcură tot timpul şi multă vreme după aceea.

Roger desfăcu pachetul cu fotografii primit de la Fred Vernon şi nu se abţinu să nu exclame!

- Excelent! Câte specii ai prins! Si fotografia asta este superbă. Mi-aş dori să te iau în următoarea...

Roger se opri încurcat.

- Dar nu-ţi poţi părăsi tatăl, continuă el pe un ton dezamăgit.

Valerie ce ar mai fi putut spune? Roger hotărâse deja în locul ei. Se ridică oftând şi îşi aduse sacul cu rufe curate. Timpul petrecut cu Roger începea să se apropie de sfârşit şi nimic nu-i mai putea întoarce din drum. Era deja prea târziu. Roger era hotărât să nu cedeze. Continua să-şi susţină cauza.

Valerie ţinea la el. Mai bine spus, începuse să-l iubească. O atrăgeau maturitatea lui, experienţa. îi dădeau încredere. Deşi Roger o avertizase să nu aibă încredere în el.

Poate că era timpul să-i accepte termenii. îl iubea fără să se mai aştepte la ceva din partea lui.

- Valerie! o strigă Roger. Hai să bem un pahar cu

vin.
Valerie zâmbi. Făcuseră un obicei din a bea împreună
câte un pahar cu vin pe zi.
- Vin imediat.
îşi împachetă lenjeria curată, amintindu-şi cât de furios fusese Roger când dăduse cu nasul în ele. Furios era prea mult spus. Mai degrabă frustrat. Roger se controla foarte bine. Mai puţin atunci când ea se dădea la el.
Cu un zâmbet pervers, se dezbrăcă şi îşi puse cea mai sexi lenjerie a ei: un sutien negru din dantelă şi nişte chiloţei minusculi, asortaţi.
Intră în camera de zi şi văzu că Roger n-o observase. Era atent la culoarea vinului. Valerie tuşi încet, atrăgându-i atenţia. Roger aproape scăpă paharul cu vin din mână.
- Valerie! Cum te-ai îmbrăcat?
- în cea mai sexi lenjerie, prietene, răspunse ea fără ruşine. Ce părere ai?
- Valerie, te rog. îmbracă-te.
Valerie se apropie mai mult de el.
- Valerie...
Roger nu se mai abţinu şi o luă în braţe, strângând din dinţi. Sărutul lui fu sălbatic şi torid. îşi plimbă înfometat palmele pe pielea ei dezgolită. Mâinile îi căutau înche- ietoarea sutienului.
- Te-am prevenit, şopti el.
Sutienul căzu pe podea şi Valerie izbucni într-un râs

aproape isteric. Era fericită. în sfârşit! Mâinile lui Roger îi intrară în ciloţi, căutând.
- Te-am avertizat. Mai mult nu pot face... şopti Roger cu maxilarul încleştat.
- Foarte bine. Puteai să mă avertizezi de o sută

de ori. Te doresc.
Mânile lui vorbiră elocvent. Sărutul lui spuse totul.
- Eşti minunată, spuse el, aşezând-o pe canapea în locul lui şi privind-o de sus cu ochi devoratori.
- Roger, vreau să-ţi spun că nu mă culc cu cine apuc... Pentru mine eşti primul...
- Crezi că eu o fac? întrebă el pasionat. Crede-mă draga mea. Si eu am fost atent.
Valerie îşi plimbă degetele prin părul lui.
- Roger, parcă te cunosc de-o viaţă. Si tot de atunci te doresc.
Roger şi împinse şoldurile spre ea.
- Trebuie să avem grijă să nu rămâi...
- Sunt pregătită, admise ea, zâmbind vinovat. Mă aşteptam să se întâmple.
- Cred că şi eu mă aşteptam, în subconştient, spuse el sărutându-i sânii.
- Roger! exclamă ea în extaz.
- Te doresc, Valerie, şopti el, scoţându-i chiloţeii. începu să o mângâie pe tot corpul, pe picioare, pe şolduri,
pecetluind cu un sărut fiecare părticică a trupului ei.
Valerie îi desfăcu nasturii blugilor şi îl privi apreciativ.
- Este la fel de mare ca fiecare parte a corpului tău, spuse ea.
- Stii cum să gâdili orgoliul unui bărbat, zâmbi Roger. începu s-o atingă prin locuri întunecate, înfiorând-o de
plăcere şi dorinţă. Valerie se agăţă de gâtul lui, deschizându-se, dornică să-l primească.

Se uniră cu respiraţia tăiată. Senzaţia le dădea ameţeli. Erau transportaţi în paradis.

- Eşti atât de caldă şi... strâmtă, spuse el cu glas întretăiat.
Valerie îşi ridică şoldurile, încercând să-l cuprindă cu totul.
- Valerie! exclamă el uimit de forţa cu care îl trăgea.
- Nu te opri, se rugă ea.
Roger îşi înfipse dinţii în sânii ei şi începu să-şi mişte şoldurile ritmic, cu forţă, dorind să intre tot mai adânc, total.
Respiraţiile lor începură să se accelereze, în apropierea orgasmului. Niciodată Valerie nu cunoscuse extazul, în adevăratul sens al cuvântului. în mai puţin de un minut, Roger explodă înăuntrul ei.
Se opriră câteva secunde, în spasmele plăcerii ca apoi să se prăbuşească îmbrăţişaţi pe canapea, sărutându-se.
- Cum te simţi? întrebă Roger, ştergându-i pelicula fină de transpiraţie de pe frunte.
- Mai bine ca niciodată.
- Niciodată nu am trăit aşa ceva. A fost atât de rapid. Nu mă aşteptam. Tu...?
- Da, fii liniştit. Si eu.
- Mă refer la preludiu.
- Durează deja de o lună.
- Sigur te simţi bine? întrebă el, lovind-o uşor peste fund.
- Da. Dar să nu te aştepţi să rezist prea mult în excursia de mâine.
- Valerie, nu ştiu cum să-ţi spun...
- Crezi că ar trebui să rezist mâine, nu-i aşa?
- Nu. Aş vrea să mergem în camera ta şi să repetăm totul de la capăt. De data asta mai încet.
- Perfect, spuse ea râzând.

VALERIE ÎSI RIDICĂ de pe podea lenjeria. Roger i-o smulse din mâini.

- Nu! Ti-am mai spus să nu mai porţi aşa ceva, zise el, cu un zâmbet diavolesc.

Valerie îşi roti ochii zâmbind. Roger îşi încheie pantalonii, dar rămase fără cămaşă. Arăta extraordinar de sexi.

Se aşezară pe patul din camera ei, băură vin, vorbiră şi priviră soarele apunând.

- Aş vrea să te duc la casa mea din Long Island, spuse la un moment dat Roger.

Inima lui Valerie se încălzi la gândul unui viitor împreună. Nu dorea să-şi facă speranţe.

Roger îi luă paharul din mână, aşezându-l pe podea, lângă pat şi sărutând-o îi comandă:

- întoarce-te pe burtă.

Valerie se supuse, relaxându-se.

Roger îi dădu la o parte părul şi începu să-i sărute gâtul. Valerie tremură de plăcere.

- Ai un spate la fel de frumos ca şi faţa, spuse Roger. Ai pielea aşa de fină şi delicioasă...

Buzele lui continuară să o tortureze, sărutându-i spatele în diverse locuri sensibile.

- Si ai un funduleţ simpatic... spuse el muşcând-o uşor. Stii de când îmi doream să te muşc de el?

- Da.

- Da? De unde ştiu femeile toate astea?

- Al şaselea simţ.

- Si picioarele tale mă înnebunesc pur şi simplu, spuse el, mângâindu-le dornic.

Valerie nu mai rezistă şi se întoarse ţipând şi râzând.

- Si sânii tăi sunt... minunaţi, continuă el s-o chinuiască, sărutându-i sfârcurile.
- Sunt mici, şopti Valerie.
- Mi se potrivesc perfect în palme.

După câteva momente, Valerie se aruncă pe el. Era rândul ei să îl chinuiască. îl strânse bine între picioare savurând senzaţia blugilor lui pe pielea ei goală. Roger o apucă de fund, ghidându-i mişcările.

- Ai un piept frumos, spuse ea, plimbându-şi mâinile prin părul scurt şi des. Faci exerciţii?
- Am nişte aparate de forţă acasă, dar prefer să fac jogging.
- Stiam eu. Ai nişte muşchi bine conturaţi. Ador muşchii
tăi.
- Ai vreo preferinţă anume? întrebă el uşor răutăcios.
- Da. Pe ăsta îl iubesc cel mai tare, spuse ea, cuprinzând în palme bărbăţia lui. Mă mir că la vârsta ta mai poate face faţă, zâmbi ea, tachinându-l.
- Sunt suficient de puternic încât să învăţ minte copilițe cu gura mare, ca tine.
- învaţă-mă minte, spuse Valerie.
- O secundă, spuse el şi îşi scoase în grabă blugii, arătându-se gol în faţa ei.

Apoi încet, Valerie se aşează pe el, alunecând încet, cuprinzându-l în toată mărimea lui. Apoi începu să se mişte ritmic, sprijinindu-se de umerii lui, adorându-i gemetele de plăcere.

Roger îşi împinse coapsele brusc, puternic şi adânc, tăindu-le respiraţia.

O privi adânc în ochii ei violeţi, scăldându-se în plăcerea care-i dilatase pupilele.

- E bine? întrebă el.

- Sunt toată a ta, Roger, răspunse ea, sărutându-l.

- Valerie, dragostea mea, şopti el, mişcându-se uşor.

SOARELE NU RĂSĂRISE încă. Roger se ridică într-un cot, privind-o pe Valerie dormind liniştită. Sânii ei erau înroşiţi din cauza sărutărilor lui fierbinţi.

îşi pierduse complet capul când o văzuse îmbrăcată în lenjeria aceea provocatoare. Nu se abţinuse şi se eliberase rapid. Dar a doua oară reuşise să-şi păstreze controlul, înnebunind-o el, la rândul lui.

Si acum mai simţea unghiile ei înfipte în carnea lui. Urmele lăsate erau un trofeu delicios. Roger îşi privi zgârieturile de pe umeri cu dragoste.

Orgasmul lor fusese lung, intens şi minunat. Chiar şi acum, amintindu-şi picioarele ei lungi încolăcite în jurul taliei lui, pieptul ei strivit de al lui şi gemetele de plăcere, îi venea s-o facă din nou.

La vârsta lui! Nu se credea capabil de aşa ceva. De trei ori într-o noapte! I se părea imposibil. Mai că-i venea să râdă. Ce-i făcuse Valerie?

Si fără îndoială că în dimineaţa aceea urma să se mai întâmple cel puţin o dată. îşi dorea să facă sex cu Valerie, intens, pasionat. Sex? Mai bine spus dragoste. Pentru că simţea că se implicase deja mult.

Dar ce urma să se întâmple peste două săptămâni, când fiecare trebuia să se retragă la propria activitate? într-o lună deveniseră prieteni buni şi Valerie i se insinuase adânc în suflet. Nu vroia să se gândească la faptul că urma s-o piardă.

Si totuşi faptul că făcuseră dragoste nu ştersese diferenţele dintre ei. Valerie era prea tânără şi nu ar fi rezistat mult lângă un bărbat aşa de bătrân. Deşi trecuse printr-un

eşec, Valerie nu se învăţase minte şi încă mai credea în dragoste. încă mai visa cu ochii deschişi. Mai târziu putea să regrete gestul. Mai târziu, când ar fi ajuns la vârsta lui.

Si îl mai preocupa ceva pe Roger. Cât reprezenta dragoste la Valerie şi cât infatuare? Dragostea ei putea fi o simplă fantezie. El era un scriitor faimos şi o ajuta să se lanseze. Nu o suspecta pe Valerie de aşa ceva. Poate avea asta în subconştient. Era plină de talent şi era poate mult mai bună decât Rico, dar numai prin el putea ajunge cunoscută.

Si ce urma să se întâmple când Valerie dobândea succesul mult-râvnit? Putea să-l mai dorească apoi, obţinând ceea ce-şi dorise? Dacă se trezea după aceea, regretând totul şi poate fără să-l părăsească, ar fi suferit în tăcere.

Un lucru era cert. Orice s-ar fi putut întâmpla mai târziu, Roger o avea în acel moment şi nu era dispus să renunţe la ea. De fapt nu ştia dacă putea să renunţe la ea şi mai târziu. Nu încă. Dar dacă se ataşa prea tare de ea? Deja se ataşase suficient de mult ca s-o dorească definitiv lângă el. Doar că acum mai putea încă să gândească limpede. Si până nu era prea târziu, trebuia să acţioneze. Pentru binele amândurora.

Valerie se mişcă uşor în somn, gângurind. Instinctiv, se lipi cu trupul ei fragil de el. Roger se încruntă uşor, apoi relaxându-se o sărută pe frunte, zâmbind. îi dădu cu dragoste o şuviţă de păr de pe frunte şi îi şopti:

- Iubito...

- Ce e? întrebă ea somnoroasă.

- Valerie...

- Din nou? murmură ea cu ochii închişi.

Roger nu răspunse, dar Valerie îl îmbrăţişă, dornică să-l primească din nou.

Capitolul 11

URMĂ O SĂPTĂMîNĂ MINUNATĂ pentru Roger şi Valerie. Continuară să muncească ziua, făcând dragoste noaptea, împărtăşindu-şi iubirea. Roger se simţea ca un adolescent alături de ea. Parcă trăia o nouă viaţă.

Inspectară de mai multe ori cuibul păsărilor Bachman, emoţionaţi să descopere că aveau ouă. Priviră împreună în tăcere felul în care cele două păsări îşi construiau viitorul împreună, gândindu-se amândoi la acelaşi lucru. Era atât de simplu să le urmeze şi ei exemplul!

Valerie era din ce în ce mai tristă, ştiind că relaţia lor se apropia de sfârşit. Roger nu-i făcuse nici o promisiune, aşa că nu-i putea pretinde nimic. Dar ea de mult luase decizia să-l iubească fără să-i ceară nimic.

Realitatea îi lovi într-o dimineaţă, cu cinci zile înainte de plecare. Valerie studia câteva cărţi şi Roger plecase să rezolve nişte treburi.

- M-am întâlnit cu pădurarul, spuse Roger intrând în cabană.

- Si?

- M-a sunat editorul meu, Amory Carlisle. M-a rugat să-l sun.

- Si? L-ai sunat?

- Da. Amory vrea să ne întâlnim săptămâna asta în Natchez. Vrea să vadă în ce fază suntem.

- Săptămâna asta? întrebă Valerie albindu-se. Credeam că vom pleca săptămâna viitoare, luni.
- Valerie, de fapt puteam să plecăm de o săptămână.
- Serios?
- Da. Am terminat cartea. Deja lucrăm suplimentar. Cu Rico nu aş fi reuşit performaţa asta.
- înţeleg... Si dacă am terminat-o de o săptămână, de ce nu... ?
- Nu am putut, spuse el cu durere în glas.
- Ştiu, spuse ea, privindu-l adânc în ochi.
- Cred că trebuie să plecăm... mâine.
- Mâine!
- Da. Vineri trebuie să ne întâlnim cu Amory.
- Bine, conveni înfrântă Valerie.
- Valerie, vroiam să te rog ceva, spuse el, luând-o de mână.
- Spune.
- Dacă te-aş ruga să părăseşti Natchez-ul pentru mine, ai face-o?
- Da, răspunse ea fără ezitare, cu respiraţia tăiată.
- Dar ce ar spune tatăl tău? Crezi că l-ai putea convinge că este bine?
- Nu ar fi uşor. Dar tata ştie că voi pleca din Natchez mai devreme sau mai târziu. Si ştie că asta este cel mai bine pentru cariera mea.
- Pentru cariera ta, repetă Roger dur. înţeleg.
- Am spus ceva rău?

- Nu, răspunse Roger cu tristeţe. Amory o să-ţi adore lucrările.
- Hai să discutăm despre asta.
- Am o idee mai bună.

- Da?
- Hai să pornim în excursie.

SĂ PORNIM înTR-O excursie? Sugestia lui Roger o lăsă perplexă pe Valerie. Erau în faţa unei decizii importante şi roger vroia să meargă în excursie? Poate avea dreptate. Stia din proprie experienţă că atunci când lucrurile deveneau confuze, simţea nevoia să se limpezească, făcând tot felul de lucruri absurde ca să uite tot. Poate că Roger nu vroia să evite discuţia. Doar o întrebase dacă vrea să plece cu el din Natchez.

Dar trebuia să ţină cont că nu-i făcuse nici o promisiune. O întrebase doar dacă ar fi dispusă să plece din Natchez. Era un semn bun, la urma urmei. Si atunci când o întrebase, o privise intens. Aproape că simţise în asta un angajament.

După-amiaza de mai era caldă şi atmosfera limpede. Porniră la drum, trecând prin locuri cunoscute. Valerie fotografie o pasăre de magnolie, specie pe care o studiase recent. Avea penele indigo. Culoarea ochilor ei.

- Ochii tăi sunt mai frumoşi, spuse Roger.

Când trecură pe lângă turnul de control de unde o privise Roger, se opriră.

- De ce ne-am oprit? întrebă Valerie.

Roger privi gânditor cascada.

- La ce te gândeşti?

- De când te-am văzut prima oară făcând baie, mi-am promis că mă voi reîntoarce aici cu tine.
- Ah! De asta am plecat în excursie?
- Sunt aşa de uşor de citit? întrebă Roger luând-o în braţe.
- Da.
- De când am vorbit cu Amory, nu reuşesc să

mă mai gândesc la nimic decât că vreau să te ţin în braţe, că vreau să fac dragoste cu tine...
- Nu este uşor să faci faţă gândului că mă pierzi, nu-i aşa, Roger?
- Nu, Valerie, nu, spuse Roger, sărutând-o.
- Ce o să ne facem? întrebă ea, privindu-l în ochi.
- Vom găsi o rezolvare.
- Sigur?
- Sigur. Hai să facem baie.

Valerie zâmbi privind în jur.
- Nu-ţi face griji, spuse Roger. Nu vine nimeni pe aici.
- Doar cercetători care urmăresc femei dezbrăcate, glumi ea.
- Cercetătorul acela este cu femeia lui dezbrăcată. Aşa că eşti în siguranţă.
- Bine. Cred că este mai plăcut să facem baie împreună aici, decât duşuri separate în camping.
- întotdeauna, spuse el, scoţându-i tricoul.

Roger o dezbrăcă încet, privind cu dragoste fiecare parte dezgolită a trupului ei.
îşi scoase la rândul lui hainele, scufundându-se împreună. Apa rece îi învioră. Valerie privi încântată muşchii încrodaţi ai lui Roger.
Apa era destul de adâncă, aşa că se scufundară cu totul, urmărindu-se pe sub apă, împroşcându-se, jucându-se.

La un moment dat două braţe puternice o prinseră pe sub apă. Ţipă simţind trupul lui Roger lipindu-se de al ei. Era o senzaţie formidabilă. Trupurile lor calde se atingeau prin apa mişcătoare şi răcoroasă. Roger o întoarse aproape violent cu faţa spre el şi o sărută. Sânii ei se lipiră de pieptul lui, strivindu-se. Roger o ridică de şolduri, încercând s-o pătrundă,

dar Valerie vroia să se mai joace cu el. Alunecoasă, se strecură din braţele lui şi se scufundă sub apă, sărutându-i bărbăţia. Deşi apa era rece, Valerie simţi instantaneu efectul gurii ei calde.
în câteva secunde, Valerie ieşi ca să respire.
- Valerie, cine te-a învăţat... să-ţi ţii respiraţia?
- Am învăţat la cursul de salvamari.
- Mă bucur că ai urmat acel curs. S-ar putea să am nevoie peste câteva momente de cineva care să mă salveze.
Valerie izbucni în râs şi se îndepărtă de el, înot. Roger porni după ea şi o prinse. Valerie se zbătu neajutorată, dar nu reuşi să scape.
- Ai idee ce-mi faci? Stii ce păţesc fetiţele neascultătoare?
- Prinde-mă! spuse ea, reuşind să evadeze.
Se scufundă din nou şi îi apucă bărbăţia în mână.
- Roger! spuse ea, ieşind la suprafaţă. Cred că acum eşti gata.
Si din nou fugi. Roger tremura de dorinţă şi frustrare. în cele din urmă o prinse de picioare şi nu-i mai dădu drumul.
- Te-am prins! strigă el triumfător.
- Ca de obicei.
- Acum vei primi ceea ce meriţi.
- Te rog.

Roger o scoase din apă şi o depuse ca pe un trofeu pe muşchiul cald de pe mal. Intră şi începu să se mişte rapid, făcând-o să se simtă mai bine ca niciodată. Simţurile le erau pline de mirosul sălbatic al torentului de apă, al pădurii, al naturii. Valerie începu să geamă uşor şi Roger îi acoperi gura, sorbindu-i strigătele.
Orgasmul veni în forţă, făcând-o pe Valerie să strige

de fericire. Dar Roger nu terminase încă.
- Lasă-mă pe mine, spuse Valerie.
- Fata mea dulce...
Valerie preluă controlul, făcându-l pe Roger să se dezlănţuie, încântată de fiecare spasm al orgasmului lui.
Rămaseră câteva minute îmbrăţişaţi, bucurându-se de momentele de după.
Valerie izbucni în râs.
- Ce e? întrebă Roger.
- Te-am chinuit fără milă.
- încă puţin şi aş fi pus biciul pe tine.
- Roger, bravezi!
- Eu ţi-am mai spus! Ai mare grijă! Jocul ăsta, Valerie, nu merge decât în doi.
- Aşa speram şi eu, spuse Valerie serioasă.
Se priviră tăcuţi câteva secunde.
- Nici nu ştii ce mult înseamnă asta pentru mine, spuse Roger. Eşti aşa de aporape de mine, aşa de vulnerabilă şi de pătimaşă...
- Si eu simt la fel, Roger, spuse ea, sărutându-l. Te iubesc.
- Si eu te iubesc, fata mea.
Adormiră unul în braţele celuilat, legănaţi de cântecul cascadei.

SE TREZIRĂ O ORĂ MAI târziu, se îmbrăcară şi porniră spre cabană. Mâncară sandvişuri şi fructe şi apoi îşi schimbară hainele murdărite cu pământul pădurii.
Valerie se gândi multă vreme la după amiaza lor minunată. îşi aminti cu drag felul în care îi spusese lui Roger că îl iubeşte şi cum îi răspunsese şi el, la rândul lui. Acum putea să considere că aveau un viitor împreună. Ceea ce trăiseră fusese prea

minunat ca să nu fie adevărat.
Dar în acea seară nu discutară despre acel subiect. Doreau doar să savureze pentru ultima oară intimitatea lor. Roger se mai uită pe nişte fotografii, în timp ce Valerie îi studia manuscrisul. Ajunsese s-o pasioneze cu adevărat subiectul.
îşi ridică ochii din manuscris, privindu-l cu drag.
- Roger?
- Da? spuse el, privind-o atent.
- Am descoperit o greşeală gramaticală.
- Tu şi editorul meu... oftă Roger. De când te pricepi tu la gramatică?
- Am urmat un curs de jurnalism.
- Serios? Si? Ai scris ceva?
- Puţin. Doar la un ziar local. Nu am continuat. îmi place prea mult fotografia.
- Dar văd ţi-ai luat cursul în serios, spuse el, tachinând-o.
Valerie îi scoase limba.
- Să ştii că nu mă cramponez eu de gramatică. Dar mi se pare o... neglijenţă.
- Neglijenţă? spuse Roger, ridicându-se indignat în picioare. Ia să văd... unde am greşit?
Valerie privi în manuscris şi cită:
- „Nu este posibil să nu fie realizat.”

- Da... Si? Ţi se pare incorect?
- Nu, dar nu sună bine.
- Si cum crezi că ar suna mai bine?
- „Nu este posibil să fie nerealizabil.”
- Te deranjează dubla negaţie?
- Da... şopti Valerie.
- Bine, spuse încet Roger. Cum vrei tu, atunci.

Roger se întinse alături de ea şi o luă în braţe, privind-o

plin de pasiune.

- Ce-ar fi să megem în cameră?
- Din nou?
- Ştii că nu mă satur niciodată de tine. Părul îţi miroase a râu. îmi aminteşte de...
- Bine, Roger. M-ai convins.

Se ridicară, dar Roger o opri.

- Ce ai aici? întrebă el arătându-i o zonă înroşită de pe funduleţ.
- Nimic.
- Cum nimic? Eu ţi-am făcut asta?
- Nu, prostuţule.
- Atunci?
- E jenant...
- Spune-mi!
- Nu trebuie să ţipi. M-am înroşit de la... soare.
- De la soare?
- Când adormi la soare şi-ţi expui anumite părţi ale trupului... Nu râde!
- Nu râd. Mă distrez. E amuzant! Te-ai ars la soare pentru că ai adormit dezbrăcată?
- Da, şi nu te mai amuza. Mergem în cameră sau nu?
- Să-ţi spun drept aş prefera podeaua.
- Mă îndoiesc că rezistă.

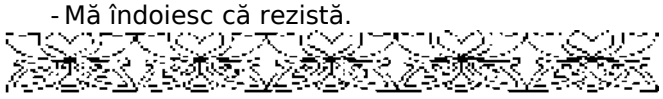

- Bine, zâmbi Roger. Fugi în cameră şi să te găsesc dezbrăcată. Vin şi eu imediat.

Valerie execută ordinul. Se dezbrăcă şi se întinse pe cearşafurile răcoroase. Nu-i venea să creadă că Roger o mai dorea aşa de mult după atâtea zile şi nopţi de dragoste.

- Nu ţi-ai scos toate hainele, spuse Roger privind-o de sus.
- Vreau să mă dezbraci tu.

Roger puse pe pat o sticluţă.
- Ce-i asta?
- O loţiune împotriva arsurilor solare.
- Vai, dar ce pregătit eşti!
- întotdeauna sunt pregătit să fac masaje doamnelor, în zonele sensibile.
- Depravatule!
- Spune-mi cum vrei.

Roger o dezbrăcă şi începu s-o maseze cu loţiunea uleioasă. Mânile lui erau dumnezeieşti.
- Te simţi mai bine? întrebă el.
- Ca-n rai!
- Hmmm.... Cred că va trebui să porţi bikini, Valerie.
- Port.
- Când faci plajă?
- Da.
- Unde? întrebă el tensionat.
- în spatele grădinii mele.
- Ah!
- Dar şi atunci când înot...
- Unde înoţi?
- Am o prietenă care are piscină în curte. Din când în când, Susie şi cu mine înotăm împreună... Ah! Roger! Mai încet!

Roger simţi cum îl cuprinde furia. Unde făcea Valerie baie? în ce piscină? Veneau şi alţii acolo? Era la stradă? îi venea să-i strige: “ Niciodată să nu mai faci baie în bikini! Decât cu mine!” Dar nu avea nici un drept să i-o spună.

Brusc, Roger o întoarse cu faţa spre el.
- în după-amiaza asta... murmură el.

Roger îşi strecură mâna între picioarele ei. Valerie respiră întretăiat.

- Relaxează-te, iubito. O să-ţi placă, spuse el, forţând-o să-şi desfacă picioarele cu genunchiul.
- Roger, nu!
- „Roger, nu”? repetă el, râzând. Poţi să mai spui asta după câte mi-ai făcut după amiază? îmi pare rău, dar este rândul meu. Ţi-am mai spus: jocul ăsta se joacă în doi. Oricum, simt o plăcere perversă să te văd aşa.
- Ţi-ar plăcea să mă vezi cum îmi pierd controlul, spuse ea zbătându-se. Dar nu o să ai ocazia.
- Ha! Ia să vedem! Vreau să te văd rugându-mă s-o facem. Si apoi să te privesc în ochi. Plăcerea ta mă va încânta la nebunie.
- Roger, te rog...

Dar Roger n-o ascultă. îşi cufundă degetele în moliciunea ei, intrând şi ieşind, făcând dragoste cu ea. îi privi ochii înceţoşaţi, încruntarea frunţii, mâna încleştată în cearşaf şi o eliberă. Si în acelaşi moment, înainte ca ea să se relaxeze se aplecă şi îi sărută feminitatea.

Valerie se cutremură violent.

- Roger!

Spasmele plăcerii o cutremurau cu fiecare sărut şi mişcare a limbii lui Roger. Era ca un curent electric fără sfârşit.

Până la urmă, o lăsă epuizată să se relaxeze.

Dar Valerie se ridică plină de energie, cu ochii strălucitori şi spuse pe un ton ameninţător:

- E rândul meu.

Roger o privi dezbrăcându-l, lăsându-se pe mâinile ei.

- Se pare că vorbele mi se întorc împotriva mea.
- Relaxează-te, Roger. O să-ţi placă.

Valerie se aşeză pe el şi începu să-l maseze cu loţiunea împotriva arsurilor solare.

- Eşti ars pe umeri.
- Nu contează.

Valerie continuă să-l maseze senzual pe piept, pe braţe, pe burtă. Respiraţia lui Roger îi demonstra lui Valerie că masajul începea să-şi facă efectul.

- Hai să vedem dacă te-ai ars şi-n alte părţi, spuse ea cu o sclipire de amuzament în ochi.

îi desfăcu nasturii pantalonilor şi apucându-l în mână, Valerie şopti provocator:

- E fierbinte...

Roger se ridică brusc, dorind s-o tragă spre el. Dar Valerie se dovedi mai agilă.

- Nu încă... şopti ea, triumfătoare.
- Valerie... ameninţă el încet.
- Nu încă, spuse ea pe un ton senzual. îmi place să te văd aşa.
- Ce faci? Ai înregistrat tot ce ţi-am spus eu?
- E un joc în doi, nu?

Buzele ei coborâră erotic spre burtă şi mai jos, cuprinzându-l cu gura. Valerie adora să-l tortureze, gemetele lui împingând-o la lucruri mai ruşinoase. Roger îşi înfipse mâinile în părul ei, împingând-o mai tare în el. La un moment dat ea îşi ridică privirea spre el şi cită:

- Vreau să te privesc în ochi.
- Priveşte-mă, spuse el, trăgând-o deasupra lui.

Si în acel moment, Valerie văzu pasiunea, dragostea, dorinţa, tot ceea ce-şi dorea. în acel moment Valerie ştiu că Roger era doar al ei.

Si Roger se ridică în transă şi violent, o penetră.

Senzaţiile explodară ca într-un foc de artificii şi brusc, se eliberară în acelaşi moment.
MAI TÂRZIU, ROGER o privi pe Valerie stând întinsă alături de el.
- Valerie?
- Da?
- Nu vreau să te las.
- Nu mă lăsa, şopti ea, adormind.

Dar Roger plecă înainte de primele raze ale soarelui.
îN JURUL PRÂNZULUI, Valerie încă dormea.
Roger se bărbierise, se îmbrăcase, îşi adunase echipamentul şi pornise în pădure. Descoperi că femela Bachman îşi clocea ouăle. în orice moment, puiul putea să iasă.
Ce avea să se întâmple cu el şi cu Valerie? O iubea pe fetiţa aceea. Era aşa de dulce şi vulnerabilă! Pur şi simplu îl făcuse să-şi piardă controlul.
Si ceea ce nu putea uita era felul în care amândoi ajunseseră la orgasm. Si în ciuda faptului că ştia că folosise metode contraceptive, şi-ar fi dorit ca dragostea lor

să aibă un fruct. Si-ar fi dorit din suflet ca Valerie să-i facă un copil. Asta i-ar fi legat iremediabil.

Nu s-ar fi gândit niciodată că ar mai fi putut avea un copil la vârsta lui. Ajunsese să-şi preţuiască independenţa.

îşi dorea ca Valerie să fie soţia lui. Pentru totdeauna. Să se trezească în fiecare dimineaţă alături de ea. Vroia să-i mângâie abdomenul în care să-i poarte copilul.

îşi pierduse minţile. Valerie, în inocenţa ei, îl

iubea fără rezerve, neimaginându-şi că dragostea lor nu putea să aibă nici o finalitate.

Roger trebuia să facă singur faţă realităţii. De dragul ei. Chiar dacă ea refuza.

O iubea şi îşi dorea să-şi găsească un bărbat care să-i împlinească visurile. Si asta îi rupea inima.

Capitolul 12

PE LA PRÂNZ, Roger şi Valerie se îndreptară tăcuţi spre Natchez.

Valerie îl privi pe Roger, întrebându-se de ce era aşa de tăcut. Amândoi erau deprimaţi pentru că-şi părăseau micul paradis. Valerie era îngrijorată. Nu ştia în ce fel realitatea putea să le afecteze relaţia. Si ea presupunea că Roger se gândea la acelaşi lucru. Era îngrijorată şi de reacţia tatălui ei. Fred Vernon se opusese acelei relaţii, tot din cauza diferenţei de vârstă, dar mai ales a distanţei care-i despărţea.

îl privi din nou, realizând că Roger lua mult mai în serios decât ea reîntoarcerea lor la civilizaţie. într-un fel, îi plăcea. Asta îi demonstra că îi păsa.

îşi aminti momentele de dragoste şi inima i se umplu de bucurie. Se iubeau! Si asta era tot ce conta! între ei nu mai existau bariere.

Si totuşi, Valerie se simţea îngrijorată.

Roger se gândea că plecarea aceea neaşteptată nu-i lăsase timp să se gândească la ceea ce avea de făcut. Se simţea deja dependent de ea. Cu cât se apropiau mai mult de Natchez, cu atât hotărârea lui de a o elibera pe Valerie se

prăbuşea. Devenise o obsesie pentru el. O dulce obsesie.

Nu se putea decide să părăsească Natchez fără ea. Poate că era mai bine s-o lase pe ea să decidă. Să continue relaţia până în momentul în care ea ar fi considerat că este mai bine s-o rupă.

Gândul acela îl cutremură. O privi cu coada ochiului. Arăta adorabil! Soarele îi strălucea în părul şaten iar ochii aceia albaştri-violet erau trişti. îşi aminti momentele în care acei ochi străluciseră doar pentru el.

- M-am gândit... începu el.

-Asta nu este bine, Roger, glumi Valerie.

Roger se strădui să zâmbească, dar nu reuşi. Si-ar fi dorit ca întoarcerea lor în oraş să fie mai plăcută, dar era imposibil.

-Vroiam să-ţi spun că weekendul ăsta...

-Da... ’

-Ar fi mai bine să nu stăm împreună...

- Roger!

- Te rog, lasă-mă să-ţi spun, o opri el. Ar trebui să ne gândim la reputaţia ta. Trebuie să luăm în calcul părerea tatălui tău. Gândeşte-te puţin, iubito. Sunt sigur că mă înţelegi.

Valerie îşi muşcă buza. Roger avea dreptate. Dar nu era convinsă că pe Roger îl preocupa doar reputaţia ei. Poate că nu ştia cum s-o îndepărteze.

- Poate că ai dreptate. Dacă am sta la hotel, tata s-ar putea supăra. Dar poţi veni în apartamentul meu.

- Nu ştiu dacă este înţelept. Cu tatăl tău în preajmă...

- Roger, părinţii mei mi-au lăsat apartamentul tocmai ca să am intimitate.

- Totuşi...

- Totuşi îţi pasă mai mult de părerea lumii decât de ceea ce simţim noi, nu?

- Nu este adevărat.
- Dacă nu este adevărat, fii bun şi explică-mi de ce te deranjează? în fond am stat în pădure împreună şase săptămâni!
- Este altceva. Am stat împreună pentru că munceam.
- O, de asta?
- Stii ce vreau să spun.
- Din nefericire, nu, replică ea încordată.

Roger îşi încleştă mâinile pe volan, iar Valerie începu să privească pe fereastră. Nu-i plăcea atitudinea lui. Suna ca şi cum cartea ar fi fost singurul mobil al relaţiei lor.

- Valerie?
- Spune.
- Iubito, te rog, ai încredere în mine. Vom rezolva totul în câteva zile, apoi vom fi împreună.
- Nu văd cum am putea avea un viitor împreună, dacă tu refuzi să stai cu mine în Natchez, spuse ea şi se întoarse cu spatele. Roger deschise gura ca să adauge ceva, dar se răsgândi. Privi încruntat drumul, realizând cum cu fiecare kilometru îl apropia de despărţirea lui de Valerie. Era cu adevărat preocupat de reputaţia lui Valerie. Si singurul mod în care nu i-ar ştirbit-o, ar fi fost să se însoare cu ea.

Ce naiba putea să facă?

îN MAI PUŢIN DE o oră, Roger parcă în faţa casei tatălui ei. Valerie se bucură că Fred Vernon era la atelier. îi dusese dorul, dar prezenţa lui ar fi agravat situaţia.

După ce urcă toate bagajele în apartament, se aşezară să se odihnească.

- Ei, începu Roger, cred că trebuie să plec şi eu la

hotel. O să te sun, bine? Poate ieşim undeva diseară, da?

- Nu te deranja să mă suni. Nu o să mă găseşti. O să mă duc la atelierul tatei.

- Să încerc să te sun după şase?

- Bine. Cum vrei.

Se apropie de ea şi o sărută stângaci. Apoi, se retrase repede şi spuse plecând:

- Te sun...

Valerie intră în dormitor şi privi echipamentul fotografic. îi venea să se arunce pe jos şi să moară. în ciuda asigurărilor lui Roger, Valerie se simţea respinsă. îşi aminti avertismentele lui: “Relaţia asta nu va merge”. Poate că Roger începea să se îndepărteze de ea.

Deschise aerul condiţionat şi se duse în bucătărie. Se uită în frigider. Nu mai avea decât o apă minerală. O desfăcu şi se duse cu ea în sufragerie unde se aşeză pe canapea.

Poate dacă privea mai mult din perspectiva lui Roger... El era mai conservator. îşi dădea seama că din punctul lui de vedere diferenţa de vârstă putea fi un impediment. Dar asta nu-l făcea s-o iubească mai puţin.

încercă să se convingă că o iubea mult, aşa cum pretindea. în acel moment nu avea altceva de care să se agaţe.

VALERIE MANCĂ UN prânz frugal, despachetă bagajele, făcu un duş, se schimbă şi plecă spre atelierul tatălui ei. Maşina ei pornise la cheie. Tatăl ei îi promisese să-i pornească maşina o dată pe săptămână pentru a nu i se descărca bateria.

Nu-şi anunţase tatăl de sosirea timpurie, dar spera ca el să se bucure de revedere.

Nu era nici un client în magazin şi Fred Vernon se bucură, într-adevăr, foarte mult la vederea ei.

- Valerie! Te-ai întors! spuse el, îndreptându-se spre fiica lui, ca s-o îmbrăţişeze. Ce surpriză minunată! Te aşteptam săptămâna viitoare.

- Am terminat mai repede. Tată, arăţi minunat!

- Si tu la fel, spuse Fred mândru îndepărtându-se un pic. Te-ai bronzat frumos.

- Da, spuse Valerie sperând ca bronzul să-i acopere roşeaţa obrajilor, la amintirea zonelor de pe trup unde se arsese. Am stat mult în natură.

- Am observat. Ai uitat că eu ţi-am developat filmele? Ai făcut nişte fotografii superbe!

- Am treabă după-amiază. Trebuie să fac nişte copii după lucrările mele. M-a rugat Roger.

- Domnul Benedict a rămas în Natchez?

- Da. Editorul lui a venit la Natchez. Ne întâlnim cu el mâine.

- Si apoi, domnul Benedict se va reîntoarce în New York?

- Da, presupun că da.

Valerie spera ca şi ea să plece o dată cu Roger, dar nu era sigură că-i putea spune deja tatălui ei.

- Valerie... sper că nu s-a întâmplat nimic... în păduri.

- Tată! exclamă Valerie jenată. Crezi că suntem în epoca primitivă? Si Roger nu este omul cavernelor, care să-mi dea cu bâta în cap şi să mă ducă în peştera lui!

- N-a fost nevoie de aşa ceva, nu?

Valerie se trezi salvată de un tânăr frumos, de douăzeci şi cinci, douăzeci şi şase de ani, care apăru din spatele magazinului cu o cutie mare în braţe pe care o depuse pe tejghea.

- Domnule Vernon... începu el, dar se opri la vederea lui Valerie.
- Randy, interveni Fred, ea este fiica mea, Valerie. Valerie, el este Randy Nixon.
- Am auzit multe despre tine, de la tatăl tău, spuse Randy, înroşindu-se.
- Randy este nepotul Myrnei, explică Fred. A făcut şase ani de pregătire militară. Acum este într-o vacanţă şi m-a rugat să-i ofer ceva de lucru. Să ştii că se descurcă excelent. Mi-a fost de mare ajutor.
- Foarte bine, spuse Valerie încet, simţind reproşul din glasul tatălui ei
- Mi-a prins bine să lucrez cu domnul Vernon, spuse Randy. Am căpătat experienţă în lucrul cu clienţii. Am obţinut o slujbă în Jackson, dar încep la 15 iunie, aşa că am avut timp liber cât să lucrez aici, temporar.
- Ce-i acolo, Randy? întrebă Fred.
- Lentilele Olympus pe care nu le mai găseaţi.
- Glumeşti! Eu şi Valerie le căutam de luni de zile, nu-i aşa, draga mea?
- Ai dreptate. Pe mine vă rog să mă scuzaţi. Am de developat nişte filme.
- Domnul Vernon mi-a arătat nişte lucrări de-ale tale, spuse Randy entuziasmat. Mi se par excelente. Si eu am luat nişte cursuri de fotografie. Dacă vrei să te ajut...
- Mulţumesc, mă descurc... spuse Valerie părăsind încăperea.

Valerie munci câteva ore în camera obscură, pentru a developa nişte fotografii pentru Amory. Din când în când mai auzea glasul tatălui ei din camera alăturată. îi părea rău pentru tensiunea creată între

ei, dar se hotărî să-i povestească mai târziu despre ea şi Roger.

Aproape de ora de închidere, Valerie termină de developat şi puse fotografiile la uscat.

- Tată, spuse ea, intrând în magazin, unde tatăl său se pregătea să închidă. Hai să bem ceva.

- Vai, draga mea, mi-ar face plăcere, dar am alte planuri pentru diseară.

- Poftim? spuse surprinsă Valerie.

- Am invitat-o pe Myrna să luăm cina împreună. De fapt trebuie să apară şi ea, dintr-o clipă în alta.

- Oh... spuse Valerie gânditoare, realizând că nu era singura care petrecuse o lună romantică. De asta arăta tatăl ei aşa de bine!

- Dacă aş fi ştiut că te întorci mai repede... Dar pot contramanda...

- Vai, nu, te rog. Du-te şi distrează-te.

- Dar de ce nu vii tu cu noi? Uite, ar putea veni şi Randy, sugeră el, privind spre băiatul care mai aranja nişte aparate în vitrină. Ce spui, Randy?

Valerie îşi dădu exasperată ochii peste cap. Randy Nixon era drăguţ, dar în comparaţie cu Roger... Părea imatur, necopt.

- Mulţumesc, tată. Dar şi eu am planuri, mai târziu.

în acel moment în magazin intră Myrna Floyd, strălucitoare ca de obicei.

- Valerie! exclamă ea surprinsă şi bucuroasă. Bine ai venit!

Myrna îi puse o mulţime de întrebări, dorind să afle cât mai multe despre pădurile Homochitto, despre care auzise atâtea. Valerie îi povesti aproape totul, cu excepţia aventurii cu Roger, bineînţeles. Myrna era foarte încântată de întâmplările prin care

trecuse Valerie, în vreme ce Fred părea din ce în ce mai nemulţumit.

Myrna insistă şi ea ca Randy şi Valerie să ia masa împreună cu ei. Dar Valerie se scuză cât mai veridic. Luându-i partea, Randy spuse că şi el avea treabă în seara aceea.

Urându-le o seară plăcută şi zâmbindu-i recunoscătoare lui Randy, Valerie se îndreptă spre casă, uşurată.

Deşi se bucura pentru tatăl ei şi Myrna, Valerie descoperi că era un pic geloasă. Se obişnuise ca tatăl ei să-i aparţină în întregime. Plecase şase săptămâni, nici nu se întorsese bine şi tatăl ei deja nu mai avea timp pentru ea!

Se îngrijora pentru o problemă care nu exista. Nu-şi putea învinui tatăl. Stia că fiecare avea dreptul la fericire. Dar problemele ei cu Roger, o făceau să nu mai vadă lucrurile corect.

Cum intră în apartament, sună telefonul.

- Pe unde umbli? se auzi glasul lui Roger în receptor.
- Bună, zâmbi Valerie, aşezându-se comod pe fotoliu.
- Nu scapi aşa uşor! Te caut de o oră!
- Am developat filmele pentru mâine.
- Aha. Si? Tatăl tău ce mai face?
- Bine.
- A venit şi Amory. Am aranjat să ne întâlnim mâine la cafeneaua hotelului, bine?
- Perfect.
- Vrei să luăm cina împreună?
- Credeam că nu o să mă mai întrebi. Vino să mă iei. Mi-e o foame...
- Trebuie să fim foarte atenţi.

- Stai linişti. Tata şi Myrna au plecat în oraş să cineze. Aşa că vom fi în siguranţă.
- Nu! De ce nu înţelegi? Vrei s-o luăm de la capăt? Uite. Hotărăşte-te. Vrei să vii sau nu? Pentru că mai târziu trebuie să mă văd cu Amory.

- Si nu vrei să fim văzuţi împreună, nu?
- Valerie, mă scuteşti?
- Roger, dacă nu ţi-e dor de mine să mă vezi, las-o baltă, spuse Valerie cu durere în glas.
- încep să mă simt ca un obiect sexual.
- Nu te-am auzit să te plângi de asta, în păduri.
- Era altceva. Stii foarte bine ce părere am despre întâlnirile noastre în oraş. O fac pentru tine. Sun dispus la o frustrare temporară şi tu nu poţi face nici măcar un mic sacrificiu?
- Sunt dispusă la sacrificii, dar pe motive bine întemeiate. Si tu nu-mi oferi nici măcar unul.
- Nu ajungem nicăieri aşa.
- Sunt de acord. Poate ar fi trebuit să ies cu tata, Myrna şi Randy.
- Cine este Randy?
- Ajutorul lui tata.
- Stai acolo, spuse el şi închise.

Valerie privi receptorul zâmbind. întotdeauna funcţiona asta.

în douăzeci de minute, Roger bătea insistent la uşa lui Valerie. Valerie îi deschise şi Roger intră, aruncând pe masă o pizza.

- Valerie, de ce trebuie să te poţi mereu ca un copil răsfăţat?
- Eu? Tu eşti acela care vede lucrurile într-un mod pueril.
- Eu vorbesc de realitate. Am motivele mele, bine întemeiate.

- Da?
- Am să-ţi spun un milion de lucruri.
- Spune, zise ea, apropiindu-se.
- Nu am chef.

Roger o cuprinse în braţe şi începu s-o sărute. în câteva secunde îi scoase cămaşa şi îi luă în mâini sânii.

- De ce nu mă satur niciodată de tine?

Se îndreptară spre pat şi Roger începu s-o dezbrace. Valerie îi desfăcu nasturii pantalonilor. Erau înfometaţi. Se doreau cu disperare.

Roger se aşeză pe pat şi spuse:

- Vino deasupra, iubito.

Valerie se supuse.

- Te doream aşa de mult, spuse ea, intrând. De ce m-ai respins?
- Nu te-am respins.
- Ba da.
- Ba nu, o contrazise Roger şi o trase mai tare în el.

Valerie îşi pierdu controlul şi începu să se mişte rapid,
cu frenezie. îl sărută pe ureche, şoptindu-i vorbe dulci de dragoste.

Apoi Roger o apucă strâns de umeri şi se eliberă intens.

Mai târziu, stând în braţele lui, Valerie se simţi cu adevărat iubită.

- La naiba! înjură Roger, uitându-se la ceas. Am uitat de Amory.

Se îmbrăcă rapid, sub privirile lui Valerie.

- Cu asta ce fac? întrebă Roger arătându-i pizza. O pun în cuptor?
- Nu. Pune-o în frigider. Nu-mi mai e foame.

Roger zâmbi şi puse pizza în frigider. O privi pe Valerie stând întinsă goală în pat, se aplecă şi o sărută tandru.

- Să fii cuminte.

Valerie zâmbi, privindu-l plecând. Dar după câteva momente tristeţea reveni în ochii ei. Se iubeau cu disperare. Dar asta putea să rezolve totul?

Capitolul 13

VALERIE SE TREZI a doua zi plină de speranţă. Dimineaţa însorită îi ridică moralul. Se tot încuraja. Roger venise până la urmă seara trecută la ea! Dar exista posibilitatea să plece din Natchez singur.

Se îmbrăcă şi constată că nu avea nimic de mâncare, cu excepţia unei pizza reci. Dar tatăl ei îi bătu în uşă, invitând-o să ia micul dejun împreună cu el.

- V-aţi distrat bine aseară? întrebă Valerie.
- Da. îmi place mult de Myrna.
- Am văzut. Este ceva serios?
- Da. Pot comunica cu ea. Putem vorbi despre orice. Inclusiv despre mama ta. Amândoi am iubit-o pe Mary. Si împărtăşim multe lucruri.
- Stiu. Mă bucur pentru tine. Toţi avem nevoie de comunicare.
- Nu ne-am făcut planuri. Nu încă. Dar ne vom întâlni des. Ne bucurăm unul de compania celuilalt.
- Asta este bine. Tată, am şi eu să-ţi spun ceva.
- Spune, zise tatăl ei curios.

Valerie respiră adânc şi începu:

- S-ar putea să plec din Natchez. împreună cu Roger Benedict. Săptămâna viitoare.
- Poftim? Vă căsătoriţi?

- Nu chiar. Dar ne iubim.
- Vă iubiţi? De ce ignori realitatea?
- Care realitate?
- Bărbatul acela îţi poate fi tată. Dumnezeule! Nu credeam să te văd devenind amanta acelui bărbat.
- Este un om bun. Si nu denigra relaţia noastră. Ne iubim. La fel ca tine şi cu Myrna.
- Nu ne poţi compara. Eu nu i-am cerut niciodată Myrnei să se mute cu mine. Dar presupun că domnul Roger Benedict nu prea vrea să-şi asume responsabilităţile.
- Pentru Dumnezeu, tată! Roger vrea să fie sigur. Primul mariaj nu i-a mers aşa cum se aştepta...
- Este divorţat?
- Văd că nu pot discuta cu tine. De ce eşti aşa de îngust, tată? Tu de fapt nu vrei să plec din Natchez.
- Poate şi asta.

Cei doi se priviră cu ostilitate. Fred părăsi bucătăria în momentul în care cineva sună la uşă. Valerie îl urmă şi o surprinse pe Myrna spunând:

- Fred, sunt sigură că mi-am lăsat cheile pe aici pe undeva, aseară. Mi-am scos pantofii şi... Aha! Uite-le!

Valerie îşi surprinse tatăl privind-o jenat.

- Bună, Valerie, ciripi Myrna. Mă bucur să te văd din nou.
- Tata m-a invitat să luăm micul dejun împreună.

Privirile dintre tată şi fiică nu îi scăpară Myrnei.

- Ei, bine, eu trebuie să plec. Este ora deschiderii.

Fred o privi pe Valerie câteva secunde şi pentru a risipi
tăcerea tensionată, spuse:

- Valerie... Myrna a fost aseară pe aici... Ne-am uitat la televizor şi... şi-a uitat cheile.

- Nu trebuie să te explici, tată. Este treaba voastră. Sunteţi adulţi. Mulţumesc pentru micul dejun. Eu trebuie să plec. Am o întâlnire importantă. Mă scuzaţi. Pa, la revedere.

ÎNTÂLNIREA CU AMORY SI soţia lui era programată la prânz, în cafeneaua din incinta hotelului la care stătea Roger. Valerie sosi la câteva minute după ei. Era îmbrăcată într-un costum de vară şi îşi strânsese părul într-un coc.

Valerie zâmbi amabilă, făcând cunoştinţă cu Amory şi soţia lui, Elaine. Cuplul părea foarte prietenos. în schimb Roger era formal şi părea preocupat. Dar Valerie nu avea timp să se întrebe ce era cu el. Atenţia ei era îndreptată spre noile cunoştinţe.

Amory era înalt, slab şi râdea tot timpul. Părea în jur de cincizeci de ani. Elaine era mai tânără, micuţă şi slăbuţă, îmbrăcată elegant, şi Valerie o iubi imediat.

- Oraşul tău este superb, spuse Elaine. Pur şi simplu m-am îndrăgostit de el. Am sosit ieri după-amiază şi am apucat să-l vizităm.

- Elaine spune că ar fi bine să găsim pe cineva să facă o carte despre Natchez, spuse Amory. Am încercat să-i spun că s-au mai scos cărţi despre el. Doar eu le-am publicat.

Izbucniră cu toţii în râs. Chelnerul veni cu comanda şi Amory continuă:

- Ea ar mai fi vrut să stea o săptămână.

- Nu pot lipsi de la marele eveniment, spuse Elaine.

- Draga mea, Susie naşte peste o lună!

- Nu se ştie niciodată. Este primul ei copil.

Valerie îi privi încurcată şi Roger îi explică:

- Fiul lor, Steve, şi soţia lui aşteaptă un copil. Amory şi Elaine vor deveni bunici. Tocmai îmi povesteau despre asta, înainte să apari tu.

- Felicitări, zâmbi ea spre fericitul cuplu.

- Mulţumim. Elaine mă duce la exasperare. Deja a aranjat camera copilului, dar tot nu se opreşte din cumpărături.

- Exagerezi, Amory, ca de obicei. Am cumpărat cele necesare...

- Cele necesare? râse Amory. La ce-i trebuie copilului un milion de jucării de pluş, două leagăne şi...

- Cel pe care l-am cumpărat astăzi de la magazinul de antichităţi este superb. Clasic. Tot leagănele vechi sunt cele mai bune.

- Nu ştiu cum le vom transporta la New York.

Valerie îi ascultă râzând pe cei doi certându-se în glumă. Erau evident emoţionaţi de evenimentul ce se apropia. Dar Roger părea că nu participă deloc la conversaţie. Era la fel de formal şi mintea lui părea departe.

După ce terminară prânzul, Amory spuse:

- Valerie, nu vreau să par nepoliticos, dar aş dori să mă uit peste lucrările tale.

- Sigur că da!

- Am fost foarte îngrijorat din cauza lui Rico. Stii că avem de respectat o campanie publicitară şi dacă întârziem...

- Te rog. înţeleg perfect, spuse Valerie arătându-i portofoliul.

- M-am întâlnit cu Roger aseară şi mi-a arătat manuscrisul. Este foarte bun. Ca de obicei. Mai

trebuie doar să-l tehnoredactăm.

- Acum trebuie să vezi şi fotografiile, nu?
- Dacă nu te superi.
- Vai, se poate?

Câteva minute, Amory îi studie lucările în tăcere. Valerie încercă să-i prindă privirea lui Roger, dar nu reuşi. Părea foarte preocupat de cafeaua pe care o bea.

- Valerie! exclamă plăcut impresionat Amory. Sunt excelente! Elaine, uită-te şi tu.

Elaine studie şi ea un timp fotografiile în vreme ce Amory şi Roger discutară despre succesul aproape sigur al cărţii.

- Roger! exclamă Elaine. Valerie este o comoară.
- Da, este, spuse Roger privind-o pe Valerie.

După ce epuizară subiectul, Amory îi puse lui Valerie o serie de întrebări în legătură cu pregătirea ei de bază.

- Valerie, spuse Amory în cele din urmă. Vrem să facem o carte despre sudul Franţei. Te-ar interesa?
- Glumeşti? Sigur că da.
- Nu glumesc deloc.

Valerie îl privi pe Roger, dar acesta nu se uită la ea. Aşa că Valerie răspunse:

- Mi-ar face mare plăcere să lucrez cu tine.
- Atunci, uite cum facem, spuse Amory privindu-l pe Roger. Tu vei scrie textul şi Valerie te va ajuta cu fotografiile.
- Pe naiba! spuse violent Roger.
- Ce ai, dragă? întreb Amory. Te-ai trezit cu faţa la cearşaf? De ce nu vrei?
- Valerie este un fotograf excelent, recunosc. Dar eu am alte planuri. Găseşte pe altcineva.

Valerie îngheţă. Amory le oferise soluţia relaţiei lor

şi Roger îi întorcea spatele? Ce avea de gând?

Nu era decât un singur răspuns. în felul acela îi comunicase în mod public că relaţia lor se terminase.

Valerie se simţi devastată şi trădată. Tot ce trebuia să facă era să reziste până acasă. Reuşi să menţină aparenţele, discutând în continuare cu Amory şi Elaine.

- Roger? spuse Elaine. Ce-ar fi ca tu şi Valerie să ne însoţiţi într-un tur de oraş?
- Mulţumesc, Elaine, dar nu pot, spuse Valerie. I-am promis tatălui meu că-l voi ajuta la magazin. De fapt, deja am şi întârziat.
- Vai, îmi pare rău, spuse Elaine dezamăgită.
- Atunci să contez pe tine, Valerie, pentru noua mea carte? întrebă Amory.
- Da, spuse Valerie cu curaj, privindu-l pe Roger.
- Atunci, ţinem legătura.
- La revedere, spuse Valerie şi plecă fără să se uite în urmă.

DUPĂ CE VALERIE plecă, Amory îl privi pe Roger şi îl întrebă:

- Ce-i cu tine, Roger?
- Nimic.
- Nu vrei să lucrezi la altă carte împreună cu Valerie? Mi se pare că aţi colaborat excelent.
- Nu, mulţumesc.
- Dar este talentată.
- Ai observat bine, spuse Roger terminându-şi cafeaua.

Amory îşi privi soţia zâmbind şi spuse:

- Să nu-mi zici că o relicvă bătrână ca tine s-a îndrăgostit de o tânără fermecătoare ca Valerie?
- Trebuie să te anunţ, Amory, că nu am ajuns

încă o relicvă.

- Ha, ha! Te-ai îndrăgostit! Te cunosc bine!
- Taci, Amory! Nu mai râde, interveni Elaine. Roger, este minunat!

VALERIE IESI DIN restaurant tremurând de durere şi furie. Nu-i venea să creadă. Roger i-o făcuse în cel mai josnic mod! îi venea să se ducă acasă şi să plângă o săptămână. Dar se hotărî să-l aştepte pe Roger, pentru o confruntare faţă în faţă.

în câteva minute, îl văzu ieşind din hotel şi se duse după el.

- Vrei să-mi explici şi mie de ce mi-ai făcut asta?
- Valerie, îmi pare rău. Dar ţi-am mai spus că relaţia asta nu va merge niciodată. Astăzi, când i-am ascultat pe Amory şi Elaine, mi-am dat seama. Sunt cei mai buni prieteni ai mei. îi cunosc de o viaţă. Aşteaptă primul lor nepot, Valerie, îţi dai seama?
- Si? Ce legătură au ei cu noi?
- Mi-e teamă că au mare legătură, spuse Roger cu regret.
- îţi pasă mai mult de ceea ce cred prietenii tăi, decât de mine? îl acuză ea.
- Tin la tine, Valerie, te iubesc. Dar am trăit într-o fantezie. în pădure era altceva. Asta este lumea reală, Valerie. Cu asta ne vom confrunta. Tu eşti în cu totul altă fază a vieţii, decât mine.
- Si aşa ajungem din nou la vârstă!
- Ti-am mai explicat. Nu este vorba de vârstă. Vorbesc de diferenţele de perspectivă!
- Perspectivele noastre păreau foarte asemănătoare astă noapte.

- Valerie, ne înţelegem minunat în pat. Asta nu pot nega...
- Dar ne înţelegem bine şi din celelalte puncte de vedere. Ne-am simţit bine împreună.
- Ai dreptate. Eu eram profesorul şi tu elevul. Nu, Valerie, aşa nu merge. Tu ai de urmat un drum. Amory ţi-a oferit un angajament. Munca ta este deja pe primul loc. Si aşa şi trebuie. Ai un viitor strălucit.
- Si de ce nu poţi intra şi tu în viitorul meu?
- Nu vezi? Te-am învăţat tot ce am ştiut. Si tu ai obţinut tot ce ai vrut de la mine.
- Crezi că asta îmi doream eu de la tine? Nu pot să cred că gândeşti aşa! Atunci poate că şi tu te-ai folosit de mine. A fost distractiv, dar acum gata, nu?
- Nu, Valerie. îmi pare rău că nu înţelegi. Trebuie să plec. Mă întâlnesc cu Rico. Nu ştiu de ce a mai rămas în Natchez, dar trebuie să văd ce vrea.
- Perfect. Nu te opresc.
- O să te sun, spuse el, încercând s-o atingă.
- Nu te deranja, spuse ea smucindu-se.

Capitolul 14

VALERIE ÎNCERCĂ SĂ se abţină până acasă. Deci relaţia ei cu Roger chiar se terminase!

Raţional, Valerie ştia că nu avea de ce să plângă. Roger nu îi făcuse nici o promisiune. O avertizase din timp că nu avea de gând să se lege de ea. Ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare pentru timpul petrecut împreună.

Si totuşi inima ei credea altceva. îi venea să-l strângă de gât. O lăsase pentru că descoperise că prietenii de vârsta lui aveau deja nepoţi. Era o scuză lamentabilă. Roger de fapt nu ţinea la ea

suficient de mult.
Valerie ajunse acasă şi aproape izbucni în plâns, când auzi o bătaie uşoară în uşă.
Disperată, sperând că este Roger, Vaelrie se repezi, aproape smucind uşa.
- Bună, Valerie.
- Bună... Myrna, spuse ea dezamăgită.
- Pot intra două minute?
- Sigur.
- Nu pot sta mult. Am lăsat-o pe Sadie la magazin şi ştii cum este ea. Nu prea se descurcă cu clienţii.

- Stai jos, Myrna.
- Mulţumesc. Vroiam să discut ceva cu tine.
- Te ascult, spuse Valerie încercând să-şi înghită nodul din gât.
- Sper că nu ţi-am făcut o impresie proastă, astăzi, când am venit după chei?
- Nu, fii liniştită.
- Le-am uitat din reflex. Obişnuiesc să-mi scot cheile din buzunar când intru în casă. Fred m-a invitat la el după cină, să ne uităm la un film şi...
- Myrna, nu trebuie să-mi explici. I-am spus şi lui tata. Este treaba voastră. Sunteţi adulţi. Nu mă bag eu între voi. Faceţi ce vreţi.
- Dar mă interesează ce crezi tu despre relaţia mea cu tatăl tău...
- Myrna, mă bucur pentru tine şi tata, se vede că vă iubiţi, spuse ea, izbucnind în lacrimi.
- Vai! Draga mea, ştiam eu că nu îţi convine! spuse Myrna cu durere.
Valerie încercă să-i explice, dar deja sughiţa şi hohotea disperată. Myrna îi aduse un pahar cu apă şi o mângâie pe cap, consolatoare.

- Valerie, îmi pare rău...
- Nu, Myrna, eu îmi cer scuze. Eram pe punctul de a izbucni în plâns, când ai venit tu.
- Vai, nu. Eşti supărată că eu şi tatăl tău ne întâlnim? Dacă eşti...
- Nu, Myrna! izbucni Valerie în râs, printre lacrimi. Plâng din cauza lui Roger.
- Roger? A! Fred mi-a spus că nu-i convine că ai stat şase săptămâni cu el în păduri. S-a întâmplat ceva?
- Da!
- Ce ţi-a făcut secătura?

- Nu este o secătură, spuse Valerie trăgându-şi nasul.
- Atunci?
- M-am îndrăgostit de el.
- Valerie! Dar este minunat! Si de ce plângi?
- El nu mă iubeşte.
- Vai, draga mea. Vrei să-ţi descarci sufletul?
- Da, spuse Valerie şi începu să-i povestească şirul întâmplărilor. Ar fi trebuit să nu mă implic. în fond nu mi-a promis nimic. Si insistă în continuare că diferenţa de vârstă ne stă în cale.
- Poate că o să-l înţelegi peste douăzeci de ani.
- Acum îi ţii partea?
- Nu. Dar eu, la vârsta mea, îi înţeleg motivele. Poate că şi tu le vei înţelege la un moment dat.
- Părerea mea este că ne-am fi înţeles perfect. Nu contează vârsta.
- Ai dreptate.
- Dar tata nu este de aceeaşi părere.
- Nu-l asculta pe tatăl tău, o sfătui Myrna. Ascultă-ţi inima.
- Eu îl vreau pe Roger, dar el nu mă vrea. M-a

folosit. I-am fost de mare ajutor pentru carte. Si el spune că şi eu am obţinut ceea ce-mi doream de la el.

- Nu, Valerie, vorbeşte durerea din tine. Eşti confuză. Din câte mi-ai spus, domnul Benedict te iubeşte mult. Dar este cu douăzeci de ani mai în vârstă decât tine. Simte că nu te poate ruga să renunţi la viitorul tău pentru el.

- Ei, se înşală.

-Atunci trebuie să-i spui şi lui asta.

- Să mă respingă din nou? Nu, mulţumesc. Mi-a ajuns pentru o zi. Mândria mea a avut mult de suferit astăzi.

- Atunci trebuie să te hotărăşti ce contează mai mult: mândria ta prostească sau dragostea pentru el?

- Myrna! Eşti de partea lui!

- Nu, iubito, sunt de partea ta. Si părerea mea este că şi domnul Benedict este tot de partea ta.

- Adică?

- Din câte îmi povesteşti, eu văd în comportamentul lui că acţionează în interesul tău.

- Niciodată nu m-am gândit la asta, spuse Valerie cu ochii brusc luminaţi.

- Ei, atunci este cazul să te gândeşti şi la asta. Dacă îl mai vrei, du-te după el.

- Ai dreptate, Myrna. Mulţumesc. Nu ştiu ce mă făceam fără tine.

- în ceea ce-l priveşte pe Fred, nu-ţi face probleme. Voi avea eu grijă de el. Tatăl tău chiar îţi doreşte fericirea.

După ce plecă Myrna, Valerie se gândi mai liniştită la ceea ce avea de făcut. Dacă într-adevăr Roger se gândea la binele ei, atunci poate că mai exista o

şansă.
Abia aştepta să se întâlnească cu el. Dar probabil Roger era cu Rico. Se gândi puţin şi luă receptotul hotărâtă şi îl sună pe Amory.
- Iartă-mă că te deranjez. Mă bucur că te-am găsit. Sunt Valerie. Nu te supăra, dar trebuie să te refuz. Nu pot face fotografiile pentru sudul Franţei. Am alte priorităţi.
ROGER PESCUIA împreună cu Rico, pe malul râului Mississippi. Era o zi însorită si călduroasă.
Norocul se părea că-i părăsise. Nu reuşiseră să prindă decât doi pesti mici.
Roger se întreba ce-l mai reţinuse pe Rico în Natchez. Se părea că prietenul lui, un aventurier din fire, se îndrăgostise până peste urechi de sora medicală pe care i-o adusese Roger.
- Doar când se înfurie, continuă Rico cu descrierile. Are un temerament de sudistă.
- Dar ce-i faci de o înfurii?
- O alerg în jurul mesei, glumi Rico. Vreau să-ţi spun că deşi pare firavă, are o forţă...
- Din câte mi-o descrii pare adorabilă. Si are nervi de oţel. Cum reuşeşte să te suporte?
- Sunt irezistibil, glumi Rico.
- Serios? întrebă Roger insinuant.
- Hei! Chloe are douăzeci de ani şi are o educaţie foarte bună. Mi-a spus că nu se culcă cu mine nici moartă, înainte de căsătorie.
- Si?
- O înţeleg...
- Adică vrei s-o iei de nevastă?
- Da!
- Măi, măi! Dar te-ai îndrăgostit cu adevărat de fata asta. Ce ţi-a făcut? Mă bucur pentru tine.

- Mi-e teamă că este foarte ataşată de familia ei. Nu ştiu cum o s-o conving să plece cu mine din Natchez.
- însoară-te cu ea, Rico. Problemele astea se vor rezolva.
- Hei, dar pe tine ce te preocupă astăzi?
- Valerie.
- Aha! Ştiam eu că o să te îndrăgosteşti de ea. Eram sigur, mai ales câd te-am văzut ce priviri de vultur îmi aruncai atunci când vorbeam cu ea.
- A fost reciproc.
- Si? De ce nu aţi venit împreună?
- Am terminat-o cu ea, astăzi.
- Glumeşti! Recunoaşte! Ea te-a părăsit!
- Nu. Am considerat că este mai bine aşa. Nu pentru mine. Pentru ea.

- Ce prostie!
- Rico! Sunt cu douăzeci de ani mai mare decât ea. Nu pot să-i ofer ceea ce-şi doresc fetele de vârsta ei!
- Ca de exemplu?
- Copii!
- Tata s-a însurat la doi ani după ce a murit mama cu o fată care are jumătate din vârsta lui. Acum aşteaptă un copil. Si ţine cont! Are cincizeci şi doi de ani! Asta chiar îl întinereşte. Să-l vezi ce fericit este.
- Mă bucur. Dar nu văd ideea.
- Eşti prost!
- Dar asta nu este o soluţie pentru toate cazurile.
- Ti-e teamă că nu vei ţine pasul cu ea, nu?
- Nu.
- Săraca Valerie. Cred că este devastată. O s-o duc diseară la un restaurant ca s-o înveselesc! O

să-ţi povestesc cum a fost.
Cuvintele lui Rico îl treziră pe Roger la realitate. Avea dreptate. De acum înainte, Valerie se putea întâlni cu oprice bărbat dorea. Era liberă. Si aşa de frumoasă!
Roger realiză că totul fusese o greşeală. Se speriase, o terminase cu Valerie şi acum trebuia să repare lucrurile. Nu exista altă soluţie. Se simţea dator. Trebuia măcar să încerce.
Pe cine păcălea? O iubea la nebunie! Si pentru nimic în lume nu ar fi lăsat-o altui bărbat.
- Ei, ce zici? O sun pe Valerie? întrebă Rico.
- Dacă faci asta îţi rup picioarele. Amândouă!
- Hei! Vroiam să-ţi ofer ajutorul meu! Nu trebuie să devii violent!
- Cred că este timpul să mă întorc în oraş.
- Cum vrei. Succes, spuse Rico făcându-i cu ochiul.

Capitolul 15

ROGER SE ÎNTOARSE LA hotel, se spălă şi se schimbă. Pe la ora cinci, se grăbi să plece spre Valerie, dar se întâlni pe hol cu Amory.
- Roger!
- Amory, iartă-mă, dar mă grăbesc.
- O cauţi pe Valerie?
- De unde ştii?
- Te căuta acum o oră.
- Serios?
- Da. M-a sunat mai devreme ca să anuleze contractul pentru Franţa. Mi-a spus că are alte priorităţi. Ai idee despre ce este vorba?
- Uite, Amory, spuse Roger grăbit, trecându-şi mâna prin păr. Poţi să ne păstrezi contractul, până îţi voi explica eu despre ce este vorba, mai târziu?

Acuma trebuie s-o găsesc.

- Dar hotărâţi-vă odată! strigă Amory după Roger care o luase la fugă pe scări.

Conducând spre casa lui Valerie, Roger se gândi la ceea ce-i spusese Amory. De ce refuzase Valerie oferta? Care-i erau priorităţile?

Poate că dorea să-i demonstreze că relaţia lor nu era bazată pe interes.

Dar el niciodată nu se gândise la asta. Stia că era o fată bună, inocentă şi lipsită de meschinărie.

Si el se purtase aşa de urât cu ea, la prânz. îi rănise pur şi simplu sentimentele. îi înşelase încrederea. Oare mai avea vreo şansă? Putea Valerie să-l mai ierte?

Dar la urma urmei, de ce îl căutase?

VALERIE PORNI spre marginea oraşului, acolo unde credea că putea să-l găsească pe Roger. Fusese foarte dezamăgită şi îşi pierduse din avânt, atunci când descoperise că Roger nu se întorsese de la întâlnirea cu Rico.

Se simţise foarte bine după ce discutase cu Myrna. Dar îndoielile începuseră să pună stăpânire pe ea. La prânz, Roger fusese foarte categoric.

Valerie îşi parcă maşină pe malul fluviului Mississippi. Soarele începuse să apună. Inhală briza reconfortantă a râului, amintindu-şi prima ei întâlnire cu Roger.

Acolo începuse totul. Pe Delta Princess. Ce frumos fusese! Si ce mult părea de atunci!

Oare mai avea vreo şansă? Sau totul era doar o iluzie? Dacă o respingea din nou? Acum chiar că pierdea totul. Cariera şi dragostea.

ROGER CONSTATĂ că maşina lui Valerie nu era în parcarea din faţa casei ei. Urcă în grabă scările,

bătu la uşă, dar nu-i răspunse nimeni. Coborî şi se hotărî să vorbească cu Fred Vernon.

- Bună ziua, domnule Vernon, mă scuzaţi că vă deranjez, nu ştiţi unde este Valerie? întrebă Roger. Este ceva urgent.

înainte ca Fred să răspundă, în uşă apăru o doamnă drăguţă şi mai în vârstă.

- Bună, tu trebuie să fii prietenul lui Valerie, nu-i aşa? întrebă ea.
- Da, Roger Benedict, se prezentă el.
- Myrna Floyd.
- Nu ştiu unde este fiica mea, spuse ostil Fred.
- Fred! exclamă Myrna indignată. Nu eşti politicos. De ce nu-l inviţi pe domnul Benedict înăuntru?
- Nu, mulţumesc, spuse Roger. Chiar nu pot să stau prea mult.
- Ei, ştiu că şi Valerie te căuta, spuse Myrna.
- Da? spuse Roger luminându-se. Apropo, domnule Vernon, o să mă căsătoresc cu fiica dumneavoastră.
- Domnule Benedict... replică agresiv Fred. Au! Myrna tocmai îl ciupise de braţ.
- Atunci să nu vă mai reţinem, domnule Benedict. Natchez este un oraş mic, o s-o găsiţi pe Valerie. Sper că ne invitaţi la nuntă?
- Sigur!
- La revedere, spuse Myrna, închizând uşa. Fred, cred că trebuie să avem o mică discuţie...

Roger o căută pe Valerie la atelier, la hotel, în diverse baruri, dar nu o găsi. Disperată, conduse spre Mississippi. Dacă nu era nici acolo...

O găsi pe malul fluviului, privind apa înroşită de apusul de soare. Era aşa de frumoasă şi

vulnerabilă! Briza îi flutura rochia subţire şi ea se ţinea înfrigurată de talie. Era adorabilă. Si părea aşa de tristă! El o adusese în acea stare.

îi venea s-o ia în braţe, dar ştia că în anumite cazuri, trebuia să se abţină. Se apropie de ea şi brusc, ca şi cum l-ar fi simţit, Valerie se întoarse.

- Roger... şopti ea, nevenindu-i să creadă.

- Bună, iubito, am auzit că mă căutai...

- Da? spuse ea, întorcându-se cu faţa spre râu.

Roger intră în panică. Venise prea târziu?

- Te-am găsit greu. Te-am căutat în tot oraşul.

- Da? şopti ea.

Priviră tăcuţi câteva momente apele învolburate. Ultimele raze ale soarelui luminau valurile.

- îţi aminteşti de Delta Princess? întrebă ea. Unde am greşit, Roger?

- Vom repara greşelile, spuse Roger prinzând-o de umeri.

- M-am gândit că dacă aş lua-o de la capăt, de data asta nu voi mai greşi. Dar nu pot, Roger. Nu pot să trădez nici o secundă din timpul petrecut împreună.

Valerie începu să plângă. Roger o luă în braţe.

- Nu plânge, iubita. îmi pare aşa de rău... Am fost un nemernic! înţelege-mă, eram speriat. Elaine îşi aştepta primul nepot şi tu stăteai alături de ea aşa de tânără şi frumoasă... M-am simţit aşa de departe de tine. Ştiam că nu puteam să-ţi cer aşa de mult...

- Roger...

- Ascultă-mă, te rog. Când a început Amory să te laude, m-am simţit aşa de mândru. Stiam că mai multe nu-ţi pot oferi. De ce ai mai fi avut nevoie de

mine?

- De ce? Cum de ce? râse ea amar, printre lacrimi.

Roger îi cuprinse faţa în palme.

- Amory a spus că ai renunţat la contract. Că ai alte priorităţi. Ce priorităţi ai?

- Tu, Roger. Te iubesc aşa de mult!

- Iubita mea, şi eu te iubesc, spuse Roger sărutând-o. Nu am suportat ideea să te pierd. Am nevoie de tine. Poate sună egoist, dar pur şi simplu nu te pot lăsa.
- Nu sună deloc egoist. Si dacă ne iubim, nimic nu mai contează.
- Eşti sigură? Adică ce se va întâmpla dacă nu voi putea să...
- Să ce?
- S-ar putea ca la un moment dat să nu-ţi mai fac faţă, spuse el zâmbind.
- Să nu-mi faci faţă? Cine mă dorea de trei ori pe zi? Cine mă chinuia până îmi pierdeam minţile?
- Eram chiar aşa de rău? zâmbi Roger.
- Da. Dar mie îmi plăcea la nebunie, Roger. Crede-mă! O să fie bine. Nu-mi fac griji pentru tine.
- Glumeşti.
- Nu. Din când în când mi-aş dori să mai dorm şi eu ca tot omul.
- Fata mea dulce, spuse Roger sărutând-o. Eşti sigură? Nu vei duce dorul altor lucruri?
- Ca de exemplu?
- Zece de copii.
- Nu. Unul este suficient.
- Ei, cu unul mă descurc.
- îl voi hrăni şi la două noaptea. Promit!
- Dar îţi ajunge doar unul?

- Nu mă deranjează. Si eu am fost copil unic la părinţi. Tu nu?
- M-am gândit cum ar fi să avem un copil, atunci când eram în păduri. M-am speriat, la început, dar mi-am dat seama că-mi doresc mult de tot unul de la tine. Dar te mai rog ceva...
- Ce?
- Hai să-l facem mai repede.

- Cu prima ocazie.
- Timpul meu se scurge mai repede ca al tău.
- Iubitul meu! Am de gând să nu te pierd prea curând. Mai ai multe lucruri să mă înveţi.
- Nu. Tu trebuie să mă înveţi cum este să fii tânăr, spuse el privind-o cu ochi strălucitori. Hai să facem cartea aceea despre sudul Franţei! Dar mai întâi, hai să ne căsătorim!
- Vai, Roger! Hai să facem copilul în Franţa.
- O să ne dăm toată silinţa. Si, domnă Vernon, asta ce înseamnă? îmi faci onoarea de a fi soţia mea?
- Da. Cu o condiţie.
- Ce condiţie? întrebă el îngrijorat.
- Să-mi petrec noaptea asta la hotelul tău.
- Perfect. La naiba cu ce crede lumea! Vino la mine în braţe, păsărica mea!

După un sărut lung, Valerie şopti:
- O să te termin în seara asta, Roger.
- Vai, iubita mea, deja ai făcut-o! spuse el cu dragoste sărutându-i lacrimile.

Se îmbrăţişară îndelung, după care urcară dealul împreună, sub lumina lunii, mână în mână.

Sfârşit